Gün Dokusu

Mehmet ERDOĞAN

KAYNAK

GÜN DOKUSU

Mehmet ERDOĞAN

GÜN SOKUSU

Mehmet ERDOĞAN

İSTANBUL - 2005

KAYNAK
KİTAPLIĞI

GÜN DOKUSU

Editör
Mustafa OĞUZ

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Kapak
İhsan DEMİRHAN

Mizanpaj
Ahmet KAHRAMANOĞLU

ISBN
975-8775-60-X

Yayın Numarası
145

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan Matbaası / İZMİR Tel: (0232) 252 20 96
Haziran 2005

Genel Dağıtım
Gökkuşağı Pazarlama ve Dağıtım
Alayköşkü Cad. No: 12 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 519 39 33 Faks: (0212) 519 39 01

Kaynak Kitaplığı
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar/İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88   Faks: (0216) 318 52 20
www.kaynakkitapligi.com

İÇİNDEKİLER

TASALLUT

Şeytanın tasallutuna uğradım bir gün. Bana ne teraneler söyledi bir bilseniz? Kin ve nefreti öğütledi. Kıskançlık ve hodfuruşluğu tavsiye etti. Hırs ve tama'yı kendime rehber kılmamı, sevgiye düşman olmamı takdim etti. Muhabbet obasından doludizgin kaçmamı salık verdi. Aşka veda etmemi, çileye küsmemi, huzur ikliminden uzaklaşmamı anlatıp telkin etti.

Boyun büküp dinledim onu bir müddet. Sonra "Sözün bitti mi?" deyip sordum. O da "Bitmedi ama cevabını merak ediyorum." dedi.

Ben de "Öyleyse dinle" dedim:

"Şu dünyada yaradılışın mayası sevgidir. Onun ile iç dünyamda dirliğe ererim. Ümit iklimlerine bile o yelkenliyle seyahat eder varlığımın şuuruna erer, kulluğumu idrak ederim. Onun için onu terkedemem. Zira o insanlar arasında yegane sağlam bağlardan biridir ki koptuğu gün dünya meydanı bir cehenneme döner. Zira kesişen duygular, hırs ve adavetler, bir makama bin kişinin göz dikmesi ve bir hiç uğruna savaşmalar, dalaşmalar onun gidişiyle başlar. Bu sebepten onu terketmem asla mümkün değildir. Kin ve öfkeye temennaya gelince; insanlar arasında nice duygular vardır ki onların zehir tesiri gösteren ve en acı vereni kin ve nefrettir. Nice temiz, tertemiz bağlar ve nice ümit ve inanç iklimine kanatlan-

malar vardır ki bu kötü hasletlerle ayağına kement atılmış bir koşucu veya kanadına ok yemiş bir üveykin düşüşü gibi hedefe varmadan avlanırlar. Onun için kin ve nefret onulmaz bir yaradır toplumun bağrında. Onu taşıyan insanlar metafizik damarlarından kan kaybede kaybede bir gün ölümün kollarına düşecektir. Onu özünde taşıyan toplumlar bir gün büyük kitleler hâlinde gadap ve celal fırtınasına tutulup Hakk'ın "Celîl" isminin tokadını topyekün yiyecektir. Onun için bu hasletleri yüreğime sokamam ve onların bir zerresinin bile gönül dünyama düşmesine tahammül edemem.

Şeytanın yüzü, abus bir şekle bürünüyordu her konuşmamla, her sözümle.

Sonra şöhret denilen zehirli balı bana tavsiye ediyorsunuz. Onun sancısını niceleri bütün hayatında kıvrım kıvrım çekerek bütün âleme ibret panoraması gibi sunarken, gösterirken ben nasıl olur da o içinde en yakıcı ve kavurucu kezzap olan balı ağzıma götürür, "tadına bir bakayım" derim. Bir uçurum gibi insanı ruh plânında yokluğa savuran ve bütün duygu ve hislerini zevale sürükleyen bu menfur hedef asla kimseye yar olmamış ve olmayacaktır. Nice şöhretler vardır ki ölüm anında ve ölmeden birkaç saat evvel nedametin keskin kılıncına boyunlarını uzatmışlar ve ah u eninlerle ecel celladına teslim-i ruh eylemişlerdir. Ben bunları göre göre nasıl olur da o yalancı müskiri dudaklarıma götürür ve hayat suyu imiş gibi yudum yudum içerim? Nasıl bu vartaya düşüp sonra da Hakk'a kurtuluşum için yalvarırım, af dilerim. Nasıl hem "Niçin düştüğünü düşünmeyeceksen, düşmeden evvel düşün." kaidesini yerine getirmeyip hem de bir ahmak divane gibi vaveyla edip inlerim. Onun için kusura bakma, ben bu yola revan olamam. Kendimi çöl seraplarının ardına bir mecnun edasıyla salıp kemter ve biçare kalamam.

Şeytan, yine üzgün ve öfkeli bir şekilde kaşlarını çatıyor, ara sıra da bana konuşmamam için kin ve nefret dolu gözlerle bakıyordu.

"Hele kıskançlık ve hodfuruşluk…" dedim. Asla bu hastalıklara beni davet etme. Tatlı gibi gelen fakat azgınlaşınca kişinin bütün hasletlerini kangrene çeviren ve onu ölümün kollarına atan bu korkunç yarayı ruhuma açmamı tavsiye etme. Hodfuruşluk yani bencillik insanı başkalarına karşı kör eden ve sadece kendine baktıran, sonra o dar çerçeve içinde gözlerine küfür milini çeken en menfur hastalıktır. Önceleri insana tatlı gelen bu hobi, bir fobiye dönüşünce ve özündeki kanser mikroplarını yüreğe, vicdana, ruha salınca insan çok geç kaldığının farkına varır; varır ama artık kurtuluş çaresi kalmamıştır. Hele kıskançlık yani haset bir kalbe girerse o gönülden Hak sevgisi çıkar gider. Zira "Mü'min mü'minin kardeşidir." sözüne zıt bir hareket olan bu öz düşmanlığı, insanı hem toplum dışı bırakır hem de kendi ile barışık olmasını önler.

İblis patlamaya hazır bir bomba gibi bakıyordu bana. Beni bâtıl yolun dışı süs, içi pis duraklarına davet ettiğine bin pişman olmuştu. Fakat bir kere söylemiş bulundu ve "davet" sözü ağzından ister istemez çıkmıştı. Ben, devam ettim sözlerime:

Hele hırs yoluna beni hiç davet etme. Zira o kapı Nebiler Nebîsi'nin "hırs hasarettir" lal ü güher kelâmıyla kapanmıştır. Belki de o kapı sürmelenmiş ve kilitlenmiştir. Böyle olduğu halde o ikaz ışıklarına aldırmayıp o kapıyı zorla açıp o girdaplar otağı iklime giren niceleri, perişan ve derbeder olarak ve her şeylerini yitirmiş bir şekilde gerisin geriye dönüyorlar. Gençlik hevesiyle ve dünyada layemut kalacakmış zannıyla özünde tutuşturduğu bu ateşîn korların arasında bütün her şeyini yakıp kül ettikten sonra ağlayarak dönüyorlar

gerisin geriye. Bazıları ise dönmeye bile takat bulamayarak yarı yolda kalanlardan oluyor ve kaybedenlerin listesine dehalet ediyor.

"Böyle akrebin kıskacına benzer bir yola beni nasıl davet edersin ey Allah düşmanı!" deyince, şeytan, kan beynine sıçramış gibi alevlendi. "Yeter, yeter!" deyip bağırmaya başladı. Seni davet ettiğim bu yola ben nicelerini her gün kerrat sefer çekip götürüyorum. Sen bunların içinde bir tanesin. Bu sebepten çölde bir kum tanesi mesabesindeki varlığınla yokluğun eşiğindesin. Hani türü yok olmaya başlamış, nesli tükenmişlerdensin. Sen bu sebepten gel, yanlış dahi olsa bu yola gir, zira, tek başına kalma ihtimalin var. Ezilip ufalanman ve kendini keder seline salman muhtemeldir.

Ben bu acip ve ahmakça davet şekline gülüp geçtim. "Yalnız kalsam da ve keder beni prangaya vursa da hüzün okyanuslarına düşsem, her gün bir uzvum zincire vurulsa da ben yine senin bana tavsiye ettiğin bu menfur tuzaklara düşmeyeceğim ve seninle sonsuza dek mücadelemi devam ettireceğim" deyince, İblis, önce sinirinden sarardı, sonra morardı, daha sonra boğulur gibi nefes alamadı ve boğazını tutup hırıltılar çıkarmaya başladı. Belli ki küfür krizi tutmuştu yine. Belli ki Hakk'a itaat etmemenin zehrini an be an yudumladığından dolayı son ölüm çığlıklarıydı dudağındaki. Bir ara yere düşüp saralı hastalar gibi titremeye başladı. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde debelene debelene can verdi.

Ben işte şimdi ufukta lâl kesilmiş bir savaşçı gibi elimde Kur'an'ın elmas kılıcı ve ruhumda imân ve ihlas aydınlığı, damarlarımda azim ve gayret kıvılcımı olduğu hâlde onun yokluğa gidişini yüzümdeki tatlı tebessümle seyrediyorum.

RUHUMU DİNLİYORUM

Ne sesler geliyor ruhumdan, ne sesler? Kalbimden ne terennümler yükseliyor dudaklarıma, ne meltemler esiyor ruhumun bahar ufkundan. Ne kaoslar, ne sancılar, ne sevinç ve keder sökün ediyor kalbimin bam telinden.

Ben bir ozanım. Sazım kalbim, mızrabım çile, nağmelerim göz yaşı, terennümüm hıçkırık ve inilti... Ruhumu dinliyorum her gece. Kalbimi alıp avuçlarıma onun bir saat gibi tik tak işleyişini ve sona doğru gidişini seyrediyorum. Örümcek ağlarını silip süpürüyorum ellerimle. Sonra göğe çeviriyorum avuçlarımı. Fenadan bîzar ve kemter, inliyor ağlıyor duâ duâ yalvarıyorum Hakk'a.

Ben garip bir şairim. İlhamlarım, görünen semadan gelmez benim. Yürek arşından akar gönül göğüme. Sonra sağnak sağnak yağar çile, gürleyişiyle ızdırab bulutlarından ümit ve inanç semama. İlhamlar iri damlalarla akar, ipekten yumuşak kalbimin yapraklarına. Bir gece çiği titreşir, kalbimin yeşil bir dalında. Gözümden mahşer gününde kurtuluşum için beliren bir damla, yanaklarıma süzülürken...

Bana "Seni anlamıyoruz." diyorlar, doğrudur. Bir savrulup hazan seline düşen, bir itilip bahar nesline karışıp çiçekler arasına giren, bir karanlığın kaoslu ikliminde kıvranan, bir zirvelerin zirvesinde ışıktan burağa binip mesafeler kateden

insanın elbette sözleri de klâsik kaidelere uymaz ve anlaşılması zordur. Siz bana değil, yüreğime kulak veriniz. Onun sesi ve sözü, safî ve dupdurudur. Onun feryadında, nalelerinde asla sahte bir çizgi bulunmaz. O mertçe söyler, söyleyeceklerini. Dudaklarından sahte terennümler yükselmez arşa. Vicdan ikliminden süzüp söyler her nağmesini, her bestesini...

Bir damla, bir kelebek, bir çiçek, onun terennümüne misaldir. Ne kayalardaki sertlik, ne fırtınalardaki hırçınlık, ne şimşeklerdeki korku veren hâl yoktur onun dünyasında. Ebed ebed terennümü en birinci bestesidir onun. Ve Hakk'a yöneldiği an, billur sağanağına tutulur onun atmosferi. Asla kin ve öfke karanlığı çökmez onun iklimine. Çökse de çabucak çekip gider yokluğun bağrına. Zevale sürüklenip gider şüphe ve tereddüt sisi, dumanı. Onun her bir zerresi berrak, duru ve safidir. Onun notaları da şeffaf ve dupduru billur zerrelerinden örülmüştür.

Ben sık sık ruhumun terennümlerini dinleyerek dinlenirim ve kendime gelirim şu hayat kaosunda. Bütün gönül kirlerinden, kalbimin küf ve paslarından, vicdanımın yıllanmış günah ve rehavet yosunlarından sıyrılır, temizlenir gönül arşına uzanır, oradan da Hakk'a yükselirim.

Evet ben bir ozanım. Kalbim sazım, mızrabım çile, terennümüm göz yaşı, nağmelerim de hıçkırık ve feryattır.

SİTEM YOK

Ağır ağır çekilir yüreğinden can. Sitem yok. Izdırab prangasına vurulursun an be an. Sitem yok. Bilinmez yerden gelir ve yağar başına belâlar. Sitem yok. En ummadığın indirir hançeri bağrına. Sitem yok. Nice uçurumlara, bilinmeden veya bilinerek itilirsin. Ümidini çalmak için nice engeller dağ dağ keser yolunu, nice elem rüzgarı bir alev seli gibi yalar geçer yüreğini. Yakıcı korlarını bırakır kalbine, nice hicran volkanları. Sitem yok...

Dostundan görürsün ilk darbeyi. Çoluk çocuğundan görürsün ilk isyanı. Karından görürsün ihaneti. En yakın arkadaşından görürsün seni anlamamayı, yaralarını kırmızı gül zannetmeyi. Sitem yok, serzeniş yok...

Sabır var dostum. Sabrın engin ve eritici iklimi var bütün dertlere, merhem ve ilâç diye. Sadece senin bir küçük hamlen gerek o iklime girmen için. Bir kenara çekilip ağlamak faydasız. Kendini meydana atmaktır mertlik. Böyle bir hamleyle yenersin şeytanın fendini ve aşarsın bu hamle ile hayat yolundaki rehavet bendini...

Sabrın kemendini geçirmektir erlik boynuna. Çile mızrağı inince bağrına ve kızıl bir şafak fışkırınca sineden, gözlere sıçrayınca kanlı göz yaşları, billur iklime vefa göstermek, sadeliğe ve duruluğa asla ihanet etmemek gerek. Kendini sal-

mak ve ye's çukuruna itmek, guruba meyledip gitmek, kuşkuların girdabında eriyip boğulup bitmek asla çıkış yolu değildir.

Sitem yok dedim ya. Her acı, insana bir feryat nağmesi ilham eder. Her sancı insana bir çığlık prangası vurur. Asla yakınmadan edemez insan. Çevreye derdini söylemeden edemez. Ağlayıp inlemek onun fıtrî meylidir. Fakat işte bu meyil ile o kudsî besteye eğilmelidir. Değil bir, belki binlerce acı da çullansa üstüne acımasızca sefil bir çığlık koparmaktansa, Hakk'ın gönderdiği o ezelî beste bir dil kesilmeli yürekte ve dudaklarda... Bütün kuvveler o nurefşan seste odaklanmalı.

Kudsî kitapta bulmalı kendini insan. Kâh bir Nuh feryadında ağlayıp inlemeli. Kâh bir Eyyûb sabrında zincire vurulmalı. Kâh bir İsmail iradesi ve imânıyla kurban olma ufkunda boynunu, Hakk için kıldan ince bilmeli. Kâh bir Musa celaliyle Kızıl Deniz ortasından ikiye bölünmeli, Kâh bir İsa muştusuyla en son gelecek müjdeci güneş gibi doğarken insanlık ufkuna, onu bekleyiş sabrını gösterebilmeli. Kâh ömrünü bir çile gergefi gibi ören Hz. Muhammed (s.a.s.) gibi asla bedduaya meyletmeden en zorlu çile ve ızdırapları göğüslemeli... Sonra da onların dudaklarında tutuşturdukları yakarış şulesinden bir beste derleyip kendi dudağına kondurmalı bir katre alev gibi.

Her nefesimizi kudsî bir tohum gibi zaman tarlasına düşürmek istiyorsak, asla faydasız sitemlere değil, verimli duâlar ve yakarışlara meyletmeli ve kendimizi onun kudsî ikliminde tanımaya, aşmaya çalışmalıyız.

YARINLARA DOĞRU

Geleceğe hamle yapmak yaşatır insanı. Zihni zinde, uhu canlı kılar. Ümidini yitiren yarınlara bir kadavra gibi girer. Ölü bir ruh, bitkin bir yürek, çökmüş bir vicdan ile…

Yarınların aydın ve nurlu olmasını dileyenler, bileklerindeki güç kadar, ruhundaki potansiyeli de zinde tutmalıdır. Aksiyon, ümit ve inancın feridir. Hareketsizlik ve rehavet yarınların boynuna geçen bir ölüm kemendidir. İşte ümit bu kemende inen bir keskin bıçak darbesidir. Özündeki gücü yitiren hissiz ve duygusuz yığınlar, yarınlarda sadece birer boşluk birer koful olabilirler. Onların gelecek için ciddi bir projeleri, yararlı bir hamlesi asla bulunmaz.

Zevk ve eğlenceye düşkünlük, yarınları sis ve dumana boğan tavır ve davranışlardır. Gününü gün etmek düşüncesi gelecek nilüferinin yaprağına kezzap dökmek ve onu soldurmak gibi menfî bir meyildir. Hele bu yeniden diriliş beklenen gözde bir millette olursa işin fecaatı her sözden varestedir. İradesi sağlam insanlardan örülen bir ati, gökteki samanyolu gibi ışıl ışıl ve aydınlıktır. Zira iradesiz insanların ruhlarındaki durgunluk ve özlerindeki karanlık, geleceği kapkaranlık bir geceye çevirecektir.

Sevmek, neyi sevdiğini bilmek de en az ümit kadar gelecek kaneviçesinin nurlu ve ışıklı motiflerindendir. Hakikate

bir Mecnun gibi sevdalı olmayan, insanı ve insanlığı bir Ferhat yüreğiyle sevmeyen kişilerin âtisi yoktur.

Özdeki ümit kıvılcımı bir çaksın hele… Sevda meş'alesi hoşgörü ve sevgi aleviyle tutuşuversin. Zihinler, vicdanın emrine girip asıl kaynağı bir seçiversin hele. Nice Hak ve Hakikat projeleri günlük hayatta herkesin kafasını dördüncü beşinci buuda bir çekiversin. Azim ve gayret herkesin suyu ekmeği oluversin. Yükseliş asla ene ve ego yörüngeli olmayıp Hakk'ın rızası istikametinde vuku buluversin. Gönül göğüne çıkma, aya gitmekten güneşe peyk göndermekten üstün tutuluversin bir kere. O zaman, bu millet kurtuluş sahillerine yelken açmış olacak, huzur iklimine bir burak edasıyla revan olup uçacak, insanlık ise sağdan hizaya gelip o nurlu iklime kavuşmak için can atacak ve huzur kervanına katılıp yarının efsunlu dünyasına ermek için yanıp yanıp tutuşacak...

Ey dost! "yarın" isimli dünya senin özüne ermeni ve ruhundaki sırları keşfetmeni, içinde derinleşip dışa bunu aksettirmeni, imân, azim, sebat, ümit, dava, sevgi, dayanıklılık, aşk, şevk kıvılcımlarıyla ruhundaki öz meş'aleni tutuşturup önce kendi içindeki karanlıkları izale edip sonra dış dünyadaki karanlık gölgeleri bir sabah güneşiyle yokluğa savurmanı arzu ediyor.

Bu da alından ter akmadan, secdelere serfüru etmeden, binbir dert ile gönül çıranı yakmadan, asla mümkün olamaz.

DİRİLİŞ İNSANI

Korkusuzdur; yüreği pektir onun. Asla vazgeçmez sevdasından, davasından, idealinden...

Zindanlara atılsa da, panayırlarda köle diye satılsa da, meydanlarda asılsa da yine dönmez davasından.

Diriliş insanı ümit ve reca ortası bir hayat sürer. Şevk her dem onun yüreğini ışığıyla aydınlatır. Aşk o gönlün abı hayatı ve Kevser ırmağıdır.

Diriliş insanı uyku nedir, rehavet nedir, gözlere başka bir hayalin girmesi nedir bilmez. Dağcılar gibidir, gözüpek dağcılar gibi. Everest'in zirvesine ulaşmaya azmetmiş dağcılar gibi. Ne sert ne haşindirler. İçten içe idealinin aşkıyla kavrulurlar. Kar demez, buz demez yollara çıkar ve menzile varmak için fedakârlıkta bulunmaktan bir an dahi dûr olmazlar.

Diriliş insanının gözleri nemlidir, yüreği buruktur. Bir hicranı yaşar daima. Hak'tan ayrı kaldığı için üzgündür. Ve bakışları daima süzgündür onun... Asla bezgin değildir menzile ermek için çektiği çilelerden...

Bütün özlemler, bütün maddî tutkular, bir hiçtir onun gözünde. Şehadet solukludur o. Evet onun gönlü bahar kadar engin, okyanuslar kadar sınırsız, cennet kadar rengin ve revnektârdır. Onun için gözlerine başka bir ahu sevgisi gire-

mez. Başka bir hayal süsleyemez ruhunu. Başında sarığıyla son devre ümitresan olmuş çile insanının bulutları aşan silueti daima gözlerinde canlanır. Kır atıyla sanki ona muştular gönderir öteler ötesinden. Bulutlarla yarışıyor gibidir her dem onun hayali. O her sefer gökyüzüne baktığında onun resmini görür gibi olur. İçine bir ümit ışığı, bir gayret şulesi düşer ansızın. Diriliş insanı yorgun değildir. Daima canlı ve hayat doludur. Yiğittir, gözüpektir. Acıma hisleri oldukça fazladır. Merhametten yana ince, pek yufka bir kalbi vardır. Bir karıncanın, bir sineğin ölümüyle oturup hüngür hüngür ağlar, fakat düşman karşısında polat bir er, yalçın dağlar misali bir kahramandır.

Diriliş insanı olmaya azmetmiş bir kişi, çok uyumamalı ve fazla yememelidir. Zira uyku ve fazla yemek insanı şehvet vadisine sürer orada yokluğa savurur. Demek ki eskilerin "riyâzet" isimli gönül idmanını, ruh eksersizini, beyin ve vicdan jimnastiğini harfiyyen yerine getirmeyen asla diriliş insanı olma yoluna giremez

Öyleyse tekrar bir bahar solumak için, tekrar kış çiçeklerinden kurtulup nevbahar güllerine kavuşmak için, tekrar altın saçlı bahar nilüferlerinin ufkumuzdan zamanımıza ağması, papatyaların, yasemenlerin cennet kokuşlu bir iklimle zeminimize teşrif etmesi için diriliş yoluna revan olalım. Madem ki özlüyoruz ba'su ba'del mevti, madem ona hasretiz, madem ki tekrar bahar solumak, İslâm ve imân ufkunda tekrar kanatlanmak istiyoruz, öbek öbek yıldızlar misali bir cemiyet hayatına kavuşmak, ışıl ışıl bir dünyaya ulaşmak istiyoruz. Haydi hep birden önce içimizdeki düşmana savaş ilan edelim. Bu savaşı da ebedmüddet sürdürüp devam ettirelim ve asla nefse ve şeytana pes etmeyelim. Meleklerin diriltici nağmelerine denk bir seda ile cihanı velveleye verelim. Bir

muştunun engin soluğunu gür bir tayfun edasıyla yayalım cihanın dört bucağına. Birer kıvılcım bırakalım dertli gönül ocağına. Ve birkaç bahar çiçeği serpiverelim. Böylece Havvasıyla, Ademiyle, kızıyla kızanıyla başlanmış bu büyük cihad cennetasâ bir baharın ilk zafer narası olsun...

YENİDEN

Yeniden bir hamle gerek bize. Diriliş için yeniden bir hamle... Ümit ufkuna kanatlanmak, imân burağıyla mesafeler aşmak için tekrar bir şahlanış gerek...

Zevk ve eğlence, tembellik ve rehavet zincirlerini kırıp yokluğa savurmak, tekrar bahara uyanmak için bir şahlanış olmalı bu.

Aşk ve sevda bu yükseliş ve yücelişte bir iç potansiyeli olacak. Şevkini kaybetmiş, özündeki metafizik gücü yitirmiş, bir kişiden böylesine bir yeniden doğruluş ve bahar meyvelerine duruş beklenemez.

Zamanın kadrini bilenler, ömrünün an be an kıymetini idrak edenler, yeniden bir hamle yapabilirler ancak.

Olgunluk iklimine girmek için tevazu kanatlarını yerlere sermek gerek. Ene ve ego yörüngeli insanlar ne birinci, ne de ikinci dirilişi soluklayamazlar. Alçak gönüllülük ekseninde çizilen bir ömür, sık sık bahar meltemlerine uğrayacak, sık sık nilüfer çiçekleri ve defne dallarıyla örülecektir. Ama asla yeniden diriliş dünyasını teğet geçmeyecektir.

Ümitsizlik bu diriliş hamlesinin en büyük düşmanıdır. "Her şey bitti artık; yıkıldım, viran oldum." deyip bir kenara çekilmek bu hamlenin ayağına geçmiş bir bukağıdır. Hele acelecilik, hele acelecilik... Hemen olsun bitsin isteyiş, birer menfur

ağdır diriliş yolunda. Bu tedirginlik kemendini de imân, ihlas ve sabır kılıcıyla kesip atmalıyız yokluğun bağrına. Yavaş yavaş da olsa dikkatli adımlarla aşmalıyız zafer ufuklarını.

Zafer ufukları ki içte yürek zaferi ve dışta cihan muzaffeRiyetini beklemektedir. Zafer ufukları ki içte egoyu sırt üstü yere serip dışta insî şeytanların bütün plan ve projelerini alt üst etmeyi özlemektedir. Zafer ufukları ki hiçbir dem ülfete düşmeyen, nazargahı ilâhî olan gönül dünyasında ve dışta nesimi cennet iklimini ören ve manevî dünyayı kuran yiğitler beklemektedir.

Her gün ayrı bir lezzetin pençesinde can veren his ve duygularla bu nasıl olacak. 'Her an bir kakûl ü hoş bû' peşinde dolaşan kıpti gönüllerimizle bu nasıl gerçekleşecek. Bir Yahudi gibi materyalist ve madde meftûnu ruhumuzla yıkılmış viraneye dönmüş manevî dinamiklerimiz nasıl ayağa kaldırılacak ve yeniden nasıl bir ümran devri başlatılacak?

Terk-i dünya terk-i ukbadan bir şey anlıyor mu kalbimiz ve terk-i terkten ne duyuyor vicdanımız, ruhumuz? Yoksa bizler de içten içe yıkılıp gittik mi dünya zevkleri ve lezzetlerinin kahir kuyularında, ateşin çemberinde?

Bırakın terkleri, hiç olmazsa basit bir Müslüman kadar kendimizi bilebilseydik. Aslî vazifemizi idrak edebilseydik. Diriliş erleri uyanık ve hüşyar olmalı. Asla "yaptım", "ettim"ler ile rehavet döşeğine uzanmayı düşlememeli. Zira o döşek, bir ölüm döşeğidir insana. Gaflet yorganını tepesine çeken her fanî orada bir daha dirilmemek üzere manevî ölüme mahkûm olur. İşte böyle ruhlar için belki öldükten sonra diriliş yoktur. Zira mana ölümü ebedlere kadar süren bir azabın, bir yokluk acısının başlangıcıdır.

Onlar ikinci dirilişte bile sarhoşlar gibi, aklı başında olmayan serseriler gibi haşrolacaklardır.

Bu ölüm içinde ölüm, yokluk içinde yokluk, azap içinde azap, keder içinde keder kuyusuna her insan düşebilir. Bundan kimse müstağni değildir. Fakat diriliş erleri, kendini aşmış özünü tanımış ve kalp dünyasına metafizik mesajları ulaştırmış, dirilişin ışık süvarileri bu yıkılıştan, bu harabiyetten, bu cehennem ikliminden, bu kahroluştan, acı ve keder seline düşmekten masun ve mahfuzdurlar

Öyleyse yeniden bir hamle gerek bize. Ruh ve vicdan bahçemizi sonbahar rüzgârının sarartan ölüm soluğundan kurtarıp, baharın nurefşan, rengarenk iklimine kanatlanmak için yeniden bir aksiyon gerek ruhumuza. Belki o zaman ölüm girdabına düşmekten ve yokluğa karışıp gitmekten kurtulacak, metafizik iklimin diriliş buuduna kanatlanacağız.

YANGIN

Bir alev sağanağı, bir kor yağmuru, bir yakıcı köz fırtınası...

Abus bir çehre. Hüzün çizgileri... Gözlerde donuk bakışlar... Asla gülmeyen bir yüz. Işığı sönmüş bir nasiye...

İstikrarsız tavırlar. Birbirini tutmayan konuşmalar. Sözünde durmamak, ahde vefasızlık, emanete hıyanet silsilesi: bir ömür panoraması...

Tabiattan birer vahşî gibi korkmalar. Sanki zindan duvarları gibiymiş gibi eşyadan ürkmeler... Varlıkların silinip gitmesini arzu ediş... Onlara bir an bile hayat hakkı tanımayış pisikozu...

Yemeğe aşırı düşkünlük, uykuya alabildiğine tiryakilik... Sarhoşça yaşamaya ifrat derecesinde meyil...

Kendinden kaçmak için her vesileyi bir bahane telâkki etmeler. Benliğinden ürkmeler. Kendine yabancı kalmanın verdiği rahatlık kafesi...

Hakikî saadete hasret kalmak. Huzurlu bir nefes alabilmek için villalar, yalılar, kotralar, daha neler neler denemek arzusunun furya panayırı...

Düşünmekten korkmak. Fakat bu korku içinde bile kendini "çok bilmiş" bilmek paradoksu... Realiteden sık sık hayal

dünyasına kaçış ve ütopik bir dünyada yaşamayı her şeye tercih etmek sevdası...

Ene tufanı içinde, bir derin kuyuya düşmek, bir dehşetli vakumda yutulmak, bir fırtınaya tutulmak, bir girdapta boğulmak…

Eski bir dostunu görünce yol ve yön değiştirme meyli. Onun kendindeki değişikliği farketmemesi için elinden gelen bütün kaçış yollarını deneme zavallılığı...

Kendi için yapılan iyiliklere dahi bir nefret urbası giydirmek, her hareket ve davranıştan menfî bir mana çıkarma tiryakiliği...

Sık sık hedef ve yön değiştirme istikrarsızlığı... Kendini çaresiz ve ümitsiz bir sonun beklediğine iyice inandırmış olma çıkmazı ve hamakati.

İnsanlara sevgiden söz etmenin ona en ağır ve zor geldiği bir kin ve öfke zincirine vurulmak helâketi...

Fani mahbuplara ve geçici sevgililere bir gamze, bir gülüş, bir bakış için bazen her şeyini feda edecek kadar bağlılık... Baki olanla, geçici olanı ayıramamak donukluğu, ahmaklığı ve duygusuzluğu...

Çok kez geçmişindeki iyiliklerine dayanarak onlardan güç almak yanılgısı. Bu sinyal en fazla yenik düştüğü zamanlar ortaya çıkan bir çaresizlik işareti...

Ağlayamamak ve gözlerdeki yaş pınarının kurumuş olduğu bir dünyaya demir atmış olduğunu bildiği halde bu kurak iklimden kurtulmak çaresini sık sık yarınlara erteleme pısırıklığı ve rehaveti..

Birlikte çoğu, çokta biri görememe gibi bir imbik tıkanıklığı ve süzgeç paslanma yeknesaklığı ve ülfet zincirine vurulma mahkûmiyeti...

Yarını için hiçbir şey düşünememek ve geleceğe ait hiçbir ideali bulunmamak tufanı...

Aklına ne eserse onu yapmak istikrarsızlığı, yolsuzluğu ve çakırkeyifliği...

Zindanda boğazı sıkılıyormuşçasına bir bunalım yaşama ezikliği ve hafakanlarla geçen bir ömür serüveni...

Bütün bu saydıklarımız özdeki yangının sadece birkaç alev çizgisidir. Yıllar yılı, cemiyet hayatımızı kasıp kavuran öfkeli alevlerin, acımasız hararetin ve yakıcı korların insandaki görünen veya hissedilen yanı. İçten içe kavruluşun, bir volkanik dağ merkezine çekilişin kelimelerle ifade tarzı. Yoksa bütün ressamlar, bütün heykeltıraşlar, bütün şairler, bütün müzisyenler, eserlerinde bu yangını tasvir etseler yine bu metafizik yok oluşun bir karesini bile zor ifade ederler. Kaldı ki niceleri hem içte hem dışta sadece bozgun düşüncesini mayalıyor, alevlere körükle koşuyor, közlere şehvetin ve şöhretin yakıcı soluğuyla güç veriyor.

Entelijansiyamızın ele alacağı en önemli afet, bu günkü bu ateş kaosudur. Ruhlarımızı yakıp kavuran imânsızlık, vecdsizlik ve aşksızlık kaosu. Kalplerimizi bir viraneye çeviren bu kızıl afet fırtınasıdır.

Ne zaman başımızı bu kül ve duman içinden oksijenli bir atmosfere çıkarsak, ne zaman korlar arasındaki ruhumuzu bir ulvi gayeye kanatlandırsak, bir yakıcı alevin kor bakışları bizi takip ediyor, bir ejderin alevden dili eteğimize uzanıyor.

Bütün müesseseleriyle vatan ve millet topyekün insanlık, bu korkunç ejderi yerle bir etmeye ve külünü yokluğa savurmaya gayret etmelidir. Yılan dilli alevleri söndürmek için bütün varlığımızla işe vaziyet edip genç, ihtiyar, çocuk bu yakıcı ve yok edici tufanın üzerine yürümeliyiz.

Allah, gücümüze güç katsın.

ÂLEMİ CİSMANİ

Vücut, varlığın esaslı bir merkezidir. Onsuz varlıktan söz edilemez. Bu sebepten Yüce Yaratıcı'nın en önemli sıfatlarından biri vücut, bir diğeri bekâdır. Bazen ona Vacibü'l Vücut deriz. Yani vücudu mutlak gerekli olan manasına gelir bu. Onun vücudu, yani varlığı olmazsa diğer vücutların da olamayacağı anlamına gelir.

Yalnız vücut deyince sadece âlem-i cismanîdeki vücutlar akla gelmemelidir. Eğer böyle olursa bu güzel sıfat dar bir çerçeve içine sıkıştırılmış olur. Halbuki Allah'ın vücut sıfatı âlemler adedince ve onun boyutları miktarınca kesretlidir. Buna örnek olarak cinnilerin vücudu, meleklerin vücudu, ruhun kendine ait vücudu haricisi gösterilebilir.

Belki de âlemi cismanî bir tenteneli perde gibidir asıl vücutların veya vücudu baki olanlara ait âlemin üzerinde. Zira mana âlemine ait varlıkların vücutları bu âlem ile kayıtlı değildir. Onların kendilerine ait bir vücud-u haricileri vardır. Belki bu âlem ile bazı irtibatlı oldukları noktalar bulunur, ama bu asla vücut cihetiyle değil, belki vazife yönüyle ve ibadet veçhesiyle olabilir.

Eğer vücut cihetiyle böyle bir kayıt altında olmuş olsalardı, o zaman bütün varlıklar cismaniyet merkezli olması ge-

rekirdi. Böyle bir bağ ise pamuk ipliğine cihanlar bağlamak veya ince bir ipe güneşler dizmek gibi abes ve gülünç olurdu.

Demek ki kolaylıkla dağılabilen ve zerrelere ayrılabilen, çürüyüp yok olabilen bir madde, dağılmayan, terkiplerden müteşekkil olmayan, tefessühe meydan vermeyen mana gibi kuvvetli bir varlığa daye olamaz veya ona merkezlik edemez.

Bu sebepten biz "ceset, ruhun gömleğidir" deriz ama cesedi ruhun vücudu olarak kabul etmeyiz. Zira ruhun kendine münasip bir vücudu misalisi ve ondan geri bir vücudu haricisi vardır ki bu lâtif elbise onun bekâsıyla yakinen alâkalı ve ona tam uygundur.

Öyleyse varlık âlemi belki tenteneli bir perdeden başka bir hasiyete mâlik değildir. Varlıkların kendilerine ait ve onlara tam uygun birer vûcud-u aslileri vardır. Meleklerin vücutları kendilerine hastır; fakat asla cismaniyetle alâkalı bir vücut değildir bu. Ruhanilerin de öyle, sekene-i semanın diğer bilemediğimiz varlıklarının da öyle...

Öyleyse bir varlık düşünmeye başladığımız zaman hemen cismanî bir vücut hayal etmek, işi pek basite almaktan öte bir şey değildir. Hissetmek, sezmek, hadsimizde esintisini duymak, belki de asıl vücutlara dokunmaktır, bilemeyiz. Böylesine derin ve iç içe girift konuları bir meçhuller bohçası gibi içinde saklayan, belki tam ortasında asıl kıymetli özü gizleyen bir meselede, gözümüzle gördüğümüz için kabul ettiğimiz maddeyi, hakikati anlamak hususunda temel olarak kabul etmek oldukça abestir.

TEVHİDİ İLÂN

Kâinat meşherinde her varlıkta görülen sağlam san'at izi ve görüntüsü, sebeplerin icadını reddeder. Kalem nakşı ve örgüsü kudretin aynıdır. Yaratıkların her noktasında zarurî olarak vasıtaların vücudunu reddeder.

Kâinatta her varlık, kendi kendine icat kabiliyeti olmayan bir yaratıktır. Yaratma gücü ve icad etme kabiliyeti ancak Yüce Kudret'e ait zatî bir kuvvettir. Fakat eşyadaki var olma, onlar üzerinde prova edildiği için sanki onların elinden çıkıyormuş gibi bir görüntü arzetmektedir. Mesela bir meyve ağacı, semerelerini insanlara dallarla takdim eder. İnsanoğlu meyveyi ağaçtan aldığı için onu icad edenin de ağaç olduğu zehabına kapılmamalı. Belki dallar, semeratı icad eden ve yaratan Hâlık-ı Kâinat namına sunmaktadır, ihtiyacı olanlara.. Yoksa ne çiçek, ne böcek, ne kelebek, ne yıldız, ne kehkeşan; bağlı bulunduğu dal veya mensubu bulunduğu sistem tarafından icad edilmemiştir. Zaten buna inanmak, değil insanı, hayvanları dahi güldürecek kadar komik bir safsatadır.

Kudret kaleminin çizdiği, ördüğü ve boyadığı her varlık başka varlıkların onlara sahip çıkmasını kabul etmez. İnsan zahiren her bir güzelliğin mensup olduğu varlıktan fışkıran bir nur ve bir ışık olduğunu zanneder, ama dikkatli bakan bir kişi, basireti açık olan bir zat varlıklardaki san'atın Allah'tan

başka bir varlığa ait olamayacağını, bizzat onun tarafından işlendiğini ve nakşedildiğini, örüldüğünü kabul eder. Meselâ çiçekteki güzellik, çiçeğin kendisine verilemez. Meyvedeki tad ve kokunun ağaç tarafından icad edildiğini kimse söyleyemez. Zira biri diğerinden daha âciz olan bu varlıklarda bir acz ve fakr zinciri mevcuttur. Meyvenin icadını ağaca vermeye kalksak, ağaç ondan daha âciz. Ağacın icadını toprağa versek toprak ağaçtan daha zayıf ve kuvvetsiz. Öyleyse varlıklar Kudreti Sonsuz'a teslim edilmeden insan bu işin sonuna varamaz. Eşyada icad kabiliyeti olmaması ve her varlığın bir diğerinden daha güçsüz ve kuvvetsiz oluşu bizi icad ve yaratma kabiliyeti olan vasıtaların icadını reddeden bir kudret-i ekmele, bir kuvvet-i ecmele sevketmektedir.

BİR DAVAYA VURULMAK

Vurulmak, yüreğinin merkezinden… Vurulmak gönlünün en hassas yerinden… Vurulmak, bir şehla gözlü sevgiliye... Vurulmak, duyguların çağladığı bir dine... Vurulmak doğruluğun mihraklaştığı Muhammedü'l Emin'e. Vurulmak sözlerin en güzeli ezelî bir besteye. Vurulmak yolların en güzeli ve doğrusu İslâm dînine. Vurulmak imân güneşine ve onun çevresinde bir kelebek gibi dönerken aşk ile yanıp tutuşmaya. Vurulmak bir davaya, vurulmak Mevlâ'ya...

Ayağı zincirli bir köle olmaktır vurulmak. Boynu kementli bir esir olmaktır. Her an onun için yanıp yanıp tutuşmaktır. Vurulduğu şeyin her arzusuna boyun eğmektir. Onun yolunda gerekirse ölümü dahi göze alabilmektir. Aşk ve sevda kanatlarını açıp o ufka uçmak ve pare pare olsa da, asla o hedeften dönmemektir.

Her türlü iblis tuzağını elinin tersiyle itmektir bir davaya vurulmak. Her doğruyu alıp eğriyi atmaktır yokluğa. Kar kış demeden çıkmaktır bir sonsuz yolculuğa. Özde hissetmektir çıkılan yolculuğu.

Vurulmak, âşık olmak demekse niçindir kaypaklık, niçindir alık alık yol yön değiştirmek? Vurulmak söz vermek ve ant içmekse niçindir serseriyane başka güzellere çevirmek

bakışlarını? Vurulmak boynu zincirli, ayağı bukağılı bir köle olmaksa niçindir başka efendiler arama zavallılığı...

Vurulmuşum toprağına taşına
Vurulmuşum gökte uçan kuşuna

derken şair bir vatan sevgisinin yüreğine düşen korlarını sunmuş bize. Vurulmuş olanlar, gerçek vurgunu yemiş olanlar, artık onun tat ve lezzet merkezli dünyasına salarlar kendilerini. Başka güzellikler, başka sevdalar girmez onların hayaline. Başka bakışlar, başka gülücükler yol bulamaz zihnine, kalbine, vicdanına ulaşmak için...

Hz. Muhammed'e vurulmak O'nun yolunun mecnunu olmayı ve O şehrahın boynu tasmalı, ayağı zincirli kölesi olmayı şart kılar. Zira muma sevda mum aşkı, güneşe sevda güneş sevgisi, Sonsuz Nur'a sevda ise bir o kadar dayanıklılık ve çile taşır özünde.

Kolay değildir devlerin aşkı. Sonsuzu sevmek de bir dev aşkıdır. Cücelerin sevdiği dünyaya değildir onların gönül vurgunluğu. Pespaye lezzetlere değildir aşk u şevkleri. İdeallerindeki sevgili ölçüsündedir çileleri ve azimleri, dayanma güçleri...

Özden vurgun olmak yine özden yenilenmeyi gerektirir. Zaman zaman o sevda ile içli dışlı olmayı ve onun atmosferinde yaşamayı elzem kılar.

İslâm'a aşk onun kurallarını harfiyyen yerine getirmekle mümkündür. Yoksa söylenen bir kuru sevdadır. Terennüm edilen yalanlarla karışık bir serenattır.

Hakk'a sevda O'nun yolunda pare pare olmayı gerektirir. Göz yaşlarını ceyhun etmeyi şart kılar. O'nun için inlemeyi ve O'nun için gülmeyi, O'nun için yaşamayı, O'nun için yemeyi içmeyi ve uyumayı, O'nun için yollar aşmayı, engelleri geçmeyi tek yol gösterir.

Hülasa Allah için başlamayı, Allah için işlemeyi, Allah için almayı, Allah için vermeyi en birinci rükün kılar.

Ey "vurgun yedim, vuruldum!" diyen arkadaş! Hani sözünün gerekçesi. Hani sevdanın gerçekleri. Hani özündeki vurgunun tavırlarındaki, davranışlarındaki yansıması? Niçin gözün hâlâ gayra bakıyor, niçin sözün hâlâ dünya şarkılarını özünde gizliyor, niçin tavırların ve davranışların dünya, fena, zevk ve eğlence kokuyor? Bu ne biçim vurgundur. Bu ne biçim aşktır, bu ne biçim sevdadır ki seni ebedî lezzetlerden alıkoyuyor. Bu ne biçim vurgundur ki seni ebedî kazançtan dur ediyor ve geçici kârların peşine düşürüyor.

Gel sahte sevgilerin sahte maskelerini çıkarıp at. Ciddi bir sevda yüzüyle bak şu vurgun işine. O'na gönülden bağlan, O'nu özden sev. Zira O'dur en fazla sevgiye lâyık olan güzel. O'dur yoluna en fazla çile çekmeye layık sermedi mahbup. O'nundur aşk ve sevda kanatlarıyla yükselmeye müheyya en yüce huzur. O'nundur kalbe akan, ebedî, solmayan ve sönmeyen sürûr.

NAMAZ

Yükselişlerin mihrak noktası, ebedî huzurun odağı, kalp Kabesinin his ve duygu melekleriyle tavaf menzili...

Zirvelere ulaşmak için nefse atılan kement. Şeytanın ayağına geçen bukağı ve zincir... İblis çehrelilerden yüz çevirmek cehdinin aksiyon hâlinde ilk tezahürü...

Miraç çizgisinde insanın kendini tartma mihengi… Huşu ve vecd hâline açılan kapı veya o kapıya vurulan dua halkası... Kırık kalplerin yöneldiği tevhid zemzemi. Kuru dudakların ab-ı hayat içtiği tek ve dönülmez kaynak... Mecnun olup çöllere düşenlere sunulan Leyla vahası... Kerem olup alev alev yananlara sunulan su yakarışı, Aslı duası… Ferhat gibi dağları delenlere aşk körüğü ve sevda koru…

Bütün sahteliklerden yüz çevirmek için atılan ilk adım. "Allahu ekber" yakarışıyla düşülen niyaz menzili. Bütün fena ve fanî olanlardan ayrılmak için verilen en keskin ant ve metafizik yemin, Namaz…

Namaz, tevbelerin kanat açtığı ufuk. Yahut o çizgiye ermek için şakaklardaki zonklama, içte duyulan inilti, dudaklarda terennüm edilen nâle, bütün uzuvların ve ruhun yekpareleştiği lâl serenatı...

Namaz, kâinatla bütünleşmenin ve tek dîl olmanın lisanı hâl ve lisanı kali.

Namaz, her varlığın nabzında atan tevhid vurgusunu birkaç cümleyle özetlemek için insana verilen görev ve onun omuzlarına konulan kudsî vazife...

Namaz, kulun Hakk yolunda yokluğu kabul ettiği ve her çile ve ızdırabı bir zekât ve sadaka gibi bağrına bastığını belirten cehd ve gayret imbiği...

Namaz, tarifi imkânsız bir ulvî yükselişin ilk ve son adımıdır. Ondan alınan zevk, ne fanî lezzetlerde ne de onun dışındaki zikirlerde vardır. O bir metafizik cümbüş ve kevser çağlayanı gibi iklimine giren herkesi mest eder. Yeter ki yöneldiğimiz menzile ve durulan huzura bütün yüreğimizle, aklımızla, vicdanımızla, sezgilerimiz ve hislerimizle duygu ve düşüncelerimizle raptolalım.

SELÂM SANA

Bir kaoslu belde idi dünya. Kalpler bir karanlık kâbusun pençesinde esirdi bitevî. Çöller sarmıştı bütün yürekleri, ruhları, gönülleri... Çöl dikenleri boy verirdi bütün vicdan ve ruh tarlalarında. Zehirli dikenlerdi o dünyanın bütün fidanları, ağaçları, çiçekleri... Başka bir nesneye rastlayamazdınız o günlerde, o demlerde. Başka bir varlık istila edememişti gönülleri. Esen rüzgâr iblis nefesi, doğan gün şeytan çehresi, akan ırmak nefis ve ego eracifi, uçan kuş ifrit üretmesi...

Kızlarını diri diri gömmek felsefesi, en büyük olgunluk ve bilgi... Törelere bağlılık diye kan dökmek ve insan avlamak bir seviye meselesi; zina normal bir davranış… İçki su gibi içilen şeylerden, kumar ruha kök salmış tatlı bir tiryakilik, faiz hiç tereddüt edilemeyen üstün zekâlı(!) olanın elde ettiği kaymak...

Bakışlar bulanık. Eşyaya çevrilen nazarlar maddeden başka bir şey görmemekte. Ne buud biliniyor, ne cihet. Her şey satıh bilgisi, her bilgi echeliyet... Gülüşlerde mağma yansıması bir kara duman. Oturuş kalkışlarda bir tedirginlik, bir korku. Mağara insanı tasvirine denk bir yılgınlık eşyadan. Sonra onun bir parçasına insan şekli vererek tapmak ve bu korkuyu yenmek hayalleri. Hiçbir dayanak, hiçbir destek, hiçbir temeli olmayan sefilce düşüncenin peyki olma yanılgısı...

Hani mavi gök nerede? Hani saba rüzgârı, hani inanmak baharı, hani yemyeşil imân, ihlas ve hoşgörü tepeleri... Nerede bütün bunlar? Bir nefes almak bile çok zor bu atmosferde. Bir tatlı bakışa, bir güzide söze rastlamak, kör kuyuda su aramak kadar abes...

Hani bu hicrana dur diyecek yiğit? Hani madde içinde mana vahasını bulup beşeri, o kaynağa çağıracak kahraman? Hani İncil'de, Tevrat'ta, Zebur'da adı geçen büyük ruh? Hani yoksulları gözeten, dertlilerin en yakın dostu, kimsesizlerin en emin sığınağı, çaresizlerin çaresi, güçsüzlerin dermanı, yaralıların merhemi, hastaların tabibi nerede?

Herkes hasta, her şey hasta görünmekte. Her insan perişan, eşya derbeder bir otağ ve sahipsiz bir mülk zannedilmekte. Bakışlar bulanık, görüşler sisli, puslu, kirli ve paslı... Gönüller yaslı, bütün eşya bir matemhanei umumiye bilinmekte...

İşte Mekke... İşte Şam… İşte Kostantiniyye... İşte Kahire... İşte Orta Asya, işte Çin, işte Hindistan, işte Avrupa, Afrika... Hepsi de bu yakıcı korlardan örülmüş alevden kürenin içine hapsolmuş durumda...

Nerede her şeyin bir manası olduğunu fısıldayacak kurtarıcı? Nerede bakışlara ışık ve nur, yüzlere aydınlık bir tebessüm yağdıracak piştar, öncü? Nerede susuz gönüllerin susuzluğunu giderecek yenilmez pehlivan? Nerede aşk ve sevdanın buudlarını tarif edecek olan yol ve yön rehberi? Nerede kâinatın sahibine yollar açacak öncü... Nerede gözlerdeki yaşları, sinelerdeki yasları dindirecek olan şefkat abidesi? Nerede karanlıkları delip geçecek ve kürre-i arzı bir nur sağnağı ile pırıl pırıl bir ışık yumağına döndürecek olan iki cihan güneşi...

Her şey tekrar küsufa uğramış. Güneşini kaybetmiş gökler, baharını yitirmiş mevsimler, kaynağını şaşırmış vahalar...

Yine herşey kin ve öfke payandalı yine her şey şehvet odaklı, ego eksenli, nefis yörüngeli...

Putların vechesi değişmiş. Lat ve Uzza, yine ayni fakat üzerine çok ince ve hassas bir bilim-teknik zarı geçirilmiş. Tabular her kafaya, her yüreğe kara ve kanlı pençesini atmış, mânâ adına ne varsa yutup istiâb ediyor.

Öyleyse hasret de aynı. Bir güneşe hasret. Bir mevsime hicran, bir kaynağa yöneliş, bir bakışa, bir tebessüm ufkuna yanıp yanıp tutuşmak hep aynı...

Yine onu bekliyoruz. Yine onun soluğunu, diriltici nefesini, putları kıran ve parçalayan sayhasını, manayı abideleştiren çağrısını ve sesini özlüyoruz. Yine doğmasını bekliyoruz karanlık âfâkımıza o güneşler güneşinin. Yine garipler bir katre suya muhtaç ve onun dudaklarından akan ab-ı kevserlere hasret...

Seni bekliyoruz ey ruhlara can, kalplere ışık, vicdanlara nur ve nefes...

Seni bekliyoruz ey damarlarımıza kan, gönüllerimize fer, sinelerimize akacak lahutî ses.

Seni bekliyoruz yaralarımızın tabibi, hastalıklarımızın doktoru, acılarımızın merhemi, dertlerimizin ilacı.

Seni bekliyoruz güneşimiz, ufkumuz, nutkumuz, sevdamız, hasretimiz, insanlığın sertacı ve insan olmanın miracı...

SEVGİYİ İDRAK

Sevgi...

Nedir sevgi ve kimler sevgiye layıktır?

Kalbi kanatlandıran ve maveraî bir burak gibi mesafeler aştıran bir bağ. Metafizik bir güçtür o. İnsanın kalbine dokunur dokunmaz bir bahar ülkesine çeviren mukaddes kuvvet. Mülayim ve tevazulu bir ismi vardır, ama nice yanardağ lavları onun ateşi yanında aysbergler gibi soğuk kalır. Nice güneş volkanları onun verdiği sıcaklık karşısında sönük ve tesirsizdir.

Öyleyse bu muazzam güç kaynağını kime ve kimlere teveccüh ettirmeli ve o manyetik alana kimleri davet etmeliyiz.

Kalbin oluşturduğu bu yüce iklime ve lahutî atmosfere Hangi varlığı, hangi gönül süvarilerini, hangi diğergamlık ufkunun üveyklerini davet etmeliyiz.

Sevmek aslında en büyük sanattır. Onu basit gören basitleşir. O her insanın kolaylıkla avlayabileceği kolay elde edilen bir av değildir. Gözünü başka sevgilere çevirmeyen ve gönlünü daima bir arslan gibi o ufuktan gelecek manevî avlar için pusuya yatırmış kişilere has bir lütuftur o.

Nice sevgi havarileri vardır ki onun semtine dahi uğramamışlardır. Nice sevgi üveyki olmaya can atanlar vardır ki,

bir kanat çırpma kesitinde bile o iklimde görünmemişlerdir. Nice "sevgi süvarisiyim" deyip kine, öfkeye ateş püskürenler vardır ki, bir kıvılcımları dahi yoktur o meşalede.

Kimi seveceğiz ve niçin? Sevginin dozu ne miktar olmalı, kime ne kadar teveccühü olacak kalbin? Her varlık sevilmeye değer mi? Allah'ı ona layık, Peygamberi ona muvafık, Kur'ân'ı ona uygun bir bağlılıkla sevmek herhâlde konunun asıl mihengi olsa gerektir. Bu ölçüyü biz diğer varlıklara uygulayabiliriz. Dava arkadaşımızı bir millet düşmanıyla aynı kefeye koyup ona göre değerlendirmek veya eşit sevmek insanın kalbinin duyarlılığını yitirmesi veya vicdan mihengini kaybetmesi demektir.

Ayrıca "Bir kötülük gördüğünüz zaman onu elinizle, onu yapamadıysanız dilinizle gidermeye çalışın. Eğer onu da yapamadıysanız kalbinizle buğzedin. Fakat bilin ki bu imânın en zayıfıdır." kudsî sözüne göre kötülük ve kötülüğü teşvik edenler, onun insanlık âleminde yayılmasını körükleyenler asla sevilmemeli, bilakis kalpler onlara buğzetmeli, kızmalı, öfkelenmeli... İşte bu Muhammedî ahlâkın temel rükünlerinden en mühimmi!

Biz de ruhumuzu, imânımızı, vicdanımızı bu kaide, bu plân ve proje üzerine oturtmazsak bir gün ideal yapımız, iman sarayımız, ihlas köşkümüz gümbür gümbür yıkılır gider.

Her önüne gelene kalbini açan ve "gir bu meşhere" diyen kişiler elbet bir gün kalplerinin tam ortasına yedikleri bir hançerle iki büklüm olurlar. Kalp bir sır mahbesi, bir sır beldesi, mahremlerin girmesi mümkün olmayan bir Allah evidir. Ona ulu orta bütün sevgilileri sokmak ve onu dünyanın çöplüğü haline getirmek mescit anlayışımıza zıttır.

"İki cihan bedbahtı kim gönül yıkar ise" diyen Yunus, kalbin ne kadar mühim bir varlık olduğunu vurgulamaktadır.

Öyleyse onu korumalı ve asla değersiz şeylerle doldurmamalıyız.

Ayrıca sevgi mukaddes bir mefhum. Onun ulu orta kullanılması ve bu gün dinin önüne geçirilmeye çalışılması ancak bilinçli bir Allah düşmanlığıyla tevil edilebilir.

Millet ve vatan düşmanlarının bir aman dileme sığınağı olan bu kelime, her ne kadar sağdan soldan darbeler yese ve oradan oraya sürüklense ve ağızların sakızı olup, kah hiç yakışmayan ağızlarda kah küfür kokan dudaklarda dolaşsa da, muhakkak bir gün hakikî sahiplerini bulacak ve onların gönüllerine taht kuracaktır.

KANDİLLER SÖNDÜĞÜNDE

Buhara... Işık kent... Mazlum şehir... Masum şehir...

İlim beldesinden vecd ve aşkın kalpleri istilâ ettiği nur kentinden, "aldığı emirle" yola çıkan ve altın soya nefes vermek, onun ruhuna fetih ilhamları fısıldamak için vazifeli olarak nurlu bir kavis çizerek ta Bursa'ya kadar gelen ışık süvarisi...

Konya'da Mevlâna ne ise, Bursa'da Emir Sultan odur...

İçtimaî dalgalanmaların ve toplum herc ü merclerinin yaşandığı en nazik dönemlerde okunan fetih türküsü ve muştu ilâhîleri onların dudaklarından altın neslin gönlüne metafizik bir meltem gibi esmiştir...

Mevlâna yeni yeni kök salan o ulu söğüdün fidan olduğu, körpe yıllarında onun toprağına metafizik iksir serpen ilk veli. Yunus da öyle... Emir Sultan ise, birkaç metre boy atmış o ağaca yine sarsıntı geçirdiği bir dönemde destek olmuş, payanda olmuş ve onun ayakta kalmasına manevî himmette bulunmuştur.

Bursa'ya geldiğinde yirmi bir yaşındaydı. Bu yaşın Fatih'in İstanbul'u fethettiği zamanki yaşı ile aynı olma tevafuku gayet manidardır.

Bir gece rüyasında Resûlü Ekrem Efendimiz(s.a.s.)'i gören Emir Sultan "Elindeki kandil nerede sönerse orada ikamet et." diye manevî bir emir alır... Emir kudsîdir ve ulu di-

vandan gelmiştir. Yolculuk kaçınılmazdır... Böylece yıllar yılı yaşadığı Buhara'yı terketme günü gelmiştir. Metafizik nefeslerin maveraî meltemler gibi estiği o diyardan ayrılmak güçtür, ama hicret emri almıştır Efendiler Efendisi'nden.

Zaten terk-i dünya, terk-i ukba diye gönlünü sevda seline salmış olan gözü pek, özü pek bir Özbek olan büyük veli bu kudsî emir üzerine yola çıkar.

Diyar diyar dolaşma ve menzile varma zorlukları böylece başlamış olur.

Yollar... Issız yollar... Sabah güneşiyle tozaran, öğle güneşiyle kavrulan, akşam güneşiyle ufuklarda derinlik kazanan yollar... Sonra Fatih neslin mayalaştığı, zaman ve mekân arası mahyalaştığı beldelere ulaşan yollar...

Emir Sultan bahadırını aramaktadır. En son aradığını bulur ve elindeki ışıkla aradığına kavuşur. Bursa ellerine vardığında nurunu, geleceğin güneş devletinin bağrına döker gibi kandili orada söner... Emir Sultan ilâhî takdirin kaderî bir nokta koyduğu beldenin Bursa olduğunu anlar.

Bursa'da karar kılan Emir Sultan burada kısa zamanda ilmiyle ve velayetiyle şöhret bulur. Çevresine birçok mürit toplar. Osmanlı Devletinin başkenti olan Bursa onunla ayrı bir iklime girmiştir. Yıldırım Bayezit, ünü çevreyi aşan bu büyük veliye kızını vererek onunla kurbiyet kazanır. Böylece Osmanlı Devleti'yle hem manen hem madden yekpareleşen Emir Sultan ölünceye dek Bursa'da Devleti Âliye'nin payidar olması için maddî ve manevî desteklerde bulunur. Ankara savaşında Yıldırım Bayezit'in mağlubiyeti esnasında o da esir düşer. Daha sonra Timur tarafından da saygı ve hürmet gören Emir Sultan serbest bırakılır. Ömrünün sonuna kadar Osmanlı devletinin hem sadık bendesi hem onun manevî efendisi olarak kalmış olan Emir Sultan'ın kabri Bursa'daki Emir Sultan Camii'nin avlusundadır. Ruhun şad olsun Sultanım.

MİRAÇ ÜVEYKLERİ

Nedir miraç?

Yükün en ağırı... Kâinatı omuzlarında taşımanın manevî yükümlülüğünü hissetme. Esma'el-Hüsna burçlarında üveykler gibi kanat çırptıktan sonra kulluk idrakı ve abd olmanın şuuruyla her şeyden geçme ve Hakk'ın bendesi olduğunu kâinata ilân etme...

En küçük bir his ölümüyle, annesi veya babası ölmüş bir kazazede gibi yas tutmak, en küçük bir inhirafta tufana tutulmuş Nuh avenesi gibi kendine bir kurtuluş sefinesi aramak, en basit bir göz yaşı kaybıyla çölde Mecnun misali Leyla çağlayanı taramak...

Arşiyeyi, ferşiyeyi bizzat kavis kavis, çizgi çizgi özünde duyup hissetmek, ruha işaret edilen ufukları adım adım dolaşmak ve mesafe, hız problemini bir an önce ortadan kaldırmak, aşk ve sevda kanatlarıyla mavera şafaklarını seyeran etmek, ölümsüzlük beldelerini teyeran etmek...

Kolu kanadı kırık olanların imdadına koşmaktır miraç. İçte mağlup olmuşların yürek beldelerinde iblisin kurduğu çölleri çemenzâra çevirip bir diriliş zaferi uyandırmaktır miraç. Yardım etmektir, el atmaktır nefis girdabında boğulan mana yolcularına. Deryalar aşmaya azimli olup katrede boğulan zayıfların ayağıyla adımlamaktır yolları. Geçip gitmek de-

ğildir dev adımlarla şu kâinat şehrahından. Her kilidi açışında, her sırra vakıf olduğunda civcivlerine gıda sunmak için onları bulduğu yeme davet eden anaçlar gibi düşünmeli avenesini, miraç üveyki.

Nedir miraç nedir?

Işıktan hızlı buraklara binip mesafeler aşarken de, kaplumbağa gibi yavaş gitmeye mecbur kalırken de vazifesinin idrakiyle sabrı telkin etmektir çevresine ve kendine.

Bizler bakışında, duruşunda, sözünde, sazında miraç çiçekleri açan bahadırlara muhtacız. Her hareketi ondan bir çizgi taşıyan, her çizgisi sırrın sırrına vakıf olmanın derinliği ile büklüm büklüm incelmiş nezaket ve estetik şeklinde bizlere yansıyan, her davranışı aşk ve sevda yasemenlerinin püfür püfür iklimiyle çevreye rayiha saçan erlere, komutanlara, muallimlere, mühendislere, doktorlara, işçilere, esnaflara muhtacız.

Yalanın çukurundan, doğrunun doruğuna, faizin girdabından aksiyonun ve hamlenin zirvesine, zinanın, içkinin, kumarın vakumundan, helalin, meşru zevklerin everestlerine yükselen polat ruhlu, aslan yürekli, korkusuz yiğitlere muhtacız.

Onların yaşayışında her anın miraçtan bir siluet taşıdığına inanıyoruz. Onların aldıkları, verdikleri her nefeste bir arşiye ve bir ferşiye çizgisi resmettiklerini kabul ediyoruz. Onların yazmalarında, çizmelerinde, yemelerinde içmelerinde, konuşmalarında, gezmelerinde aşk ve sevda kanatlarıyla ötelere kanat çırpmanın helezonik tayflarını görüyor ve hissediyoruz. Onun için de onlara pek haklı olarak tekrar be tekrar MİRAÇ ÜVEYKLERİ diyoruz.

KUTLU AY

Ramazan ayı gelince tatlı bir huzur kaplar yüreğimi. His ve düşünce dünyam daha canlı olur bu ayda. Kuşlar bir ayrı uçar, çiçekler bir ayrı açar. Arılar çiçeklerden apayrı bir zevkle bal toplar. Kelebekler zevkle kanat çırpar ve şevkle konar çiçeklere.

Ramazan ayı ruha inşirah verir. İnsan kalbi kuğu yavrusu gibiyken palazlanır ve büyür bu ayda. Ramazanın son günlerinde bembeyaz rengiyle oldukça büyük ve gösterişli kanatlarla manevî yükselişlere başlar kalp kuğusu.

Ramazan ayında ruh, bahar vakti rengarenk çiçeklerle süslenmiş ağaçlar gibi mana gülleri, mevara sümbülleri ve metafizik karanfillerle süslenir.

Fakat bu kırmızı, sarı, mor çiçeklerin bahar çiçeklerinden önemli ve bariz bir farkı vardır.

Ramazan ayında ruh, cömertliğin kaynağı olur. Çağıl çağıl akan gönül dereleri, büyük velilerin ırmaklar gibi akan cömertliklerine denk hayat suyu dağıtır çevrelerine. Bu sebepten ramazan, güneşe yüzünü çeviren ve olgunlaşan meyvelerin yaz ve bahar mevsimini hatırlatır ruha. Ermeye ve erginliğe adım adım yaklaşır yürek... "Akıl sadakası"der, "fikir sadakası" der, "gönül zekatı" der çevresindeki yoksullara bağışlarını karşılık beklemeden serpiştirir. İşte o zaman insan,

Rahman olan Allah'ın kulu olduğunu ispat etmiş olur. Bir cömertlik güneşi olduğunu duyurup hissettirir çevreye. Bol bol ışık gönderen fakat karşılığında hiç bir şey beklemeyen dost güneş gibi. O da Allah'ın cömert kullarından biri değil mi zaten?

Ramazan, kutlu bir misafir gibidir. Her misafir nasıl rızkıyla gelir uğrar ve giderse Ramazan da bereketiyle gelir, uğrar ve gider. Giderken bolluk ve esenlik bırakır. Bir de ayrılıktan dolayı gözlerde yaş...

Ramazan ayına erişip de onu değerlendiremeyen insan ne kadar bahtsız, ne kadar talihsizdir. O bir gufran ayıdır. Bir tevbe ve istiğfar ayı... Elleri Rahman'a açılıp bağışlanmayı dilemek ve dilenmek ayı. Bir yıl boyunca kirlenen ruhu yağan af yağmurlarıyla yıkayıp temizleme ayı...

ÇİLE HAVANI

Her söze, her davranışa karşı dayanmaktır çile. Hafakanların basması, şirazeden çıkma, deliye dönmek değildir. Yüreğe batan oku, zarar vermeden çekip almaktır kalpten... Öze vurulan darbeden az bir zarar ile kurtulabilmektir.

Sabır ise ne zaman nereden geleceği belli olmayan belâ yağmuruna karşı daima gufran şemsiyesini açabilmenin adıdır.

Çile havanında döğülmeyen ruhlar hamdır, kabadır.

Ey sevda yolcusu sen her gün bir darbe yiyeceksin. Her gün ayrı bir ızdırap seline düşeceksin. Hayat fırtınası önünde kuru bir yaprak gibi savrulacaksın. Bir küçük lezzet tatsan on sille yiyeceksin hayattan... Yalan dünyanın geçici zevkleri, pörsüyen lezzetleri, eskiyen hazları, solan mahbubları senin yüreğine elemin en dehşetlisini bırakıp gidecek bir gün. Sen en mutlu olduğun dakikalarda bile içini saran hüzünle iki büklüm olmanın, bir ateşli figan koparmanın arefesinde bulunduğunun farkına varacaksın. Demek ki her fanî, huzurla birlikte içinde kaybetme acısını da beraber taşır. Her fena meyvesi özünde zehirli çekirdekler gizler. Bu huzursuzluk, sevinç, elem, lezzet, zehir, panzehir, hak ve hakikata yüzünü tam çevirinceye kadar devam eder.. Fecr-i kazip şeklindeki dönüşler asla seni gerçek huzur sahillerine erdiremez. Bir

parmak şafak balı dudağına sürse de zifiri karanlıkların elemleri, acıları içine salıverir ruhunu bir gün. Kaosları yaşatır zikzaklarda.

Ey sevda yolcusu kazmayı nefis ve ego dağına vurmadan sevgiliye giden yollar açılmaz. Çile havanında döğülmeden ruhun kıvamını bulamaz. Çöl cehennemine girmeden huzur Leyla'sına erilemez. İmanın kutlu ufuklarında kanat çırpmadan Kafdağı'nın zümrüdü ankası olunamaz. Diğergam olunmadan bağış sultanının kıymeti bilinemez. Ekmeği tuza banıp yemeden cennet yemeklerinin kıymeti idrak edilemez. Abus çehreliler, cehennem yüzlülerden nefret çizgisine gelmeden ay yüzlülerin kadri, kıymeti takdir edilemez.

Çile havanında döğülmeye gel ey yolcu! Ezilip, un ufak edilerek, süzülüp, saflaşmaya gel bu imbikte. Bu dünya bir okul; kâinat bir kitap; hayat bir sıra; ömür bir derslik vakittir. Ruh öğrenci, çile öğretmendir bu mektepte.

Bu sıralardan geçmeyenler özün gözünü Hakk'a asla çeviremezler. Kör kalırlar; göremezler gerçeği. Sağırdırlar, duyamazlar öz senfoniyi, gerçek sesi, Cibril nefesi. Hissedemezler baharı. Atamazlar Ammar bin Yasir gibi kendilerini ümit bestesinin okyanusuna. Saramazlar o ıtır kokulu eteği kalplerine, yüreklerine…

Ey çilenin pirinç tokmağı in havandaki kıvranan ruhuma! Döv onu bir ömür boyu! Ta kıvamını buluncaya kadar. Tâ hamlık onu bir kara kabus gibi terkedip gidinceye kadar. Pişir onu bu darbelerin kıvılcımıyla. Bu darbelerin ateşiyle pişir. Ta en küçük bir hamlık belirtisi kalmayıncaya dek özünde. Kendini bir kenara çekip hayatın lezzetlerini tam almak için fırsat gözleyen ruhumu. Yükün altından, hizmet hamulesinin ağırlığından serfurû edip dünyevî lezzetlerin başı pırıltılı, sonu kaos olan lezzet deryasına dalmak isteyen gönlümü.

Döv çile havanında, döv onu! Tâ ki şu dünyanın lezzetlerinin ötelerdeki mutlulukların bir zerresi bile olamayacak iklime yüzünü çevirinceye dek. Yakup sabrının sırrına erinceye dek. Yusuf hamlesinin ve tevekkülünün aydınlık ufkuna varıncaya dek. Eyüp imânının bam teline dokununcaya dek.

İbrahim vefasının alevlerde bile sönmeyeceği, Nemrut çilesinden kurtuluncaya dek, döv ruhumu ey çile! Döv, döv ki cehennem tokmağı inmesin başına. Zebani balyozu inmesin sinene. Azap çarmıhına gerilmesin ötelerde. Izdırab fırınlarında pişmeye verilmesin kabrin ağzında. Şimdiden döv ki olgunlaşsın. Şimdiden vur ki mesafeler aşsın. Ve bir an önce hak Dost'a, Ezelî Sevgili'ye ulaşsın.

HÜZÜN ÇİĞLERİ

Hüzün... Hüzün... Elde edemediğimiz metafizik kaynaklı iklim. Yüreği kaplayan buğu, gözlere yağmur damlaları hazırlayan uhrevî atmosfer. "Çok gülmek kalbi öldürür" kudsî sözünün mana oyalı, ebed nakışlı derin çizgileri... Çehreyi cennet yansıması bir mana buğusuyla ören bu hal asla laubalilik cehenneminin, kahkaha gayyasının izlerini taşımaz.

"Mü'minin tebessümü sadakadır." sözünü asla yanlış anlamamak gerekir. Zira sadaka karşıdakinin yüzünü tebessüme getirmek için onu ya yoksulluğun handikabından ya da kabz hâlinin ezici hafakanından kurtarmak için ruhtan kopan bir lütuftur. Yoksa kahkaha dehlizlerinde kaybolmak, hüzünden kaçış labirentlerinde yokluğa karışmak ruh plânında iflas çizgisine gelmek asla değildir.

Ne kolay bahaneleri var insanoğlunun. Kendi çıkmaz sokaklarını açmaya çalışırken, kendi girdaplarından kurtulmanın acılı feryadını koparırken bunu nasıl da başkalarının üzerinde prova etmeye kalkar, nasıl da boşluğunu başkalarının göz bebeğinde arama yanılgısına düşer. Hasta olduğu hâlde tabip tavırları takınır. Alil bir ruha sahip olduğu hâlde doktor olduğunu birtakım gülücükler yansıtan beyaz tebessüm urbalarıyla temsil etmeye çalışır.

Hüzün yağmuru gerek insanın bu "lâubalilik sahte baha-

rından" kurtulması için. Hani zamansız çıkan güneş birtakım meyve ağaçlarını aldatıverir, onları düğünden birkaç ay önce gelinliğini giyen ve güvey odasına oturan şaşkın gelinlerin konumuna sokar. Her dal bahar çiçeğiyle tebessüm ederken birden yağmur kar kış fırtına geriye döner ve dalların tebessüm eden yıldızlarını döker, ağacın bütün noktalarını kuşatmış yeşil gökleri hatırlatan bahar urbasını, bir beklenmedik şokla soldurur.

Hüzün bir cemredir. Metafizik cemre... O iç ılıklığını kendi iç dünyasında mayaladıktan ve kendiyle barışık hale geldikten sonra yürekten filizlenen bir sevda dalıdır. Bahar mayalayan, sevgi damıtan bir sevda dalı... Bu dal, insanlığa ılık bir iklim, yumuşak bir soluk, diriltici bir nefes sunup geçer. Soğuk kahkahanın, kasıkları ağrıtan gülmek aysberglerinin, bu meltemlerden daha yumuşak iklimin yanında sözü dahi edilemez.

Hüzün bir çiğ damlasıdır. Gecenin metafizik sancısını hatırlatan ve yavaş yavaş oluşan bir nemdir göz ve gönüllerdeki.

Hayatı boyunca hüzün bulutlarını gözbebeğinde taşıyan Kutlu Nebi gelecek nesillere ne güzide bir panorama çizmiş değil mi? Onları sahte güneşlerin, sahte şafaklarından, aldatıcı bahar meltemlerinin aldatan soluklarından fecr-i sadıka, gerçek bahara çekmiş ve dirilişin metafizik tohumunu ruhlarımıza nasıl ekmiş heyhat.

Mutlu olmak, hüzün atmosferinden kaçmak ile elde edilmez. Zira huzurun krokisi ve plânı, tefekkürün aydınlık tayfları altında yapılabileceğinden mutedil bir iklim gerek ona. Rasih bir zemin gerektir saadet sarayının temelini atmaya. Kaypak bir zemin ancak yapılanın yıkılmasına ve asla o sarayın duvarlarının yükselmemesine ve hiçbir zaman itminan çatısının zirvesine yerleşmemesine sebeptir. Bu minvalde menfi olayların bütününe sebep laubaliliktir, kaypaklıktır.

Biz tefekkür tohumunu cıvıklık seline verirsek, ihlas ve samimiyet meyvesinin cildini kahkahanın cani pençesine parçalatırsak, ümit ve aşkın dalını, yaprağını nefsin zehirli salyasıyla kurutursak, kendi iç dünyamızdaki baharı sahte birkaç çiçeğe, baki meyveler taşıyan gönül bahçesini kayalık ve verimsiz bir zemine değişmiş olmaz mıyız? Zira daima gülmek ve asla ağlamamak, insanın kalbini küsufa uğratır. Onun gün geçtikçe bir granitten farkı kalmaz.

Hüzün, bir hicran sisidir. O dayanılmaz ayrılık zircirlerine vurulmuş aşkın ve sevdanın simetriği bir bakış, bir çizgi, bir buğu, bir göz yaşı halidir. Ati bengisuyu taşıyan ve özünde cennet kevserleri iddihar eden bu hal asla ruhu dumura uğratan çakırkeyiflik ve sarhoşluk zakkumuyla karıştırılmamalıdır.

Ah, hiçbir dem gülmekten kendini alamayan ve bu rotasızlıkla kahkahanın kahîr kayalıklarında samimiyet gemisini pâreleyen gönlüm, sen ne zaman uslanacaksın. Sen ne zaman hüzün bulutlarıyla donanmış ve onun çisil çisil yağacak metafizik yağmuruyla ab-ı hayat verilmiş verimli beldelere demir atacaksın. Ne güne dek dudağında sahte gülücükler ve içinde cangüdaz ağlamalarla bu çöllerde başıboş dolaşmaktan vazgeçeceksin. Artık gel, gel de şu cennet diyarına bir yolculuk et. Kendini sahte güzeller peşinde harap ettiğin yeter. Onlara tebessümler yağdırırken yüzünde beliren kırışıklıkları kurtuluş vesilesi sayılan ve Nebi imzası addedilen hüzün çizgilerine tebdil et. Tâ ki şefaat günü gelip çatınca senin yüzüne bakan Nebiler Nebisi (s.a.s.) kendi mührünü senin çehrende görsün ve "bu da bizdendir" deyip seni de şefkat ve merhamet kollarıyla sarıp saadet illerine ulaştırsın.

BİR RESMİN FERYAT TOHUMLARI

Baygın gözlerinde fer tükenmiş, ağzı hafif aralık kalmış. Süt dişleri parlak inciler gibi; fakat dudaklar solgun gül yapraklarını hatırlatıyordu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Resmin altındaki yazıyı okuyunca şok dalgaları ruhumu sarıverdi birden. Sanki dehliz ve labirente düşmüş bir yolcu gibi boğulur oldum. Resmin altında şunlar yazıyordu. "PKK saldırısında kurşuna dizilmiş bir bebek..."

Gözyaşlarım göz pınarlarımdan gözbebeğime doğru yürüdü. Baraj setini yıkan bir çağlayan gibi süzülüverdi gözlerimden solgun yanaklarıma. Aman Allah'ım bu ne hunharlık, bu ne sadizm.

Daha kundaktaki bir yavruya nasıl reva görülmüştü bu zulüm. Konuşmaktan aciz bir yavruya nasıl kurşun sıkılırdı. Bir çiçeği hançerlemekten farkı neydi bunun?

Severken incinmesin diye dikkatli okşadığımız bir yavruya zehirli kurşun sıkılıyordu. O an bunu yapanların asla insan olamayacağı fikri ruhuma perçinlendi. Evet evet, bir çocuk, ne olursa olsun öldürülemezdi. Ona kıyılamazdı. En sevimli varlık olan bu körpe yavruya silah çekenler vicdanları ölmüş, insanlıktan fersah fersah uzakta iki ayak üzerine kalkmış vahşî hayvanlardan başkası olamazdı. Belki onlardan bile aşağı...

Sonra aklıma hemen "İman, insanı insan eder, belki de

insanı sultan eder; küfür ise insanı bir canavar hayvan eder." sözleri tulû etti. Bu sözlerin manasını şimdi bu tablo karşısında daha iyi anlıyordum. Hâlâ gözlerimden akan yaşlar solgun yanaklarıma doğru süzülüyor. Hâlâ yüreğime bir hançer gibi saplanan resme bakıyorum. Onun baygın gözlerinde, soluk dudaklarında dolaşan bakışlarımı bir an semaya doğru kaldırıyorum ve Allah'a şöyle yalvarıyorum: "Ya Rab, üzgün ve kederli hâlimizi gör. Bitkin ve bitap hâlimize bak, merhamet et. Hunharca katledilen masum yavruların anne ve babalarına sabır üstüne sabır ver. Bunu yapan paranoyak ruhları ise ıslah et. Bizleri dirliğe ve birliğe çek. Ümmet olarak çektiğimiz ızdıraplar bitti ise, bu takati kesilmiş insanımıza huzur ve saadet dolu günler nasip et. Onların geleceğini cennet misali bir bahara çevir. Onları sonsuza dek mes'ut ve bahtiyar kıl."

AZİZ İNSAN

İnsan öyle muaazzez bir varlıktır ki onunla eşdeğer hiçbir yaratık yoktur cihanda. İnsanoğlu kâinat dolusu dost ile omuz omuza yaşarken bile, yine de kâinat dolusu düşmanla savaşa tutuşmaktadır. Aslında kâinat dolusu düşman tabiri ancak kalbinde metafizik lifleri koparmış ve kendini yalnızlığın zindanlarına atmış kişiler için söz konusudur. Ama yine de müsbet düşüncenin hablü'lmetinine sarılmayanlar için söz konusu olan bu ilâhî kural ona Hakk'ın ne kadar değer verdiğinin bir örneğidir. Zira normal halktan biri için hırsızlık küçük bazı cezalarla geçiştirilse de bir vezir veya bir halife için bu olay, senelerce hapsi veya idamı gerektirebilir.

Müsbet plânda ise yine aynı kural geçerlidir. Zira kâinatın manasını anlamış ve varlıkların metafizik dudaklarındaki ilâhî bengisuyu yudumlamış bir kişi onlara dost olmanın tatlı iksirini ruhuna sindirmiş demektir ki bu da kâinat dolusu dost kazanmanın bir başka şekilde ifade edilmesidir. Bu sebepten "muazzez varlık" dedik ona. Vazifesini müdrik olabilirse aldığı nefesten yediği lokmaya kadar her şeyi mukaddes. Attığı her adım bir cennet bereketi, yaptığı her hareket bir rahmet-i ilâhî aydınlığı taşır.

Hızır soluğunu sinesinde duymuş ve aşkın esrarlı bilmecesini çözmüş bir kişi için artık azizlerden bir aziz olma yolu

açılmış demektir. Yüce payelerin zirve noktasına tırmanmış bu kudsîler kâinatın mihengi ve insanlık âleminin nirengi noktasıdırlar. Aslî vazifesini unutmuş, insan olma yolundan "belhüm adal" uçuruma yuvarlanmış kişiler nasıl kaybediş çukurunu, cehennem gayyasını hatırlatan sükut noktasını bulmuşsa ahsen-i takvim sırrına muttali olmuş ve engin ufuklara kanat açmış, yakasını zevalî varlıkların kahir pençesine kaptırmamış bir kişi de ulviyet makamının en münteha noktasına ermiş demektir.

Asla şu unutulmamalıdır ki insanoğlu sonsuz iyilik ve hudutsuz şer tohumlarının birleştiği esrarlı bir kutudur. Onun, sevgi kanatlarını, inanç adımlarını açtığı anda aşamayacağı mesafe olmadığı gibi, aşkın sihirli ufkundan ve efsunlu ikliminden cüda düştüğünde kaybedeceği seviyeyi kestirmek de cidden güçtür. Kin ve öfkenin iğnesini daima içinde taşıyan bir kişinin dost düşman, iyi kötü ayırt etmeksizin her şeye zehirli iğnesini saplamaya yeltenmesi oldukça kaçınılmaz bir harekettir.

Sevgi baharının hadimi olma çizgisini bulmuş metafizik bir kişinin de daima iyilik ve güzellik duygularının diriltici soluklarını başkalarının sinelerine boşaltmaya yeltenmesi ve bunu hayatının bir gayesi bilmesi ondan beklenen gayet fıtrî ve mantıkî bir hareket tarzıdır.

Büyüklük, ancak yüce gayeleri ideal seçmekle ölçülen bir erdem mihengidir. Bunun dışında faziletli insan aramak, yahut gerçek misyonunu unutmuş bir kişiden yücelik ve aziz olma payesi beklemek safderunluktan başka ne ile tevil edilebilir?

Aziz insan, mutlak inançlı insandır. İmanı zaafa uğramış veya ümitsizliğin labirentlerinde metafizik nefesini yitirmiş bir kişi, artık yaşayan bir ölüden farksızdır. Bu insan peki nasıl aziz insan olma ufkuna kanatlansın? Sürüngenlerin uçtuğu nerede görülmüş?

Bir gün bir büyük zata, inançsız bir kişi hakkında, "şöyle aziz, böyle faziletli" gibi sözler söyleyenlere karşı o büyük zat, kısa ve net olarak şöyle cevap verir: "İnançsız kişi, faziletli olamaz." Azizlik, inanç otağına demir atmakla ve yıllar yılı inancın eritici ve yoğurucu ikliminde pişmek ve olgunlaşmakla elde edilecek mukaddes bir makamdır.

Yalnız şunu unutmamak gerektir ki her inançlı insanın bütün özellikleri imanın gerektirdiği gibi olmayabilir. Bazen küfür yansıması bazı özellikler de bulunur mü'minde. Fakat bu kalıcı ve kökleşmiş değildir. İnançlı kişi onlardan kurtulmanın yollarını bir ömür boyu araştıran kişidir. İsteyerek yapıyorsa zaten onun ne faziletinden ne de azizliğinden söz edilemez. Mü'minliğinden de...

Meselâ "Yalan, bir lafz-ı kâfirdir." sözü çok meşhurdur. Fakat her yalan söyleyen kâfir değildir. Mü'min olup da yalan söyleyenler de vardır. Zina, faiz, anaya babaya asi olmak, kumar ve içki gibi büyük günahlar da insanı küfür atmosferine mahkum edecek suçlardan değildir. Zira küfür, mutlak yokluğa inanmaktır. Hak ve hakikatı kabul etmeme cehaletinden kaynaklanır. Günahın aslı belki bu yokluk ve adem köküne dayanır, ama o köke bütün üniteleriyle bağlı olmadığı için küfür mührüyle damgalanamaz, günahkârın kalbi.

Bütün aktivite ve faaliyet dalları tamamen gücünü o yokluk çukurundan, o kaos ikliminden almaya başladıkları anda, insanda başka istinat noktası kalmadığı için artık küfrün dar, sıkıcı ve sıkıntılı labirentine düşülmüş demektir.

Aziz insan ise böyle bir girdaba asla yuvarlanmaz. Onun aldığı ve verdiği nefes daima olgunluğun metafizik tayflarıyla iner çıkar sinesine. Sanki bu tayflar, bu ışık demetleri onun ruhunun yegane gıdasıdır. Belki de mana mekiğine takılan bu mana ibrişimleriyle kalbine sevgi ve hoşgörünün nakışlarını, oyalarını nakşedip dokur, bir ömür boyu.

YOLCUYUZ DOSTLAR

Bir kez ızdırabın iğneli fıçısına düşmeye görsün insan, bu çilenin tiryakisi oluveriyor. Kalbini fani ve fena olan sevgililere kaptırmaya görsün, onların ardında gezen bir mecnun olmuştur.

Asla "Biraz şu kerîh işi yapsam, azıcık şu sarhoş edici müskirden içsem bir şey olmaz." dememeli insan. Bazen en küçük bir haramî zevk, kırk haramiler gibi insanın iç dünyasındaki bütün iyilik, güzellik duygularını çalıp yokluğa savuruyor. Bazen bir bakış cehenneme bir cûrûf gibi akış ile neticeleniyor.

Ne kadar zor şu muhasebe ikliminde yaşamak. Kılı kırk yararak bir ömür geçirmek ne kadar zor. Nur ibrişimleriyle örülmüş bir hayat yaşamak ne kadar çetin. Köklü bir imânın tezahürüdür bu. Duygu ve his tellerinin vicdan otağına, metafizik tezgâhını kurup bir ömür boyu inlemesi ve billur bir dünya örmesi ve asla iblisin karanlık dünyasından o nakşa bir tek leke düşürmemesi...

Gözler aynı ufkun mana işçisi. Eller o nakışlara renk vermek için kendini feda eden nakkaş. Düşünce o oyaların metafizik boyalarını her motife içiren ressam. Vicdan solmaz ve geçmez anın tayflarıyla o ömür nakşını Hakk'a muhatap olacak şekilde işleyen ustabaşı... Asla hiçbir kuvve vazifesin-

den istinkaf etmiyor. Asla hiçbir duygu aslî vazifesini terketmiyor. Otokritiğin sarsıcı ve yıpratıcı ikliminde ölümcül bir gayretle hep birlikte insan melekeleri arşı omuzunda taşıyan melekler gibi bu ulvî işin altına girip insanı yücelere doğru kanatlandırma ve Hakk'a muhatap kılma için gayret üstüne gayret gösteriyor. Haktan aldıkları Kur'ânî emirle bu işte zerre kadar gevşekliğe yer olmadığını da biliyorlar ve bu hususta gayet titiz ve özenli olunması gerektiğinin de şuurundalar.

Biz dünyanın geçici ve bîkarar olduğunu bildiğimiz hâlde hâlâ örümcek ağı misali sahte yuvalar örmekle meşgulüz. Halbuki ahiret âleminin şartlarına, haşrin, sıratın kar ve kışına bu zayıf yuvalar dayanamaz. Zira ölümsüzlüğe ölümsüz renk gerek. Yıkılmayana gayet rasih ve sabit olabilecek destekler lâzım. İbadet boyasıyla renklendirilmiş, mana elyaflarıyla dokunmuş faniliğin çürüten virüslerini geçirmeyecek sağlam duvarlardan oluşmuş bir koruyucu iman yuvası gerek. Celâl yıldırımlarından, celil şimşeklerinden kurtaracak Rahman dokulu, Cemil kokulu yuvalar gerek bize.

Ahiret yurduna doğru gidiyoruz dostlar. Hiçbir kuvvet bizi bu hazin veya sevimli yolculuktan geri bırakamaz. Çarnaçar biz bu yolu aşacağız ve bizim için hazırlanmış ateşten veya yakuttan örgülü meskenimize ulaşacağız. Öyleyse niçin bu durmak ve nedendir bu dünyada kalmak isteyiş gayreti? Nedir bu oruçsuz geçen gündüzler, niçindir bu teheccütsüz giden geceler? Niçindir bu bön yaşama, yön kaybetme, fena ormanında kaybolup gitme ve kurda kuşa yem etme bütün insanî değerlerimizi? Ömür ağacının başındaki meyvenin nedendir kendini aşağılara bırakıp kesrette boğulmaya ve çürümeye ihtirası... Yokluğun girdabına mı atılıyoruz bile bile yoksa? Ebedî idam kararımızı kendimiz mi imzalıyoruz hissizliğimizle, duygusuzluğumuzla? Dayamışız sırtımızı bir

köhne yapıya ve almışız elimize dünya içkisini. Gayet sorumsuz ve laubali, bir boşvermişlik hezeyanıyla heder ediyoruz ömrümüzü. Kâh geçici zevklerin damarlarımıza enjekte ettiği eroinle, kâh anlık duyarlılık gerektiren meselelerde burnumuza çektiğimiz fanilik kokainiyle güzelim ömrü yokluğun çemberinde eritip tüketiyoruz.

Ne zamana dek bu vurdumduymazlık? Ölüm meleğinin narin boynumuza ecel kılıcını indireceği ana kadar mı sürecek kendi ömrümüze vefasızlık? Yoksa bu hâl ebedlere dek devam edecek ve bizi cehennemin kollarına mı salacak bir gün.

Silkinmek ve uyanmak gerek bu derin uykudan. Titreyip, ürpermek ve gözlerimizi açmamız gerek bu hazin gidişe. Gaflet yorganını ruhun üzerinden sıyırıp atmak ve sonsuzluğun hüşyarlık gerektiren ufkuna bakmak gerek. Sonra harekete geçmek gerekli. Metafizik aksiyon ikliminde mana yüklü soluklarla solmaz, sönmez ve eskimez bir dünya kurmak gerek cihan içre... Sonra bu dünyaya davet etmek gerek mağdurları, o sihirli iklime, efsunlu dünyaya buyur etmek gerek. Onların küsufa uğramış ömürlerini de aydınlık bir iklime tebdil etmek gerek. Ağlayan gözlerini silmek gerek. Yıllar yılı su su diye inleyen çöle dönmüş gönüllerine, susuzluktan çatlamış dudaklarına mana iksirini kadeh kadeh sunmak, onların metafizik susuzluğunu teskin etmek gerek. Bir Hızır gibi, bir Lokman gibi onların iç dünyalarını da bütün hastalık mikroplarından temizlemek gerek. Kendini ve toplumu düşünmeyen vicdanı ölmüş, kalbi çürümüş bir kişi olmaktansa ölmeyi tercih edecek kadar yiğit olabilmeliyiz. Kendine, ömrüne, topluma, dostuna vefasız bir insan neye yarar? Örfüne, âdetine, millî değerlerine, dinine, diyanetine, Allah'ına, Kitabına, Peygamberine ihanet eden ve gün be gün onlardan uzaklaşan bir zavallının halk ve Hakk katında ne kıymeti olabilir ki?

Öyleyse kadr ü kıymetimizin devamlı ikbale doğru gitmesini, ismimizin iyiler defterinde yazılmasını arzu ediyorsak, Rahman'ın hoşnutluğunu kazanan gönüllerle beraber cennet koridorlarından koşa koşa müebbet saraylara ulaşmayı arzu ediyorsak, ihaneti ibadete; faniyi, bekaya, geçici olanı kalıcı olana, dünyevî lezzetleri uhrevî lezzetlere tercih etmeliyiz. Hakkıyla inanıyorsak böyle yapmalıyız.

VATANIN BİR ÜCRA KÖŞESİNDE

Sevgili dostum, bu gün yine kederlisin. İçin hafakanlarla dolu. Izdırap seline düşmüş bir yaprak gibisin. "Ah bir gücüm olsa, bütün vatan evlâtlarının "Su! Su!' çağrısına, koşabilsem" diyorsun. "Küçük bir köyde bir garip öğretmenim." diye yakınıyorsun. Fakat şunu unutma nice beldeler vardır geleceği bağrında çimlendirir. İşte Medine, işte Söğüt, işte Nurs, işte Korucuk...

Yalnız kaldığını söylüyorsun. Hak'la beraber olanlar asla yalnız değildir ki...

Hakk'ın buyruğunu omuzlamış ve onu kıt'adan kıt'aya taşıma sevdasıyla yanıp tutuşan bir kişinin vatan ve millete hizmeti niyeti nisbetindedir. Küçük bir köy, niyetle, bir kasaba, bir şehir hatta bir kıt'a kadar değerli olabilir. Yeter ki himmet ufku, sise dumana boğulmasın insanın. Ye'sin labirentlerine düşmesin ve kendini lüzumsuz yere kırıp dökmesin, hüsrana uğratmasın.

Anandan, babandan ayrı olduğun için üzüntü içindesin. Ah o ne firaktır ki cennet vuslatlarına denktir. Ah o ne firaktır ki asıl kavuşmanın tatlı, hoş dakikaları ve ebedî huzur esintileri onun içinde münderiçtir. Ana hasretiyle yanan yüreğin bam telinden her gün bir sonsuzluk bestesi yükselir. O mezmurun nefesinden her an bir hasret türküsü bestelenir. İnsanın ruhunu da Hakk'a yükseltir bu hicranlı nağme, bunu bil.

Çoluk çocuğun orada, sen burada kalmış, çilenin en derin çukuruna düşmüşsün diye yakınma. Kuyuya atılan Yusuf'u düşün. Anne baba hasretiyle kavrulmuş Yusuf'u. Bir de buna kardeş ihaneti eklenince nasıl dayanır insan bu acıya bir düşün. Hicreti düşün. "Allah'ın yardımı ne zaman?" dedikleri anda "Allah'ın yardımı yakındır." diye duyulan seda, bir şefkat ve merhamet esintisi olarak ötelerden Kalbi Muhammedî beldesine, oradan da sahabenin yüreklerine bir meltem yumuşaklığında akıyordu. Izdırab ve çilelerdir insanı yükselten, Hakk'ın lütfuna mazhar eden, başı göklere yücelten, gönlü semaya kalkmış bir Mevlevî gibi hak ve hakikata dilbeste eden. Onsuz elde edilen muvaffakiyetlerin de hiçbir değeri olamaz. Zira çilesiz kazanılan her değer, kadirnaşinas ellerde değersizleşir ve kayba uğrar. Sen bunları zaten biliyorsun. Benimki bir hatırlatma...

Çevrende seni hakkıyla anlayan kimse yok diye kendini kederlere salıyorsun. Ah ne büyük mutluluk. Kutlu Nebi'ye Hakk'ın taltifi o noktada başlamadı mı? "İnsanlar sana inanmıyorlar diye neredeyse intihar edeceksin?" sözleri Nebiler Nebisi'nin ruh panoramasını çizmiyor mu gözler önüne... "Senin vazifen sadece tebliğdir" diyerek noktalamıyor mu bu panoramanın son çizgisini? Hem nice nebiler var ki bir tane inananı yok. Nice nebiler var, tek tük inananlarla hitama ermiş ömürleri. Onlar bir ömür boyu ağlayıp inlemişler, ama asla çevredeki nadanlardan dolayı Hakk'ın yolunu terketmemişler. Ebed şehrahını bırakıp gitmemişler. Dayanmışlar, dayanmışlar bıçak kemiğe dayanıncaya kadar ve ondan sonrasında da azap kuşları uçuvermiş o illere ve mühürlü taşları bırakıvermişler nadanların tepelerine.

Yalnızlık zordur bilirim dostum, fakat sen yalnız değilsin ki. Vatanın her bucağında kendi soluğu esen bir kişi yalnız değildir. İdealin soluklanıyor dünyanın dört bir köşesinde. Dün "Bu işler nasıl son ufka ulaşır, nasıl bu yükün altından

kalkacağız?" diyordun. İşte bir çekirdeğe koskoca dağ gibi ağaçları yükleyen ve bugün senin dudaklarına da aynı ab-ı hayatı sunuyor ve seni de o sihirli güçle serfiraz kılıyor. Böyle bir yardım çağıltısında hâlâ ağlamak niye? Yağmur yağıyorken "susuzum!" figanı niçin?

Sevgili dostum! Acılarına ızdıraplarına ve eninlerine bir tabip gerekti. Sen onu buldun. Dün haddini bilmezlerle aynı toplulukta idin. Hak sana yardım etti ve o bataklıktan kurtuldun. Şafağı olmayan gecelerde kıvrım kıvrım kıvranıyordun, sana ötelerden yardım eli uzandı. Bunu özünde duydun. Aydınlığa çekildin, hiç ummadığın bir anda. Çölde kalmış bir yolcu gibi inliyordun; bir sabah kalktığında kendini çağlayanların yanı başında buldun. Hakk'ın bunca lütuflarını görmemezlikten gelemezsin ve bu lütuflar sağnağında Hakk'a sitem edemezsin. Gücüne gider Rabb'in sonra. İzzetine dokunur lütfu bol Sultan'ın, bu serzenişler.

Ey vatanın bir ücra köşesinde acılarına ortak arayan, dertleşecek bir yâran arayan arkadaş! Hakk'ın her şeye her şeyden daha karip olduğunu unutma. Kalbinin tiktaklarını sen işitmezsin de o işitir bak. En küçük hissine bile cevap veren O zat, senin sıkıntılarını biliyor ve görüyor. Sen asla ümidini yitirme ve "beldem küçük, ben yalnızım" deyip atalate düşme. Vatan bir kal'a; her köy ve bucak onun bir burcudur unutma. Sen de bir askersin; gözlerine cehennem kıvılcımları uğramayacak bir asker. İlmin bekçisi, neslin hamisi, ağlayan yetimlerin dertlisi, fetih rüzgârının dalgalanacağı günü bekleyenlerin gözdesi... Ufukta tulû edecek, yıllar yılı hasret damarlarında çağıltısı duyulan, dudaklarda kuruluğu hissedilen Halid'i... Dayan dostum, dayan.. Az daha dişini sık…

"Aman sönmesin kalbindeki himmet
Son durağın devleti ebed müddet."

METAFİZİK DEPREM

Rengini yitirmiş bir bahara döndü mü yürek, metafizik depremin ilk belirtileri başlamıştır ruhta. Nefsin sultası geçmeye görsün kalbe. Rengi solmaya başlar gönlün. Bahar yitiktir artık gönül ülkesinde. Şarkıları dinmiştir mevsimlerin. Türküleri solgundur, notaları renksizdir fasl-ı baharın. Sevda serenatı duyulmaz olur ağaç dallarında. Gül bahçesi sessizdir. Tomurcuklar diriliş solumadığı andan beri, açmadan solmanın mırıltılarıyla bitkindir. Dudakları fersizdir güllerin. Kırmızı, sarı ve pembe güller bu hazan rengiyle ölgündür. Metafizik depremin başlangıcıdır bu. Geriye dönüşü olmayan bir erozyonun, bir tufanın ilk belirtileri...

Ruh derbeder, yürek sarsık, gönül solgun, his ve duygular bitkindir bu depremde. Kin ve öfke payandalarıyla yürümeye çalışır mevsimin ayakları. Zira gül ayaklılar, yasemen kanatlılar silinmiştir gönül otağında. Artık felçli beyin, kırık hayal, sarsık vicdan ile öfke mağmasına dönmüştür öz.

Tufan pek amansızdır. Nuh yorgun... Dalgalar müthiş. Gemi hazır değildir. Fakat dev dalgalar istila etmiştir yürek dünyasını. Emir yüceden gelmiştir. İğdiş olmuş düşünceler, fersizdir. Ölüm bir kaos gibi çullanacaktır, serezat ve çakırkeyf gönül iklimine. Deprem sessiz gelir ve önce sarsık düşünceleri sonbahar yaprakları gibi dalından düşürür. Sonra

tufan suları istila eder her bucağı. Akıl daha önce hazır olmadığı için Rabbe yol bulamaz. İstinatsız ve delilsiz imân da kabul değildir. Daha önce bir metafizik rüşeym belirmelidir gönül toprağında. Onun kökü, pek derinlere ulaştığı için hiçbir erozyon böyle bir zeminin kaymasına sebep olamaz.

Nuh tekrar tekrar yenilemelidir kendini. Rabbe yakarışlarını devam ettirmelidir. Zira dua lâhutî bir iklimin yegâne kaynağı, sarsıntıyı ve tufanı önleyici yegâne Rabbanî destektir. Bu ince ihtizaz, Arş-ı Â'lâ'yı lerzeye getirir. Celal burcundan şimşekler çakmaya başlar. Rahman burcu Rabbanî bir gücenme içindedir. Küskündür eşya, öfkelidir varlıklar, gazaba gelmiştir yer gök. İşte sık sık med cezirler oluşmaya başlar o dem ruh okyanusunda. His ve duygular, sır, ahva gibi her zirve sular içinde kalmıştır. Sarsılmış insan, kırık dökük gönül dalga kıranları, dalgaları dinmeyen bu okyanusta eriyip gitmektedir... Metafizik deprem ve ardından metafizik tufan insanın iç dünyasını kaos çizgisine sürükler. Eğer Nuh vicdan rotasını tam tesbit edip Peygamberanî görevini yerine getirebilirse bütün letafet ordusunu latif ve mücella bir iklime sürükler. En son gönül gemisi manâ Cudi'sine oturur. Hak gelir batıl zail olur, bütün zalimler cezalarını bulur.

Metafizik deprem, metafizik tufanın rüşeymidir; fakat bu zakkum rüşeymi insanın bütün kuvvelerini yutan canavar başlı meyveler verir. Yedikule zindanlarında boğulan Genç Osman misali gönül, artık karanlık rüyaların kaderdenk çizgisini görmüştür. Firavun inadını bir kement olarak geçirmiştir masum boyuna ve yiğit vicdan, feryatlarla, figanlarla ölüme mahkûm edilmiştir. Metafizik deprem tufan sularını çağırır. Özünde sonbaharı yaşayanların yaprak dökümüdür tufan. Savrulan duygu dalları, köklenen manâ fidanları, alabora olan düşünce yaprakları, kurumaya başlayan kılcal kökler bu tufanın ilk belirtileridir.

Nuh ne zaman duâ duâ yalvardı. Ellerini her şeyin sahibine açtı. O zaman Cudileşen duygular gönül gemisini kucaklamak için hazır beklemektedir. Aslında gemi Nuh'un gönlüdür, Cudi de... Dalgalar Nuh'un öfkesidir. Boğulanlar nefsidir onun. Yendiği ve ıslah ettiği şeytanıdır. Tufan Nuh'un iç âlemi, yürek panoramasıdır. Zafer Nuh'un zaferidir. Hak bu çizgilerde yüce kudretini bir defa daha isbat etmiştir. Zira her çizgi onun kudret ve kader kaleminin müşahhas bir izi, metafizik yöne çağrı sunan silinmez levhalarıdır.

Metafizik deprem bahara muştu ve ümide çağrı senfonisiyle son bulur. Tohumlar tufanın son kalıntıları ile izdivaç eder. Yepyeni bir dünya kurulur. Benlik, ego, kin, öfke, nefis hepsi de o tufanda boğulmuştur. Kalanlar Nuh'un birer görüntüsüdür. Her bir letafet bir parça Nuhlaşmıştır bu tufanda. Artık bahar çağrısı başlamıştır. Zemheri ve göz yaşı, matem titreşimli çan sesleri gibi silinmiştir kalpten.. Artık teslis parçalanmış, tevhid bayrağı Hz. Muhammed (s.a.s.)'in gür soluklarıyla bütün dinleri kuşatmıştır. Dinler rotasını bulmuş gemiler gibi çağrının bulunduğu yöne doğru akmaya başlamıştır. Sakin, duru ve durgun sulara salmıştır her kuvve kendini... Metafizik depremin bir tek sarsıntısı bile yoktur artık gönül okyanusunda. Madde, manâ potasında erimiştir. Kızıldeniz sularında boğulan Firavun gibi. Zafer, Nuh'un olduğu kadar atideki Musa'larındır. Zaten kudsî zaferler Arş-ı Â'lâ eksenli değil midir? Elbette Muhammedî bir sayfa gökte Cibril'in yıkılıp secdeye düşmesiyle noktalanır. İblisin cennetten kovulması ile Ebu Cehil'in dünyadan cehenneme yuvarlanması aynı çizgideki hadiselerdir.

Fakat şimdi de durgunluğun ve rehavetin, kolları sarıp, kalbi yokluğun çemberine çekme tehlikesi vardır. Zirveye ulaşmak değil zirvede kalabilmek önemlidir. Cudiye ulaşmaktan ziyade kurtuluşun Cudi'sinde bahar çağrısını duyabilmek ve cennetâsa bir baharı gönül otağına taşıyabilmek önemlidir.

TELVİN

Her insan az çok renk uyumundan anlar. Siyahla beyazın yan yana geldiğinde meydana getirdiği armoni, sarı ile kırmızı, mavi ile sarı bir araya gelince nasıl bir güzellik tayfı oluşturur bunu az çok herkes kestirebilir. Bu renk uyumundaki güzelliği hangi kıstasa göre anlıyor insan ruhu? İşte asıl mesele bu. Bu güzellik bilgisini nereden öğrenmiş gönül? Hangi yüce ufuktan damlamış bu ilham ona? Hangi bilgi hazinesinden düşmüş bu kolye boynuna. Yahut hangi zirvedeki defineden konulmuş başına bu altın taç?

Güzellik bilgisi ruhun en değerli hazinesidir. İnsan bu define anahtarıyla nice gizli sırların kapısını açar ve varlığın en değerli ufkunu fethetme bahtiyarlığına erer?

Kâinattaki renk uyumuna bakan insan bu renk armonisinin sahibini aramadan edemiyor. Bir sağa bir sola bakıyor; fakat gözleri bulamıyor Ressam-ı Ekmeli. Sonra gönül çağrısı, ruh bestesi, huzur nağmesi duyuyor özünün özünden. Göz o yöne kayınca, o ufka çevrilince, basiret merceğinin hayret ufkuyla karşılaşıyor yürek. Şaşkınlık içinde kalıyor. Sonsuz kudretli Zat ile karşılaşıyor bu arayış sonunda. Bu metafizik hasretin bam teline dokunan bir andır. Lal kesiliyor insan bu demde. Ebkem kesiliyor.

Zira renklerin hitabeti, onların senfonisi sarıyor hisleri

duyguları. Vicdan billur içinde tayfları, su içinde ebed şehrahını, temiz bir sinede cennet akislerini görüp hissedebiliyor artık. Bu mu'ciz kelâmın karışısında hangi dil susmaz. Hangi lügat çaresiz kalmaz.

İşte bahar mevsimi bu renk bestelerinin en mu'cizi... Hayret ve hayranlık damarları kurumamış insanın sanat ruhuna, bu bestenin notaları ilâhî gıdalar gibi takaddur ediyor. Gaşy dalında şaşkınlıktan suskun gönül bülbülü derdini dökmek için bir emir bekliyor. Bir ilâhî nefha bekliyor dilinin çözülmesi için. Donup kalmak, hissedip söyleyememek, çaresizlik içinde çırpınmak ne zor. Sevmek, fakat heyecanla tam tersi bir Mecnun tavrında bulunmak ne acı... Bu renklerin gaşy kadehi ruhu ölümsüz bestenin merkezine çekiyor. Bu bestenin notaları Cibril dudağına uğrayıp sonra inmiş kalb-i selime. Ezel ve ebed sultanının kudret fırçasının damla damla yapraklara kondurduğu bu metafizik çiğ, Kur'ân'ın kudsî yapraklarında tam manasını buluyor. Âdeta o semavî seda bahar kaneviçesinin üzerinde bir kuğu gibi yüzerken şöyle haykırıyor insanoğluna: Bu çiçekleri telvin eden kim? Bu bahar sayfasını nakış nakış ören? Elbette her bir çiçeğin öz pınarında, bu sese bir yankı gibi, şu çağıltı duyuluyor: Allah...

Renklerin cümbüşü Hz. Muhammed'de en güzel uyum ve ahenk şeklini almış. Yay gibi siyah kaşlar ok gibi kirpikler, gözbebeği Kabe'nin siyah renginden derlenmiş gibi yürek yakıcı. Çehre, ay gibi ışık saçıyor. Ten rengi pembe. Hayır hayır Miraç gecesi onun zülüflerinden derlemiş renk bestesini. Yahut geceler onun kafurdan gözlerine hayran olmuş da bu renge boyanmış.

Ben telvin ufku deyince o ufkun mihrabı olarak Hz. Muhammed'i düşünürüm. Aslında onun metafizik yönü kâinattaki her rengin, her boyanın ilk kaynağı olma hasebiyle basi-

retli insanı sekre sevkeden bir güzelliği haizdir. Cennet onun ruh güzelliğinin bir yansıması, bahar onun kalbindeki pörsümez tayfların ördüğü bir küçük motiftir..

Özetleyecek olursak kâinattaki renk uyumu insanı vara vara şol gülzarı Ahmed'in kapısına ulaştırır. O gülşenin gülleri miskten daha güzel kokar. O bahçenin sümbülleri anberden daha gaşyedici rayiha verir. O bağın şebboyu cennet güllerini aratmaz. O gülzarın manolyası cennet tuğbalarını unutturacak revnaktarlığa sahiptir.

İLHAMLARIN BUSESİ

Bir renk sabahı... Ufukta ışık cümbüşü… Bu gün bir elmas parçası gibi ışıl ışıl ve parlak, fakat o elmas kristallerinin içinde sevda çiçeklerinin pırıltısı yüreği hoplatacak kadar güzide. Neye sevda bu? Kim kime sevdalı bu âlemde? Herkesin başında ayrı bir meltem esmekte. Başında kavak yelleri esenler de yok değil hani. Fakat bu elmas taşından yontulmuş ve rötuşlanmış dünyada akis akis içinde olduğundan bazı yalancı sevdalar da sevilebiliyor. Aslında yalanın kaoslu iklimi o zihinlere gizli gizli zift rengini nakşetmekte ama ah o aldanış ah o kendi kendini yalancı sevdaların sahte içkileriyle avutma yok mu? İşte o kanma ve aldanma, elmas gibi gösteriyor dünyayı. Kabir yönü, bu ışıklı dünyada kara bir leke gibi görünmekte gözlere.

Ben işte bir kutlu sabahta yine içimi kor gibi yakan düşüncelerle uyandım. Ona bakıp bakıp toz pembe günlerime kendi kendimi aldatmak için bahaneler aradığım o körkütük sarhoş geçen günlerime hayıflanıyorum şimdi. Aşkını yitirmiş bir gönül ile sevda çölleri aşılır mı, yiğidini yitirmiş küheylan hangi menzilleri aşabilir ki? Yokluğa çekilmiş yüreğin çöle dönmüş zemininde metafizik rüşeymler boy gösterebilir mi? Hangi bahar dalı vardır ölüm rüzgârı çarpınca yaprak dökmemiş ve dalları kadid ve kemter kalmamış. Bu minvalde hangi İsa vardır ki ızdırabı beşikte başlamadan Hakk'ın

kapısının eşiğine ulaşabilmiş. İşte billur bir sabah, elmas telleriyle örülmüş bir iklim, bana bunları ilham ederek, zihnime berrak dudaklarıyla bu ilhamların busesini kondurup öylece akşama ulaşıyor ve beni kor gibi yakıcı düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

GÖNLE SİTEM

Sana yıldız rütbesi verildi gönül. Niçin ihanet ettin? Sana yüksek bir mevki verildi. Niçin gözün gayra kaydı? Sana bir neslin mihmandarı olma vazifesi bahşedildi. Niçin kıymetini idrak edemedin? Sana gök yüzünde yürüme dersi verildi. Niçin hayat yolunu bir sır'at bilmedin? Sana nefsi boyunduruğa almanın yüce payesi gösterildi. Niçin kör rolü yaptın, kör ve sağır gibi davrandın?

Sana aşkın kanatlarıyla aşılacak menzil gösterildi. Niçin yol ve yön değiştirdin ve o kanatları fena dilberlerine doğru açtın? Sana sevda şarabı takdim edildi. Niçin çölde serap aradın? Ve kum dolu kadehi bengisu diye diktin? Sana fanilerin ızdırabı öğretildi. Onların çirkin yüzü gösterildi. Niçin kendini aldatma iklimine ittin ve gaflet perdesini gözüne sütre diye çektin? Sana duanın sırlı gücü öğretildi. Şarkılara meftun oldun, dünyevî besteler sardı seni. Çöl şarkıları tüketti, bitirdi özündeki gücü. Sana ilâhî lutuflar ülkesi işaret edildi. Gayyalara metfun gözlerle baktın.

Ah gönlüm, sen ne divane imişsin. Ah gönül sen ne mecnun imişsin. Bir Amme Cüzünü basit bir şekerlemeye değiştin. Bir lokma, bir öpme, bir dane, bir bakma ile battın. Zira harama nazar etin. Sana ait olmayan mala el uzattın. Yasaklar çizgisini aştın.

Ah gönül, niçin kendine yazık ettin? Niçin cenneti şu fani diyara tercih ettin? Cemalullah'ı bir fani güzele değiştin. Bir an seyyalesi cennete denk lezzet veren Rü'yetullah'ı seyretme yerine fani mahbupların çehrelerinde bittin, tükendin.

Şimdi fırsat varken, yol yakınken dön! Sana senden yakın olana. Seni senden daha iyi tanıyana. Senin duygularına göre bir âlem yaratana. Sana bütün dostlarından daha şefkatli, enis ve sırdaş olana. Zira O'dur asıl dönülecek olan sevgili. Zira O'dur asıl teslim olunacak Tabib-i Ezelî, Cemil-i Sermedî, Kudret-i Layezali...

KAHRAMAN

"Gerçek kahraman kimdir?" diye soruyorum kendi kendime. Kimdir gerçek kahraman? "Kendini fetheden" diye bir ses duyuyorum önce. "İç dünyasında ava çıkan ve nefsini avlayan" diye bir ses…

Ruhunun derinliklerine bir dalgıç gibi dalıp nefis canavarını aşk ve sevda zıpkınıyla avlayan… "Ya sonra?" diyorum kendi kendime. Ya sonra? Yeterli midir bütün bunlar bir kahraman için? "Aksiyon" diyor vicdanım o an. "İnancını yaşamak ve yaşatmak için gayret gösterip, mücadele etmek." diyor.

Demek ki önce kendini fethetme geliyor; sonra da cihanı… Ruhunu fethedemeyenler, nadanlar gürühunu ve o güruhun kalplerini nasıl fethetsin.

Kahraman içinde, özünde fatih olmalı önce. İradesi, nefsini hakimiyet altına alabilmeli. Nefis anarşistinin sesini, soluğunu kesebilmeli gönül evinde. Ruh otağına iman ve Hakk'a itaat sancağını dikebilmeli. Sonra dış dünyaya açılmalı. Cihadın nur ve ışıktan kılıcını diğer gönüllerde işletebilmeli.

Secdeye inmeyen bir kişinin kılıç sallayan kolu, insanların başına inip kalksa ne fark eder? Kan ve göz yaşıyla elde edilen muvaffakiyetler geçicidir. Hem böyle zaferler gerçek kahramanın hoşlanmadığı çölde serap görme şeklinde geçici güç gösterilerinden başka bir şey değildir. O, içinde geçme-

yen anı, solmayan rengi yakaladığı gibi dışta da ölümsüz bir fetih için gayret sarfeder. Özünün gözü Hakk'a çevrilmiş ve O'ndan başka sevgiliye kanmayan kahramanın dış dünyada da bundan başka isteği yoktur. Dünya bir kaneviçe, o ise bu kaneviçeye hak nakışlarını ören bir san'atkâr gibidir. Tıpkı bir gergef işçisi gibi. Her şekil, her renk, her çizgi Hakk'ı soluklar onun sesinin sözünün işlediği dünyada.

İçimden gelen ses sordukça vicdanımdan yankılanan bu cevaplar dışardan gelen "talaal bedru aleyna" senfonisiyle silinmez çizgisini bulmuştu.

Gerçek kahraman, hayatını insanlığa feda etmiş, hiçbir zaman nefsini düşünmemiş, daima insanlık için bir ney gibi inlemişti. Dünyaya geldiği anda bile "Ümmeti, ümmeti." diye inleyen Nebiler Nebisiydi. "Veda dağından üstümüze bir ay doğdu" türküsünde yad edilen Ulu Nebi.

Gerçek kahraman, diğergamlık ufkunun üveyki. Ümit ve inanç yolunun yalın kılınç süvarisi, özündeki fethi dış dünyaya bir izdüşüm olarak aksettiren bir melek, bir cihangir, bir şair, bir kumandan...

Gerçek kahraman ne Ulubatlı'da son bulmuş ne genç Osman'la hitama ermiştir. Elinde Kur'ân, kalbinde iman köy köy kasaba kasaba Hak'kı anlatan bahadırlar, o soyun altın halkalardan örülmüş bir devamıdır.

Everest'e tırmanma sabrı gösterirken, çilenin mengenesinde son nefesini verecek kadar acı çekerken bile elinde cevşen, dilinde ismi ruşen asla inandığı değerlerden ve Muhammedî yaşayıştan dönmeyen bir yigit...

"Zaman değişti, asır başkalaştı." diyenlere karşı çekilmiş kılınç, "Ölüm değişmez ve ebedî hakikat bakidir ve bizler onun rükünlerine harfiyyen uymaya mecburuz." diyenlerle dost ve haldaş bir yigit...

Kılıç kalkan oyunlarıyla değil, metafizik yükselişlerle, demagoji ve lafazanlıkla değil doğru sözlülük ve mertlikle, korkakça ve sahte kahramanlıkla değil özü sözü, yüreği kavi bir mertlik ve cesaretle yola çıkan ve zafere ulaşan bir sevda yolcusu...

Gözlerinde çağlayan, kalbinde aşk-ı nümayan, vicdanında bir milletin derdi kor gibi ayan, eşyaya değil asıl Müsebbibü'l Esbab'a hayran, kâfirin karşısında tuğyan ve tufan, mü'minin huzurunda tevazû kanatlı bir meh-i tâbân...

Hep Nebilerde odaklaşır kahraman. O yüce ruhlarda manâsını bulur ve Arş'a yükselmeye durur, bu değerli varlık...

Tur Dağı'nda Musa'dır. Gök yüzünde İsa'dır. Tufanlarda Nuh, hasrette Yakup, çilede Yusuf olur kahraman. Taif'te en büyük acıyı tadan insanlığın sertacı, gökyüzünde meleklerin miracı, yeryüzünde bütün ruhların merhemi ve ilâcıdır o.

Onun elindeki âsâ Kızıldeniz'i ikiye bölerken ve firavunun canını cehenneme gömerken, bir kayaya dokunduğu an on musluklu çeşme-i rahmet hükmüne girer. Bir âsâ ki onun elinde putları tar u mar eder aynı âsâ bir yılan ve ejderha olur ve küfrün bütün büyülerini yutuverir bir anda.

Bir el ki onun elidir, hastalara ve yaralılara şifa olur, bir el ki cüzzamlılar bile onda merhem ve ilâç bulur. Bir nefes ki ölüleri diriltir; aynı nefes bir başka dudakta ölü ruhları ba'sü ba'del mevte ulaştırır.

Kahramanın değişmez özelliğidir bütün bunlar. Diğergamlık ufkunun üveyki olmak kadar diğergam ruhlar yetiştirmek ve onları dehre salıp her yer ve yönü cennetâsâ bir bahara tebdil etmek...

Hâlâ o ses ateş-i hicran ile gönül sazımızda tınlamakta ve sinelerimiz hâlâ o mezmurdan yükselen nağmelerle "Talaal bedrü aleyna" türküleriyle inlemekte, inlemekte...

BİR ÖMRÜN SİMETRİĞİ

Görünüşte bir çukur veya bir toprak yığınıdır kabir; fakat içinde nice âlemler olan bir çukur veya yığın...

Ya azap çarmıhı gizler o, ya da mutluluk ve huzur salıncakları. Ya yakıcı bir kor taşır sinesinde, ya da Hakk'ın hoşâmedî nurunun tebessümünü...

Ya kapkaranlık bir tüneldir o, ya da ışık oyunlarının renk cümbüşlerinin odağı...

Ya inilti, feryad ü figan otağıdır. Ya da bülbül şakıyışına denk bir terennüm, bir beste diyarı... İşte Nebiler Nebisi'nin güzide hükmü: "Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe, ya da cehennem çukurlarından bir çukurdur."

Mü'min için görkemli bir diyardır kabir. Ümide ümit katan, kalbe şevk ve iştiyak veren bir diyar... Yıldızlarla örülmüş bir nur diyarı... Dünyadayken okunan Kur'ân, güzide bir dosttur baş uçta. Gençlikte yapılan ibadetler, ayın ondördü gibi bir nur olarak ışır kabir avizesinde. Dünyada iyilik etmişlerin amel defterleri kapanmaz ve kehkeşan kümeleri gibi ona hediye olarak gelir sevaplar, fakat günahkârlar ve kâfirler için kesif ve karanlık bir diyardır orası... Ümitsizlik sıkleti ve azap şokuyla sarıp sarmalayan bir azap çukuru... Cehennem mukaddimesi, ızdıraba bir alıştırma, alevli koşuya start...

İşte bu sebepten Nebiler Nebisi şöyle buyurur: "Kabir

ahiret menzillerinin ilkidir. Kabir azabından kurtulup orasını atlatabilen için ondan sonrası daha kolay geçer. Şayet burada kurtulamazsa sonu daha da zorlaşır." "Dünyanın simetriği kabir, kabrin simetriği de ahiret.." desek herhalde doğru olacaktır.

Zira dünyada şüphe ve günah hançeriyle kalbini delik deşik edenlerin, ruhunu kıpkızıl cehennem mağmasıyla buladığı, boyadığı yer olur kabir.

Dünyada kalp gözüne tereddütün kızgın çubuğuyla mil çekenlerin azap melekleri tarafından bütün uzuvlarının Allah'ın "Celâl" sıfatının bir işareti olan kızgın öfke miliyle dağlandığı bir diyar...

Gözden uzak azap volkanlarının dehşetli patlamalarla insanı bir alev çemberine aldığı ülke... Elem ve hüzün yağmurunun sağnak sağnak yağdığı bir belde, küffar için. İşte Nebiler Nebisi kudsî mührünü basıyor kabir hakkında: "Mezardan daha korkunç bir manzara görmedim. Gördüğüm manzaraların en korkuncu mezardır."

Demek ki insan, yaptığı iyilik veya kötülüklerle örer kabrini. İsterse onu iyilik yıldızlarıyla bir samanyolu gibi nakış nakış dokuyabilir. Aydınlık, ruhefza bir bahar ülkesine çevirir kabri. İsterse alev saçan diliyle bir ejderha ağzına döndürür onu.

Öyle ise ey insan, gönül ikliminden sağdığın manâ ibrişimleriyle doku kabrini. Nurunu, ışığını, kandilini inanç şulelerinden devşir. İbadet toprağı ve göz yaşı suyu ile karışmış bir halitayla ör kabir sarayının duvarlarını. Ona ihlâs yıldızlarıyla süslü bir tavan çak. Kardeşlik zümrütünden bir zemin doku. Böylece kabrin, cennet köşelerinin bir simetriği olsun. Yani mutluluk dolu bir aşiyan, bir yuva...

YAĞMUR

Her yer çorak, her belde çöle dönmüş. Dağlar ovalar bir parça yeşilliğe hasret. Gönüller kupkuru. Tıpkı susuz kalmış plâtolar gibi. Hafif dokunsan parmakların yanacak kadar korlaşmış, alev alev yanıyor yürekler, düşünceler, fikirler...

Bir çöl susuzluğu her yere kahîr pençesini atmış. His ve duyguları aleve vermiş. Canlılık namına ne varsa kurutmuş, yok etmiş..

Bir yağmura ihtiyaç var. Sağnak sağnak yağacak bir yağmura... Metafizik yönden esecek bir bahar meltemine, gönüller dolusu ihtiyaç var. Hz. Musa (a.s.)'ın sihirli değneğinin dokunduğu taşlar nasıl parçalanıp su akıtıyor ise, duâlarımızın buğusu göklere yükselip arş'a dokunmalı, tıpkı bir sihirli değnek gibi. Sonra yarılan gök parçalarının arasından sıcacık tatlı bir bahar yağmuru çisil çisil yağmalı yeryüzüne. Suya hasret gönüllerin susuzluğunu gidermeli. Çatlak çatlak olmuş kuru dudakların kuruluğuna son vermeli. Resûlü Ekrem'in gül parmaklarından akan bahar çiğleri gibi bir yağmur boşanmalı gökten yere. Bir şafak vakti. Her gönül, her ruh; "Doydum Ya Resûlallah!" deyinceye kadar bu metafizik iksir çağlayanlar gibi akmalı göğün yamaçlarından...

Hz. Eyüp (a.s.)'dan daha yaralı ruhumuzu tedavi edecek bir ilâç gerek bize. Bir Hızır soluğu gerek yeşillendirmek için

beldelerimizi... Bir Mesih nefesi gerek ölü ruhlarımızı diriltmeye. Bu nefes öyle bir dolaşmalı ki cihanı, "yandım" diyene su, "bittim" diyene derman, "ölüyorum" diyene can olmalı.

Susuzluktan bitkin ve bîtap ruhlarımızla kapına geldik Ya Rab, bizi bu yakıcı çöl ikliminde kurutup harap etme! Kalbimizi aşk ve şevk yağmuruyla yumuşat! Verimsiz toprağa dönmüş gönüllerimizi meleklerin metafizik parmaklarıyla harman et, kabart! Ta ki manevî tohumlar gönül tarlalarımızda yeşersin. Hayat iksiri taşıyan meyveler versin ve iç dünyamızı cennetâsâ bir bahara çevirsin.

Hasretin şarkısı bu
İsmi bahar yağmuru
Her damla bir kelime
Yer mektubu buğulu.

Çölde biter mi çiçek
O'dur Hızır soluğu.
Yağ kudsî bir pınardan
Âşık kalbinden duru.

Yağ yağmur, yağ da yağ
Bütün yürekler kuru.
Çağlayan olup da yık
İblise ait suru.

Bu çöllere tek çare
Çare Mesih soluğu
Kâinat burçlarında
Duâ rahmet oluğu.

Susuz kalmışlar bildi
Bildi Hakk'a kulluğu.
Sur sesleri yükselsin
Çalsın İsrafil sûru

Bir diriliş başlasın
Sanki ilkler soluğu...
Kaosları defetsin
Göklerin yerin nuru...

ÇÖLE KATRE NEFESİ

Uçsuz bucaksız bir sahra… Kum taneleri birer kor zerresi. Gökte ne bir parça bulut var, ne de havada bir nefha rüzgâr... Her taraf bir alev şehrayini. İşte bu asrın insanının iç dünyası. Mimarı kim bu yangın selinin? Kozmik ateşin ve onun gönüllerdeki alev sağanağının sefil sabotajcısı kim?

Ruh dünyası bir bahar iklimine teşne iken ve gül, zambak, papatya tohumlarını filizlendirip gönül iklimine tayf tayf, yaprak yaprak açmaya ve etrafa bin rayiha saçmaya hazırlanırken nedir bu Pompei felâketi, nedir bu Sodom Gomore, nedir bu Hiroşima?

Cennet-i Firdevs hayalleriyle mest olan ruh, Rahmetin engin okyanusunu özleyen ve gözlerindeki katrelerle o ummana ulaşmaya çalışan yürek için bu yanardağ lavları, mağma yağmuru ve alev seli ne büyük felaket!

Maddenin dar ve sıkı kalıpları içinde bunalmış ruh, mekân nilüferinin yaprağında ezelî nurun tecellilerini gözlemeye hazırlanırken bir melek kelebeğinin dudaklarıyla yüreğine bir metafizik buse arzu ederken birden bire nereden çıktı bu boran ve fırtına? Nereden çıktı bu kar ve tipi, nereden çıktı, bu iblis çehreler, yarasa bakışlar ve baykuşça sesler?

Zaman temiz yürekleri sarsıyor; iyileri ırgalıyor hadiseler. Ateşîn bir mızrak gibi geliyor şehvet, mal, menal; temiz yü-

reklere. Onların saf gönüllerini, kendini korumaktan bir kav gibi sıkışmış, çıra gibi yanmaya hazır hâle gelmiş yüreklerini delip geçiyor ve alevden temreniyle tutuşturuyor.

Hani ava çıkmış ve epeyce çile çekmiş bir insan tam turnayı gözünden vuracakken avlanıyor. Tam iblise son tuzağı kuracakken basit bir engelde tepe taklak gidiyor. Âdetâ deryaları aşmışken küçük bir damlada boğuluyor. Dağları, tepeleri yarıp geçmişken küçük bir danede yere yuvarlanıyor.

Ey geceye ay olmuş nurlu çehre! Yüzündeki bu gölge de ne? Ey gündüze kandil olmuş yüce ruh! Nasiyendeki bu küsûf da ne? Ey devleri dize getirmiş pehlivan! Nedir bu Kleopatra sevdası? Ey arslanlarla pençeleşmiş gladyatör! Nedir bu, bir ahu peşinde Mecnun'a dönmek? Nice canavarları yerle bir etmişken nefsin tek bir pençesinde tuşa gelmek, yenilmek?

Ey Halid bakışlı yiğit, nedir bu ricat? Ey Hamza edalı kahraman, nedir bu yıldız böceğiyle avdan dönme hülyası? Ey yakut gönül, elmas yürek nedir teneke olmak için bu hahişkârlık veya demire dönmek için yanıp tutuşma meyli? Ey zümrüt bakışlı, altın tenli bahadır nedendir bu küf ve pas rengine hayranlık ve küsufa sevda, ışığa veda?

Arkadaş tekrar bir hamle gerek bize. Tekrar bir diriliş nefhası üflenmeli kalbimize. Çöle katre nefesi... Nil türküsü, çağlayan bestesi nefhetmeli bir kez daha. Her bir kor zerresini bir bahar filizine tebdil etmeli bu Hızır soluğu, Mesihî nefha.

Yoksa cihattan dönen ruhun fetih tuğları ruha yas beste örmek olmaz gibi. Dışta zafer içte mağlubiyet türküleri söyler. Yoksa aziz vatan Ravza'ya atıp bir kolunu, bir şikâyet ağıtı sunar Kubbei Hadra altındaki yüce ruha. Yoksa bütün bir gelecek nesiller bu ahmakça mağlubiyet zincirine vurulmayı, iblise kul köle olmayı affetmeyerek Rabbin "Celâl" şimşeğini, öfke yıldırımını çağırır imdada.

Yoksa, yoksa, yoksa...

ÇIĞ ÇAĞRISI

"Kün fe yekün", "Ol dedi ve oldu" manâsına gelen Rabbanî bir emirdir. Allah'ın yaratma kolaylığını dile getiren en veciz ifade. Bir tek kelâmla olmak, bir tek emir ve dilek ile yaratılmak ve ani olarak zuhur etmek... İster siz buna tarfetül aynde meydana gelme deyin, ister saniyenin binde birinde, isterse zaman kayıtları dışında yoktan var olma, deyin. Hepsi de Allah'ın yaratma kolaylığına sadece aklı yakınlaştırmak için bir misalden öteye geçemez bunların.

Aslında insan tabiatta bu ve buna benzer tabloları daima, sık sık görmekte. Bir çekirdek çatlayıp bir ağaç oluyor. Bir tohum yarılıp fidan filizleniyor ondan. Fakat bunlar yavaş yavaş zuhur edip ortaya çıkıyor.

Zira dünya, bir eğitim ve öğretim beldesi. Allah'ın isim ve sıfatlarının tecelli ettiği aynalar sarayı. Yahut bir mehşerdir. Rabbanî sanat eserlerinin sergilendiği bir kudsî sergi, bir pazar, bir panayırdır. Hikmet yeridir o. Eşya ve hadiselerin sırrını keşfedip o sır dehlizlerinden Hakk'a ulaşma beldesidir.

Atomdan yıldızlara her şeyde Hakk'a giden bir yol olduğunu keşfetme ve bu yolları tefekkür ayaklarıyla katedip değerlendirme ufku. Her oluşun, her gurubun, her zuhurun, her ufûlun hikmet özünü akıl ve fikir arısının hortumuyla

emip, massetme ve onu gönül kovanındaki irfan peteğine doldurma yeri...

Onun için yaradılış yavaş yavaş oluyor. Hilkat aynaları yavaş yavaş dönüyor. Kare kare nazara sunuluyor varlık filmi zaman şeridinde. Kare kare, yavaş yavaş, ağır çekimle... Zira manâsını anlamak gerek, akıl ve fikir ile sırra muttali olmak gerek. Özdeki sırrı gönül adesesiyle keşfetmek gerek.

Meselâ bahar sayfası çiçeklerle süslü, nakış nakış hemen nazarımıza arzı endam etseydi ve aynı çabuklukta kaybolsaydı, kim anlardı onun manâsını? En pratik zekâlı insan bile şimşek hızıyla var olan eşyanın hikmetini kavrayamazdı. Onun için her sayfasında ayrı bir hikmet olan bahar kitabı yavaş yavaş açılıyor önümüzde ve bize de "Oku kitabı" diye bir emir geliyor sanki yüceden. Harf harf, hece hece ortaya çıkıyor. Evriliyor, çevriliyor, nazara sunuluyor ve sonra guruba doğru meylediyor. Aslında bir anda yaratılmak, hikmetten ziyade kudret sıfatının muktezasıdır. O da ahiret âlemine uygun bir yaratma üslubudur. Zira dünya hikmet yeri, ahiret kudret beldesidir.

BAHARİSTANA DOĞRU

Her yer ve yönde bahar filizleri mevcut. Dallarda o güzide mevsime gamze çakan meyveler tebessüm etmekte. Eskimeyen yeniye gayet büyük hamleler var. Gönül toprağı kabarmış ve yumuşamış. Sevgi fideleri tatlı tatlı salınıyor rüzgârda. Ya ümit, şevk ve iştiyak manolyaları, karanfilleri, sümbülleri. Onların da yürüyüşü var gök çağrısına. Lâhutî yönden gelen sur sesine onların da daveti var, adım adım. Söğüt dalları nasıl da derelere doğru eğilmiş türküler söylüyor, yeşil besteler örüyor sulara. Kavak ağaçları küçük yapraklarını kırpıştırıp bir diriliş destanını sunuyor dağlara, bayırlara. Bağlar, bahçeler o biraz sonra her zerrenin dudağına akacak ölümsüzlük suyunun neşvesiyle bir başka tebessüm ediyor ve geriniyor seher vakti, zeval vakti, ikindinin koyu gölgesinde, akşamın loş sessizliğinde.

Bahar geliyor, sesi ve sözü, dağ dağ, vadi vadi yankılanıyor. Sanki göğe aksediyor ve sonra yüce dağların mehip zirvelerine inip bir çağlayan çığı koparıp sonra başka vadi ve ormanlara fırtınalar gibi yürüyüp gidiyor.

Bahar geliyor, sesi dağların mağara misal ağızlarında bir gelecek türküsü, bir ati bestesi şeklinde terennüm edilirken şehirlerin beton örtüsünden yer görünme imkânı buldukları

sürgünlerle tebessüme durmakta, mevsimlerin şahına buyur çekmekte, hoşâmedî demekte.

Ah özlenen iklim, ah tatlı neşvesiyle ruhlara bayıltan lezzetler sunan ve çilesi çekilmiş bir devrin ücretiymişcesine inanmış insanların göz ve gönüllerine sunulan tatlı revnaktar, ulvî zaman parçası. Keşke sen sonsuz olsan ve keşke sen, dünyayı atom atom, yıldız yıldız kuşatsan, keşke o gül kokunla bezmimizi ebedlere dek sarıp kucaklasan da bizler fani olsak. Keşke herkesin yüzü gülse ve her yeninin sesi, ümit ve inanç helezonlarıyla Hakk'a yükselse de bizler birer fanî kabarcık gibi onların müjdesini verip çekilsek şu diyardan...

Bahar geliyor... Evet bahar bütün haşmetiyle, bütün nezaketiyle, bütün letafetiyle ağaçların dallarından, çiçeklerin yapraklarından, toprağın derinliklerinden, suların billur damlalarından, gökyüzünün turkuaz kubbesinden arzı endam edip geliyor. Tatlı edasıyla, metafizik sedasıyla; örmek için zaman kaneviçesinde ölümsüz besteyi, solmaz ve pörsümez güfteyi örmek, nakış nakış dokumak için...

Bahar gelsin tekrar. Yıllar yılı özlemlerimiz dinsin artık. Dudaklarımızda Yusuf bestesi ve yüreklerimizde Yakup iniltisi ve onun ağlamaklı sesi bizleri epeyce dilgir etti. Artık Yusuf kokusu gibi gelsin bahar, Kenan'a... Artık dinmeyen bir rüya, bir misk ü anber gibi girsin dünyamıza Muhammedî tutiya. Artık içimiz dışımız mutluluğun o nurlu ve ışıklı günlerine doğru kanat çırpıp bir ölümsüz desen dokusun Arş'tan aldığı ilhamlarla kürre-i arz. Sidre'den düşen nur ile, Kabıkavseyin'den inen ümit ve inanç şuleleriyle...

MEYVE OLGUNLAŞINCA

Yirmi beş yaşlarında kurmuş kafasında Faust'un plânını Geothe. Bir iki günlük çalışma neticesi değil o büyük eserin doğuşu. Tıpkı bir meyvenin olgunlaşması gibi yavaş yavaş ve terakkiyle.

Önce çekirdek şeklinde ilham gönül toprağına düşer. Orada yavaş yavaş normal şartları bekler. Toprağın bağrında kendini hisseder önce. Sonra filizini çıkarır kabuğundan. Çatlar çekirdek zarı ve yeşil filiz, nefes alır toprak üstünde. Artık ana rahmini bulmuş bir rüşeym gibi bebekçe nazlar, niyazlar duyulur ondan. Şair veya yazar, içinde filizlenen bu körpe filize şefkatle yaklaşır. Onun bir gün doğacağını bildiğinden gayet sabırlı bir şekilde onu içinde saklar ve yavaş yavaş büyütür. Asla vaktinden evvel söylenmemeli bir söz. Ham meyve gibi acı olur böyle sözler, şiirler, kitaplar...

Şair ilham toprağında onu öylesine besler ve büyütür ki, kimse bilemez o sır dünyasında nasıl bir eser hazırlandığını. Çevresinde bazen bunu hissedenler olsa da tam kameti kıymetine uygun bir şekilde düşünemediklerinden büyük eser gözden ırakta büyür. Mütehassıs bir nazar, belki onu küçücük bir filizken koskoca dev yapılı bir âbide ağaç gibi yükseleceğini hisseder, ama bu da realite plânında ortaya çıkmadığı için nazarlar tarafından tam tarassut altına alınamaz.

Gönül mahbesinde yavaş yavaş, varoluş yokoluş müca-

delesi verir eser. Temkinsiz kalpler bazen onun sırrını ifşa ediverirler. Çok nazlı ve nazik olan rüşeym, kem bakışların veya kötü düşüncelerin kozmik ışınlarına maruz kalır ve "nazar haktır, bazen deveyi tencereye sokar" kaidesince daha doğmadan ölümün kollarına düşer.

Arının bal yapma sırrınca, eser, öz kovanında binbir çiçekten derlenmiş bir şifalı su gibi imbikten geçirilmeli ve süzülüp irfan peteğine doldurulmalıdır. Beklemeye alınma dönemi, onu yoğurma dönemi, içine maya katma dönemi ve en son şekillendirme ve halka sunma dönemi, ayrı ayrı ihtimam gerektirdiği için itidalli davranmakta, "Söylemezsen sen sırrının efendisi olursun, söylersen o senin efendin olur." hakikatınca tedbirli olmakta yarar vardır.

Yirmi beş yaşında plânını kurduğu eserini altmış küsur yaşlarında yazmaya başlayan Geothe'nin sabrına şaşmamak gerekir. Zira bir eserin özde yoğrulma ve şekillenme dönemi ne kadar uzunsa eser o kadar olgun, algın ve lezzetli olur. Okuduğumuz ve tekrar tekrar okumak isteği duyduğumuz eserlerde bu keyfiyet, bu iç olgunluğu bulunduğu için okuyana ma-i tesnim içmiş gibi lezzet verir... Sanki tiryak gibi içi hoş tutar, ruha esenlikler sunar, saadet kapılarının anahtarı hükmünde huzur diyarına menfezler açar böyle eserler. Metafizik meltemleri estirir, en çorak sinelerde; bir ilham kıvılcımıyla nice yanardağlar meydana getirir, feri sönmüş gönüllerde. Aşk ve sevda meş'aleleri tutuşturur aydınlığını kaybetmiş bir damla nura hasret dimağlarda. Küflü ve küsufa uğramış yüreklerden engin nur okyanusuna yelkenler açar, bir bahar faslının ilk sesi ve sözü olma liyakatini kazanmış olduklarından bir gün bütün dünyada bahar mayalayıp devri devranı nura ışığa boğarlar.

Bunların oluşması yıllar alır bazen. Hemen birkaç günlük bir hamleyle ortaya çıkmaz böyle dev yapılı kitaplar. Okumak gerekli böyle kitapların oluşması için. Derin bir metafizik hazım gücü olmalı gönül dünyasında.

USTA VE ÇIRAK

"Tanrı Kulundan Dinlediklerim" isimli kitabında çırakların en büyük yanlışının ustalarını tanımama meyli olduğunu belirtiyor Necip Fazıl Kısakürek. Bütün felaketin de bu noktada başladığını vurgulayan yazara katılmamak mümkün mü?

Daha olmadan olgunlaşma ufkunda kanat çırpmaya kalkmak, birinci basamağı çıkmadan merdivenin en üst basamağını tutmaya yeltenmek, edebi öğrenmeden edep dersi vermeye tevessül etmek, çıraklık döneminde tam pişmeden ve yoğrulup şekillenmeden ustalığa göz dikmektir yanlışlığın temeli.

Necip Fazıl son yüzyılda bütün felâketlerimizin ana sebebini bunun için ustasını tanımayan ve bir hamlede onu aşmaya kalkan sahte çıraklara bağlıyor.

Tabii bu böyledir diye ustalar çıraklarını yetiştirmekten vaz mı geçecekler? Hayır; onlara verdikleri bilgiyi az mı vermeliler, elbette hayır. Böylelerinin ustalığından şüphe edilir mutlaka. Zira usta, bütün maharetini çıraklarına sunan, mesleğiyle alâkalı bütün hünerlerini talebelerine, çömezlerine takdim eden bir yiğittir.

"Ustada kalırsa bu öksüz yapı
Onu sürdürmeyen çırak utansın"

mısralarında, alacağını tam almış çıraktan beklenen görev dile getirilmektedir. O ustanın fikrini, hünerini, duygu ve dü-

şüncelerini geleceğe taşıyan yegâne varlıktır. Sırrın bir rahmi mader gibi boşaltılacağı yerdir çırak beyni ve gönlü... Ondan tohum esirgemek, ondan çekirdek sakınmak geleceğini kendi elleriyle boğmak demektir. Zira insanlar ölünce ne topraktan fikirleri filizlenir ne de gönlünden duyguları hava âlemine sümbüllenir. Onu yaşatan çıraklarının kalplerine saldıkları ilhamlardır. Ruhlarına sundukları fikirlerdir, soluklardır.

İçinde ummanlar taşıyan, bir tas bilgi vermekten niçin kaçınsın? Özünde bir kaynak bulmuş olanlar bir bardak mai tesnimi başkasına sunmayı niçin kıskansın?

Usta çırağından edeple, tevazuyla davranmasını beklerken, çırak da ustasından yüce bir himmet buudunda onu bütün bildikleriyle mücehhez kılınmayı bekleyebilir.

Dostum, dersini kimden alırsan al; o senin ebed müddet mihmandarındır sakın yanılgıya düşme. Kabiliyetini kimden kaparsan kap ona bir fazilet borcun vardır unutma. Gönlüne sevda kıvılcımı atan, yüreğine aşkın soluğunu üfleyen o ilk ilham kaynağına ebed müddet muti kalmalısın. Önünde hayatın debdebesi ve alayişi seni beklese de, önüne dünyanın en büyük hazinelerini serseler de, seni en yüksek makamlara oturtsalar da bu kudsî vazifeni asla unutma. Yunus Emre için derler ki o duâsında şöyle yalvarırmış Mevlaya: "Ya Rabbi beni ölünce Hocam Taptuk Emre'nin zaviyesinin kapısının eşiğine gömsünler de gelip geçenler şeyhime ulaşırken benim üstüme basıp geçsin. Belki o zaman ruhum gül gülistan olur."

İşte gerçek eren budur. Erme noktasında bile hamlığa düşme korkusu çeken ve Hocasının himmet elini elinin üstünde bulmayı arzu eden gerçek veli, has çırak...

Ey usta, çırağını iyi seç! Tıpkı işleyeceği altın madenini iyi tesbit eden has kuyumcular gibi o cevheri iyi tetkik etmeden avuçlarına alıp yoğurmaya yeltenme.

BELAGATIN ZİRVESİNDEKİ IŞIK

Bir ışık cümbüşü görüyorum zirvede. Sessiz sakin bir hüzme, bir tayf yayılıyor o zirveden gözlerime. Beni mest eden bir âhenk, kalbimi kendine çeken bir ritm var, bu tayfların özünde. Gözümü gönlümü kendine çeken bir âhenk ve beni büyüleyen bir ses ve senfoni çağıldıyor her ışık parçasında.

Yekpâre bir ses iken bir senfoni ritmiyle kulaklarda çağıldayan bu seste ab-ı hayat lezzetini duyup hissediyor insan. Kâh "Siz dağları duruyor sanırsınız fakat onlar bir bulut gibi yürür gider." âyetinin ritminde, kâh "Biz dünyayı bir deve kuşu yumurtası şeklinde düzenledik." âyetinde insan ruhuna çağıldayan bir maveraî bengisu, kalbine akan bir tiryak lezzetini duyup hissediyor. Hasta gönüllerimizin tek ilacı bu ses gibi geliyor bana. İşte o ışıktan bir parça belagat şulesi geliyor gözümüze, gönlümüze ve "Allah, göklerin ve yerin nurudur." diyor lisânı bediî ile ruhumuza. Sonra tarif edilen tıpkı bir lâmbanın tasvirinden başka bir şey değildir. Gözümüz önünde canlanan son devrin en son keşfini çizgi çizgi nazarımıza sunan ve hayalimizde canlandıran bu ışık demetine hayran hayran bakıyoruz. Zirvedeki ışık insanı şulefeşan iklimine çekmekte gecikmiyor. İnsan kelâmı ile bu söz arasındaki arası kapatılamayacak farkı duyup hissediyoruz. Bir ışık daha düşüyor gönül gözümüze. Nas Suresi'nden geliyor bu ışık

tayfı. Ses içinde bir "sss..." tekrarı ile fısıldayan müvesvis bir iblisin tarifini yapan âyet aliterasyon ritmiyle de o fısıltıyı çıkaran kişiyi çiziyor nazarımıza. Biz sureyi okudukça müvesvisin suretini ve yaptığı büyünün şeklini şemâilini, sesini, sözünü duyar gibi oluyoruz. Hemen ardından bir ışık demeti daha düşüyor eteklerimize. Eteklerimiz sonbahar yaprakları ile değil, bahar çiçekleriyle doluyor o anda. Sanki bahar senfonisi içeren bu renk cümbüşü ve rayiha şehrayini gönül kucağımızda öbek öbek toplanıyor.

"Ey insanlar ve cinler, yerin ve göğün çapından çıkabilirseniz çıkın, ama çıkamazsınız. Lakin bir güç ile çıkabilirsiniz" âyeti bir leylak rayihası sunuyor ruhumuza. Bu bir demet ışık değil; sanki bir bahar kesiti takdim ediyor belağatıyla kalbimize. Son devrin en büyük olaylarından biri olan aya gitme hâdisesini fısıldıyor gönül kulağımıza. Kalp gözümüze o hâdisenin panoramatik çizgilerini sunuyor veciz bir şekilde. Sonra bir rüya kadar tatlı bir renk armonisi sökün ediyor ruhumuza. Bizi alıp başka dünyalara götürüyor bu ses, bu seda, bu renk, bu ritim... "Güneş döner" âyeti sanki bizi metafizik bir cezb ile kendine çekiyor ve ruhumuzu gaşy ikliminde mest ü hayran ediyor. Bir yönden bakılınca güneşin Herkül Burcu'na doğru çevresindeki gezegenlerle beraber yolculuğunu anlatan âyet, bir taraftan güneşin kendi çevresindeki dönüşünden bahsediyor. Bir cihetten de güneşin zahiren döner gibi doğup batmasını nazara sunarak hem hayal, hem realite plânında ruhumuza metafizik tayflar gönderiyor ve ledünniyâtımızı coşturuyor ve ilim ile Kur'ân'ın atbaşı gittiğini ve asla bir birinden ayrı şeyler olmadığını naralarla, fısıltılarla, gür seda ile tatlı bir melodi şeklinde hadsimize duyuruyor ve vicdanımızı doyuruyor.

İşte belagatın zirvesindeki ışık böylesine ruhumuzu o lahûtî iklimine alıp çekerken ve içimize metafizik âlemin tatlı

rayihalarını ve meltem misal esintilerini serpiştirirken bir başka ışık tayfı, gökkuşağı gibi o zirveden aşağıya doğru ağdı ve sonra ruh dünyamıza bir yıldız yağmuru gibi yağdıkça yağdı. "Bir gün Yusuf babasına dedi: Babacığım rüyamda onbir yıldız, güneş ve ay bana secde ederken gördüm." âyeti o yağmurun öz damlaları gibi gönül ateşimize güç verdi ve onu bir maverai meşaleye çevirdi. Oniki gezegene işaret eden bu âyet ile ruhumuzda ilme karşı bir sevgi belirdi. Zira Kur'ân'a kavuşmuş ilim güçlüdür ve sevilmeye layıktır. Kur'ân'sız ilim ise öksüz kalmış bir yetim gibi çaresiz ve kemter düşmüştür. Şimdi hâlâ dokuz, on ve onbir diye hecelenen gezegen sayısı bir gün on ikiye dayanınca Kur'ân belağatının zirvedeki ışığı göze ve gönle tayflarını daha bir başka gönderecek.

Bir bahar tohumu gönderiyor kalbimize zirvedeki ışık. Bir nevbahar çekirdeği ekiyor özümüze. Bir aşk ve sevda kıvılcımı atıyor ruhumuza. Bir ümit ve azim şavkı yakıyor vicdanımıza... İşte Rahman suresindeki âyet: "Size bakır ve ateş göndeririz de ona tutulursanız kurtulamazsınız." azap tablosunda tevriye san'atının özünü gören kalbimiz mest ü hayran olmasın da ne yapsın? Yakın anlamı fısıldarken uzak bir anlam olan elektrik ve onun kablosu içindeki bakır ile cereyandan bahis açması onun belagatta zirve olduğunun en mu'ciz şekli değil mi?

Zirveden özümüze ağan metafizik tayflar kalbimize bir tatlı buse kondurup geçiyor. O busenin tesiriyle iç dünyamızda bir çok buutların kapıları, kilitleri bir bir açılıyor... "Biz dağları birer direk olarak arza çaktık." âyetindeki anlam ve ruhu okşayan manâ ve idrakı köpük köpük dalgalandıran ve coşturan tat ve lezzet, aklı secdeye mecbur kılan ilimle yekparelik yönüyle gerçekten insanı tarifi imkânsız bir haz deryasına, bir huzur iklimine çekip götürüyor.

Bir cihetten bir çadır imajı veren bu âyet, bir taraftan

Kürre-i arzdaki denizler ile karaların arasındaki set tablosunu gözler önünde canlandırıyor. Bir taraftan da havayı tarayan ve onu temizleyen bir unsur olarak zihne ilham verirken, bir yönden de madenlerin iddihar edildiği bir mahzen, suların damıtıldığı bir depo olma hasiyetini zihne panoramatik çizgileriyle tek tek sunuyor. Bir ressamın fırçasından çıkmış gibi seyre daldığımız bu sahneler, bu tablolar, bu resimler, bizim ufkumuza daha nice mucizevî çizgiler sunuyor.

Bir ışık şarkısı mı bu tayflar? Bir bestenin en tatlı ritimleri mi ruhumuza nota nota akan? Bir güzelliğin nakış nakış örülmesi mi akıl, fikir ve ruh kaneviçemize? Kur'ân nakışlı bir bahar mı gözlerimiz önünde tüllenen? Üstüne bir söz edilemeyen bir seher şarkısı mı bizlere bestesini sunan? Kelebekler, arılar, böceklerin uçuştuğu bir kır şarkısı mı veya ışık türküsü mü o zirveden aşağılara doğru gök kuşağı gibi akıp akıp gelen ve kalpleri aşk mızrağıyla, sevda okuyla delen?

Ne olursa olsun. İster ışık şarkısı, ister bahar türküsü, ister çiçek çiçek derlenmiş bir cennet musikisi... Fakat kalbimizi kendine çeken bir pınar, içimizdeki susuzluğu giderecek olan bir tatlı su gözesi, vicdanımızdaki kuruluğa can verecek bir çağlayan, bir ırmak, bir şelale olduktan sonra ha bestesi ışıktan örülmüş olsun ha nurdan, ha maveraî bir gökkuşağından, ne farkeder. Yeter ki Kur'ân olsun, yeter ki Hakk'ın kelâmı olsun, Mevlâ'nın ruha gıda, sadra şifa bestesi olsun.

BİLMEK VE İNANMAK

Bilmek, inanmak demektir. İnanma zirvesine ermemiş bir bilme fiili, hedefini bulamamış bir ok gibi şaşkındır. Bazen insanın gerçek beyni şu kafatası içindeki et parçası mıdır diye düşünürüm? Yoksa daha içte ve daha da derinde gizli bir ruh gücü müdür bizi düşündüren? Gönlümüzle mi düşünür, hissederiz? Belki dış dünyadan gelen mesajları süzmek için bir süzgeç, bir damıtma âletidir beyin, kimbilir?

Ya iç dünya... Her türlü savaşın, ızdırap ve acının, çile ve hafakanın kahîr pençesini attığı iç dünya… İşte insan içe düşmüş ve filizlenmeye hazır o fikir tohumlarının yegane bahçıvanıdır. Onları bir iç yangınından, kavrulup yok olmaktan korumalıdır.

İman ise mihenge vurulmuş saf bilginin gönül kadehine doldurulmuş şeklidir. O kadeh ki nücumları, sitareleri içine alan, nice samanyollarını kavis kavis özünde toplayan esrarlı bir cidarla örülmüştür, kaplanmıştır.

Ah gönül, sen ne muammasın! Ah gönül, sen ne deryaları içinde gizleyen bir sonsuzluk simgesisin. Ah gönül, sen ne erişilmez ufuksun ki nice atlılar yaya, nice yayalar bir kötürüm gibi kalıyor yollarında. Sen bitmeyen kaynak, sen insanı insan yapan iman ve ihlas otağı. Gerçek bilgi işte bu otağda boy boy büyür. Bir feta gibi gelişir, yayını gerer, ok atar,

kılınç kullanır. Gerçek bilgi bu iklimin engin yaylasında gayet dinç ve görkemli büyür. Onun altında yağız atlar bir burak kesilir. Onun mahmuzladığı küheylanlar Süleyman'a mesafeler katettiren rüzgâr gibi süratlidir. Muhammed aşkıdır gerçek bilgi, Kur'ân aşkıdır. İç dünyayı nurun âlâ nur yapan gönüle abdest aldırıp tevazu secdesinde secdeye vardıran gizli bir güçtür. Bu ölçülere göre gerçek âlim bir imân şehsuvarı ve bir edep ve erkan kahramanıdır.

Ya gönüle bağlı hareketler, tavırlar, fiiller, bakışlar, süzüşler, gülüşler, ağlayışlar… Onlar da sonsuzluğun gücünü içinde gizleyen canlı ve gerçek oluşlardır. Bu minvalde gönüle bağlı cümleler de üç noktalı cümlelerdir. Hele onun gerçek bilgi ile yunmuş yıkanmış, özünden bir şeyler aktarmaya çalışan insan mutlaka her sözünün sonuna bir üç nokta koyar. Gönül bilgisi saf bilgidir, o da imân atomlarıyla örülmüştür. Hani hidrojen ve oksijen billur su oluşturmaya bir vesiledir. İşte aklın dış dünyadan taşıdığı bilgi hidrojeni ile iç dünyadaki ilham oksijeni de bir terkip oluşturduğunda ondan imân bengisuyu ortaya çıkar. Izdırap ve acılar bu bilginin sadece kıvılcımıdır. Ondan bazen yağmurlu havalarda oluşan tayflar, bazen bulutlar, bazen yağmur ve dolular meydana gelir; fakat asla yokluğa sürükleyemez onu hiçbir çile kemendi, hiçbir ızdırab ejderi. Aslında onu çiğneyip geçecek hiçbir iblis ayağı, onu ağına düşürecek hiçbir cadı tuzağı, onu köleleştirecek hiçbir Firavun kırbacı, onu yakıp kavuracak hiçbir Nemrut ateşi yoktur. Her ızdırab iniltisi, her efgan soluğu, her acılı bakış, her sancılı bir şakak vurgusu onun yükseliş istikametinde bir arşiye izidir. Öyleyse gerçek bilgi özünde imân ve inanç şulesi taşıyan bir kandil, bir lamba, bir siractır. "Kevkebe dürriyyün" misali bir ışıltı, şehla bakışlı bir aydınlıktır. Kuru bilgide ise asla bu nirengi noktası yoktur. Kuru bilgi can-

sızdır, ölüdür. İmanlı bir yürek teknesinde yoğrulup şekillenmiş ve gerçek olgunluğa ermiş bir bilgi, erişilmez bir değeri haizdir. Siz bu iki kutup arasındaki ayırımı, ister gerçek bebekle taş bebek arasındaki farka benzetin, isterseniz yapay çiçekle gerçek çiçek arasındaki farka... Fakat asla unutmayalım ki insanlar kuru bilginin beyin hücrelerinde sıkışıp kalmış kuru mantık çizgileri taşıyan, hipotez ve teorilerden öteye gidememiş bilginin can ve ruh kazanıp insanlığa sunulmasına yıllar yılı susuzdur. Bıkmıştır laf geveleyenlerden, bıkmıştır âlim geçinip ilmin gerçek sırrına eremeyenlerden. Bıkmıştır kanatsız kuştan, yüzgeçsiz bilgi balığından. Plastik bebekten, yalancı lezzetten, huzursuz laboratuardan, dinsiz mektepten, paslı yürekten, görmeyen gözden, hedefsiz sözden bıkmıştır.

Gelin Muhammedî bir iklimde yüreğimizi, aşkın yalımlı ateşiyle yakıp kavuralım. Hiçbir iblis nefesinin ulaşamayacağı bir şehrahta, yorgunluğun zevk verdiği, ağlamaların gülmeye tebdil edildiği, ızdırabın cennet senfonisi bestelediği, acının ebedî sefa demlerini dokuduğu ve her zerrenin Kur'ân okuduğu bir iklime demir atalım. Gerçek bilgiyi yakalayıp aşkın alevine yakıt olması için imân kandiline yağ diye katalım.

KURNAZLIK VE AKILLILIK

Kurnaz insan başkalarını tongaya düşürmenin ve kendi menfaatlerini onların üstünde görüp gözetmenin yollarını arar. Akıllı insan, diğergamdır ve ilk önce milletini, sonra kendini düşünür. Himmeti milleti olanlardandır.

Kurnaz insan saf düşünceli kişileri ve kötülük düşünmeyen yürekleri nasıl aldatacağının bilançosunu çıkarır ve onun üzerinde hareket eder. Kurguları, vurguları, duyguları, düşünceleri hep bu istikamettedir. Akıllı insan ise daima millî menfaati ön plânda tutuğu için bütün enerjisini, konuşmasını, danışmasını, sözünü, sazını, nazını, avazını hep bu uğurda seferber eder.

Kurnaz insan has bir kumarbaz gibi daima yenmeyi ve alt etmeyi, ne pahasına olursa olsun altta kalmamayı düşler ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için elinden ne gelirse yapar. Akıllı insan bazen yener, bazen yenilir, sitem etmez, bırakıp gitmez. Öç duygusundan berî, sevgisizlikten müberra her an, her yerde halk ve Hak ile beraber olmanın girizgâhını arayan bir er oğlu erdir.

Kurnaz insanın hedefi çok kez maddî olmakla beraber, sürekli düşünmekten ve sürekli uğraştan, yük altına girmekten istinkaf eder. Akıllı insan vicdan potansiyelinden güç ve

kuvvet aldığı için, rotasını asla yitirmediğinden sürekli egzersiz içindedir ve asla bıkmak nedir bilmez.

Kurnaz insan çok kez cerbezeye girer. Hafifmeşreptir. Gizli plânları vardır. Başkaları tarafından tehlikeli insan olarak nitelendirilir. Ona güvenen oldukça azdır. Akıllı ise başkalarına güven telkin etmiş oturaklı vakur ve olgun bir kişiliğe sahiptir. Asla nefsi adına gizli kapaklı düşüncelere sahip değildir. Başkalarının menfaati onun için ilke ve ideal olduğu için yüreklerde yer eder. Kurnaz kişi hasis bir insandır. Belki içyüzüyle bir şeytandır. Hal ve hareketi, bakışı, atışı, satışı onu ele veren en güzide lisandır. Akıllı insan ise diğergamdır, sevgi doludur. His ve duygu yüklüdür. Hal ve hareketi onun için en güzel dil, en güzel terennüm, en açık beyandır.

Kurnaz insan nefis endeksli ve ego yörüngelidir. Akıllı insan vicdan endeksli ve iman yörüngelidir.

Kurnaz insan, eşya ve hâdiselerin hakikatini anlamakta güçlük çeker. Kısa vadeli menfaat frekansına ayarlanmış olan zihin uzun vaadeli menfaatlere pek açık değildir. Akıllı insan özüyle, sözüyle, gözüyle eşya ve hâdiselerin içyüzünü anlamaya vermiştir kendini ve o periyotta geliştirir melekelerini. Böylece asla şaşmaz bir rotaya girer ve sahili selâmete ulaşır.

Kurnaz insan, eşyayı menfaatine dilbeste bir köle gibi görür. Fakat çok kez ona kendisi kul köle olur. Böylece hem firavunlaşmış nefsini tatmin eder, hem de eşyayı hiç alâkası olmayan mabudiyet makamına oturtur. Akıllı insan, ruhun hakikatını bildiği için daima o adese ile bakar eşyaya. Varlıkları o laboratuarda inceler ve hakikat süzgecinden geçirmeyi ihmal etmez. Onun için en önemli varlık insan yüreğidir ve onun en zirve ufku da imânı billah makamıdır.

Öyle ise dostum, kurnaz insan olup, kabukta, yüzeysel

bir kişiliğe sahip olmaktansa, özün özüne er olmak daha iyidir. Seni görenler kurnazlık ile akıllı olmanın arasındaki nüansı ve o nüansın nelere, ne gibi berzahlara gebe olduğunu, ne gibi uçurumları içine aldığını ve özünde gizlediğini anlasınlar. Böylece akıllı olmayı tercih edip, edep çizgisinde bir ömür sürmeyi Muhammedî ahlâk ile olgun ve vakur bir ömür sürmeyi, kendilerine rehber ittihaz etsinler.

BİLLURA SEVDA

Kara kasvete, siyah şüpheye kim meftun olur ki? Kara kabuslara hangi gönül âşık olur?

Kan rengi kırmızıya, acı ve ızdırap siluetine, kan kırmızı yaraya, kanlı gözyaşlarına, kor gibi kırmızı ateşe kim gönül verir ki? Sarı, bir solmuşluktur. Ölüp, çerçöp hâline gelmede ilk merhaledir. Sarı, bir gurub rengi, bir batış simgesi… Ona da gönül veremem. Yalnız altın sarısına meftunum. Bakara suresindeki göz alıcı renge… Diriliş rengidir o. Dokunur dokunmaz ölü kalpleri diriltir. Bitkin ve bitap ruhları... Ne yapacağını, hangi yöne gideceğini bilemeyen, çaresiz, altın sarısı şafakları unutmuş ruhları, altın sarısı güneşe hasret yaşayan ve gecelerin bağrında âh u efgân eden gönülleri, diriltip, aydınlığa çekerek bir muştu ufkuna kanatlandıran renge âşığım.

Bir de beyaza; gökçek yüzlü insanların yüzlerindeki aklığa hayranım. İyilik beyazına, hoşgörü aklığına meftunum. Gece parçalarıyla örülmüş yüzlerden ziyade, mutluluk beyazı yüzlerinde huzurun bir simgesi olarak parıldayan çehrelerdeki metafizik renge âşığım. Yani nura…

Asla göğermiş gözlerle haşrolan kara çehrelileri sevmem. Gözlerindeki ışığı yitirmiş, ruhlarındaki nuru kaybetmiş gök gözlerdeki çığlık simgesi rengi sevmem. Fakat ruhun pervaz ettiği demde turkuaz gökteki miracı hatırlatan rengi

severim. O zaman mavi ton, bir heybet ve ululuk çizgisi taşır. Bir sonsuzluk imajı oluşturur benim ruhumda; fakat bu ışığını yitirmemiş bir mavidir. Belki de yeşile, bahar yeşiline gebe bir renktir, kimbilir? Belki de altın sarısı diriliş rengi, onun içinde gizli bir şekilde tebessüm etmektedir.

Yeşil dedim de aklıma geldi. Ben yeşil rengin her tonuna sevdalıyım. Sarı sonbaharı silip süpüren ve ışığıyla her filizi firuze diriliş ibrişimleriyle dokuyan bu renk beni, mest eder. "Ağaçlar altından ırmaklar akan cennetlerde ebediyyen kalacaklardır!" kelâmında en güzide tonunu bulan ve bize ötelerdeki diriliş bestesinden türküler sunan bu renk ve onun cazibesi ne kadar kuvvetlidir.

Ben ruh dünyama yelken açınca bütün renklerin tasallutundan kurtulmak isterim. Hayalimden silmek isterim hepsini de. Billur bir sabaha uyanmak için kovarım renkleri hayâl penceremden. Mavi kırlangıcı, kınalı bülbülü, siyah kartalı, sarı kanaryayı, beyaz güvercini uçururum hayâl odamdan.

Sonra bu renklerin silindiği, seslerin, şekillerin ortalıktan çekildiği gönül dünyamda billurdan bir iklim örerim. O an duâlarım, gözyaşlarım billurdandır. Düşünce sarayım billurdan... Gönül seherim, elmas zerreleriyle örülmüştür. Saf ve temiz bir dünya kurarım ben, özüme çekildiğim demlerde. Otokiritik iklimine demir attığım anlarda, sonsuzluğa yelken açtığım zaman parçalarında.

Saf, duru ve berrak şeylerin tebessüm eden çehrelerini ararım. Melek gibi, ruh gibi... Beni meşgul edecek renk armonilerini, elvan-ı seb'ayı istemem gönül dünyamda. Onlar uyusun, onlar bir köşeye çekilsin, onlar sessiz kalsın isterim, doğuşun mebdei olan sâfî sabahlarda.

Tefekkürün dölyatağı olan, manâya çağrı senfonisinin meltem parçalarından kristalleştirdiği o billur iklimi cezir anlarımda hasret ipliğiyle çekerim ben. Ne yeşilin baharı hatırlatan gözleri, ne mavinin heybet panoraması, ne beyazın gökçek

çehresi, ne sarının altın bakışlı, nur nakışlı hâleti beni meftun etmez, kendine çekmez.

Sitemlerin, hafakanların, kadere isyan oklarının vınladığı, karmakarışık sis ve duman lifleriyle örülmüş, dünyanın karamsar, karabasan örtüsünü bir kenara savurup, elmas filizleri gibi o billur iklime uyanmak isterim. Ruhumun gözlerine, diriliş toprağından bir sürme çekmek için…

Latif ve mücella bir sevgilinin iklimine, billurdan bir burakla yücelmek, billurdan bir refrefle yükselmek, billurdan kanatlarla sidreyi geçmek, billurdan bir aşk duâsıyla kabı kavseyne ulaşmak isterim.

Billurdan bir tahiyyatla huzuru İlahîde, dupduru sevda şarabını yudumlamak isterim.

Ta ki billurdan bir ferşiye ile yeryüzüne ineyim. Elmas kristalleriyle safi, tertemiz, günahsız, kirsiz, kinsiz bir dünya kurmak için mücadele edeyim.

Benlik renginden dava duruluğuna, nefis kaosundan kardeşlik gündüzüne, günah labirentinden sevap ve hayır sabahına, zevk ve eğlence kancasından kurtulup gelecek nesillerin doğum sancısına erebileyim.

Ta ki ruhumu hak ve hakikatın yoluna serebileyim. Ruhumda çimlendirdiğim metafizik çiçeklerinin yapraklarından çiy damlaları derebileyim. O şebnemlerden bir çağlayan oluşturup, çölde kalmış susuzluktan bitkin ve bitap düşmüş sahra yolcularına sunabileyim.

SORGULAMA

Kendimizden başlamalıyız sorgulamaya. Yaka, paça olmalıyız nefsimizle, benliğimizle, egomuzla. "Ben kimim, bu dünyada işim ne, vazifem ne, nereye gideceğim?" gibi sorularla ruhu sarsma, vicdanı teyakkuza çekme, kalbi hüşyar kılma her insanın en birinci vazifesidir.

Öz anteni paslanmış kişiler kaçar sorgulamadan, sorgulanmaktan. Kalp ve gönül cihazları bozulmuş ve işlediği suçlarla his ve duyguları küflenmiş, paslanmış, vicdanı oksitlenmiş kişiler kaçar muhakeme edilmekten veya etmekten.

Öz evini, gaflet döşeğinde mahmur mahmur uyuklarken, talan ettiren kişiler şuuraltındaki suçluluk duygusuyla pek giremezler muhasebenin ırgalayan iklimine. İnsan fıtraten işlediği bir suç için savunma mekanizmasını harekete geçirir; fakat hiçbir bahanesi olmayanlar ve suçunu örtbas edecek delilleri bulunmayanlar kaçmakta bulurlar çareyi.

Kin ve öfke baltasıyla girmiş gönül evine. Her tarafı yıkmış, viran eylemiş; elbette sorgulaması olacak, öyle değil mi?

Zira her suç, her hata mutlak küçük veya büyük bir ceza ile caydırıcılık çizgisine çekilmeli. Fakat bunun yanında mükafat sistemi de daima işlevini sürdürmelidir.

Gönül evini iblis hırsızına soyduran, vicdan sarayını nefis sabotajcısına dinamitleten bir kişinin kendi kendini sorgulaması ve muhasebeye çekmesi en fıtrî bir fiildir.

Mahşeri ekberde sorguya çekilmeden evvel kendini muhasebenin eritici ve ayıklayıcı ikliminde imbikten geçiren insan gerçek insan olma ufkuna kanatlanmış demektir. Cennete süzülme, saf duru ve temiz bir gönülle sonsuzluğa yönelme ancak bu süzgeçten geçmekle mümkündür. Bu ameliyenin en birinci şartı da sorgulamadır. Nefsini sıgaya çekmek, benliği suçlu sandalyesine oturtmaktır.

Bu hususta başkalarını da sorgulama çizgisine çekmek, cesaretli kişilerin altından kalkabileceği bir hamuledir. İnsanlığın kurtuluşunu dert edinme ve bunun için yanıp tutuşma, kâh kendini kâh başkalarını sorumlu tutup bu hamuleyi taşımaya çalışma, gerçek erlerin, polat ruhlu kahramanların üstesinden gelebileceği bir vazifedir.

ASIK ÇEHRELER

İnsanın ruhundaki güzellik veya çirkinlik yüzüne akseder, derler. Asla karanlık düşünceler ile kaosa dönmüş bir ruhun akisleri ışıklı ve aydınlık olmaz çehrelerde. Güzel his ve duygular ile yoğrulmuş ve pırıl pırıl bir güzelliği haiz olan ruhların da insan yüzündeki çizgileri karanlık ve zift renginde değildir.

Asık çehreli insanlardan hiç hoşlanmam kendimi bildim bileli. Kırgın ve üzgün olduğu halde güleç çehreleriyle topluma ışık saçan kişiler, toplumun manevî yapısını onaran yüce ruhlu kişilerdir. En yaslı anlarında ve en üzgün zamanlarında etrafındaki insanları üzmekten çekinen hassas karakterli kişiler, ne kadar toplumcuysa; en neşeli dakikalarında bile etrafına zift ve katran serpen çehrelerin sahipleri de bir o kadar toplum düşmanıdırlar.

Asık çehreler bana kara bulutlarla kaplı bir gökyüzünü hatırlatıyor. Işığını kaybetmiş, güneşini yitirmiş bir gökyüzünü… En komik olaylar bile onların yüz çizgilerini tebessüm kavislerine değiştiremez. En güzel olaylar veya en kutlu muştular bile onların abus çehrelerine gülücüklerin nurlu noktalarını konduramaz.

Gönül madeni küflü paslı kişilerin yüzlerine altın ve elmas renkleri akseder mi? Bir kahkaha onların içlerini ürpertir. Bir sevda ve sevgi kelimesi onların özlerine kama gibi sap-

lanır. Bir hoşgörülü hareket ve sevgi dolu davranış onların kalplerine azap oku gibi batar. Çünkü sevgiyi unutmuşlardır. Çünkü hoşgörü ve toleransın iksirini hiçbir zaman yudumlamamışlardır. Çünkü aşkın ve sevdanın boyutlarına ruhlarını kanatlandırma imkânını ömür boyu bulamamışlardır.

Böylelerini ciddi zannetmeyin. Bir deneyin hele ve çağırın nefsî arzuları gıdıklayan bir şölene onları. Bakın oburluklarına ve yılışıklık iklimindeki çakırkeyf hallerine.

Bir mal ve mülk hususunda menfaatine dokunan bir konuyu açın onlara, sonra seyredin gözlerinde dönen ihtiras karelerini ve asık çehrelerinin donuk kıskançlık çizgileriyle ve haset izleriyle örülmesini.

Böyleleri toplum içinde sırf menfaat endeksli yaşarlar. Pragmatik bir yapısı vardır ruhlarının. Fakat insanlarla diyaloglarında bir türlü normal ilişkiler kuramadıkları için de kendilerine sunî ve yapmacık bir ciddiyeti maske olarak kullanırlar. Halbuki insanlar ile alâka kurmanın ve onlar ile ülfet oluşturmanın ne kadar güzîde bir şey olduğunu bilemezler. Eğer bilselerdi kolay ve kaçılan bir perde olan asık çehrelerinin ardından çıkacak ve ne olursa olsun, güler yüzlü olmanın yollarını arayacaklardı.

Uzak durun derim böyle nahoş kişilerden. İçinize bir kaos tohumu düşürmek istemiyorsanız uzak durun derim. Fakat bu onların dertlerine deva bulmaktan kaçınmak olarak algılanmalı.

Yoksa M. Akif'in

"Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim,
Adam aldırma da geç diyemem, aldırırım,
Çiğnerim, çiğnenirim, Hakkı tutar kaldırırım."

dediği gibi üzgün bir kişi gördüğümüzde; çehresine özünde-

ki ıstırap aksetmiş bir şahıs gördüğümüzde, onun özündeki acıyı dindirmek bizlerin en birinci vazifesi olmalıdır.

Asık çehrelerin yüzündeki örtüyü kaldırmak değildir asıl vazifemiz. Bu umumî kaçış ve gizleniş köşesini gülgülistan bir iklime değiştirmektir. Yoksa tenkit kolaydır da onulmaz gibi görünen dertlere deva bulmak bir hekim mahareti gerektirir.

Hani hep asık çehrelileri ırgalayacağımıza biraz da toplumu bu duruma getirenleri sarsmak gerekmez mi? Bu onulmaz yarayı kimler açmış yüreğimize.

Öfke ile başlayan yazımıza şefkat ikliminde bir ilaç arayarak devam edelim. "Her derdin bir devası vardır" sözünün nurlu ve ışıklı ikliminde bir iksir, bir tiryak bulma azmiyle bu hastalarımızın üzerine eğilelim. Ruhlarını ameliyat masasına yatırıp kalplerini bir bypass ameliyat ile hayata kazandırmaya çalışalım. Bütün tıkanıklıkları bertaraf edip onların maddî ve manevî vücut fonksiyonlarını tekrar harekete geçirip kurtuluş iklimine yönlendirelim.

Yoksa vazifemizi yerine getirmiş olmayız asla. Sözümüz, sazımız, nağmemiz, yalan rüzgârından öte bir tesir husule getirmez yüreklerde. Yine burkuntu, yine üzüntü ve yine hayata kahretme, kadere isyan ve ümide, aşka, sevgiye küskünlük belirir ufkumuzda.

Bir yaralı gördüğünde Lokman Hekim gibi ne yapıp yapıp onun yarasını tedavi edecek engin yürekli insanları da hasretle beklediğimizi söylemeden geçemeyeceğim.

Arkadaş, ne çehreni as, ne de asık çehrelilere kin ve öfkeyle bak. Belki güleç bir çehre ile her türlü kronikleşmiş ızdırabın ve çilenin veya acının üstüne yürü. Bazen tatlı bir tebessüm, nice buz dağlarını eritiverir. Nice kar ve kışı cennetâsâ bir bahara çeviriverir. Bunu unutma ve kendini bir Hı-

zır güneşi, bir tebessüm ateşi gibi bu aysberglerle örülmüş kasvetli yüreklere sal ve hiç korkmadan onların ruhlarına ve gönül illerine dal. Sonra kurtulması imkân dahilinde olan mağdurları boğulmaktan kurtar. Ümitsizlik denizinde boğulmaya yüz tutmuş olan hayatzedeleri veya nefiszedeleri huzur ve mutluluk sahiline çıkar.

BURNU KAFDAĞINDA

Gururlu insanlar için söylenen bir sözdür bu. Nefsinin esiri olmuş ve bir ene âbidesi kesilmiş kişiler için... Ne söylesen hiç eğemezsin onların boyunlarını. "Küçük dağları ben yarattım." der gibi bir tavır ve hareket sergilerler çevrelerinde.

"Burnu Kafdağında" tabiri en uygun sözdür onlar için. Gururlandıkları şey ise bir incir çekirdiğini doldurmaz. Hani kibre değse yine ne gam diyeceksiniz ama eften püften bir şey için bu kobralaşmış enelere, sırtlanlaşmış egolara cidden şaşırmamak elden gelmez.

Bir parça zekâları varsa deme gitsin; Einstein kesilirler hemen. Bir şiir yazsalar Necip Fazıl ve Mehmet Âkif oldum zannedip kurumlu kurumlu dolaşırlar halk arasında. Bazen bir rüya ile derviş oldukları vehmine kapılırlar ve kendilerini miraç şehsuvarı zannederler.

Hey gidi Donkişotluk! Hey gidi ütopya kahramanlığı! Hey gidi cehaletin en derin kuyusunda kendini Yusuf bilme sarhoşluğu!

Ene çıbanı, ego yarası çehresini bir cüzzamlıya çevirmişken hâlâ kendini mahpeyker zannetme divâneliği.

Hangi gerçekler kırar bu burunları. Yahut hangi olaylar sürter onları yere. Deprem mi, tufan mı, hastalık mı, ölüm mü? Hangi kement eğdirir onları Hakk'ın huzurunda, iki

büklüm bir şekilde. Spermden en güzel insan olma zirvesine ermiş ve geçtiği her handikap için Hakk'a binlerce şükür etmesi gereken zavallıya bak, nasıl da tafra sata sata yürüyor insanlar arasında. Ezici ve hakîr gören bakışlar ile nasıl da yürüyor yeryüzünde çalım sata sata.

Hangi yakıcı ok saplansa yüreğine de kendini görse toprak seviyesinde. Hangi kahhar mızrağı âteşîn bir tayf çizerek gelse ve batsa sinesine de onu tevazu ufkuna kanatlandırsa.

En büyük belalardan biridir gurur. Tedavisi yok denecek kadar az bulunur bu hastalığın. Onun için kanser mikrobu taşıyan hastalar kadar korkmalı yüreğinde bu kibir virüsünü taşıyan kişiler.

Hani "Güzelliğine güvenme, bir sivilce yeter; malına güvenme bir kıvılcım yeter." diye bir söz vardır halk arasında. Ne güzel bir sözdür o. Ne büyük tecrübelerden süzülüp de sinmiş yüreklere bu güzel darb-ı mesel.

Gururun azgın seline kapılmış insan! Bir dal parçası bul ve kurtulmaya bak o kâhîr akıntıdan. Zira onun dolacağı veya boşalacağı yer, derya değil cehennemdir. Bir yokluk diyarıdır burnu Kafdağında olanların ufalanacakları ülke. Hâdiselerin çarkları ve şeriat-ı fıtriyye dolabının dişlileri arasında kalmış ve parelenmiş bu kalplerin dökülecekleri vadi, bir kaos zindanıdır.

Öyleyse dikkat et dostum, kendine gel ve hâline bir çeki düzen ver. Seni sen olmaktan uzaklaştıran veya özüne bir yokluk kıvılcımı salan gurur ve kibir iline düşme. İblise köle olmak seviyesine itme kendi kendini. Zira her gurur işareti taşıyan bir söz veya davranış, bir gün acıklı bir çığlıkla azap diyarına düşüş simgesidir.

Fakat burada tohumu ekilen bu zakkumlar, ötelerde filiz verecek ve meyveye duracağından asla insanoğlunun gözün-

de büyük bir handikap gibi görünmez. Yeri ve zamanı gelince başlar ondan çığlık çığlığa kaçışlar, aman dilemeler ve korku dolu bakışlar.

Eğer şu diyarın bir misal âlemi olduğunu kabulleniyorsan her şeyin ötelerde aslına inkılâp edeceğini de kabullenmelisin. Nasıl rüyada görülen her şey, yaşadığımız hayatın bir simgesidir, ondan bir akis, şifreli bir izdüşümdür. Aynen onun gibi dünya uykusunda rüya gören insanın yaşadığı hayatta taşıdığı en küçük bir iyilik veya en küçük bir kötülük, hasleti öbür âlemde gerçeğine inkılâp edecektir.

Öyleyse dikkatli ol arkadaş; öyleyse hazer et, dikkatle bas, batmaktan kork. Zerre miskal bir ene kabarcığı içinde boğulma. "Yeryüzünde böbürlene böbürlene yürüyenlerin vay haline" sözüne muhatap olma.

GÖNÜL İNSANI

Gönül insanı, ızdırab insanıdır. His dünyası çağlayanlar gibidir. Duygu yüklü bulutlar kol gezer onun sinesinde. Aşkını sevda selleri dile getirir, yüreğinden gözlerine yürüyen. Ümidi bahar şarkıları ile yekâhenktir.

Acısız bir hayat, gönül insanının kârı değildir. O kendini çilenin tam orta yerine salar, tıpkı bir mecnun gibi. Ses ve soluğunda daima Leyla senfonisi ve seranatı duyulur. Daima Mevlâ aşkı ve hicranı bir beste şeklinde yayılır dört bir yöne.

Gönül insanı hiçbir kişiye kırılmaz ve gücenmez. Hak dostlarıyla her dem beraber olma iştiyakı ile iki büklümdür. Zira her ayrılık bir bakıma bîganelik tohumu taşır. Gönül insanı kalbinin balansını her an kontrol etmeli ve içini dışı kadar iyi bilmeli ve daima temizleme ameliyesi ile günahları için âh edip gözyaşı dökmelidir. "Izdırab gönül insanının en birinci vasfıdır." dedik, ama bu hak yolda çekilen çileler için söylenmiş bir sözdür. Her nefesi, aşkı Rahman için yükselen ve şefeteyn arasından Kabı Kavseyn ufkuna buğu buğu uçuşan bir insan, gönül insanı olmaya namzettir. Gönül insanı Muhammed (s.a.s.) aşkıyla dopdoludur. O'nsuz gönül adamlığı olmaz. Zira velayet ufkunun tek kutbu ve aşılmaz rehberi O'dur. O'nun gölgesinde yol alan bir veli tam rayına oturmuş ve tam yörüngesini bulmuş bir Hak yolcusudur. Her şey

bir felekte döndüğü gibi insana da böyle bir çizgi ve böyle bir aşk ve sevda yolu gereklidir. Eğer bir kişi gönül insanı olmak istiyorsa bir kez her şeyden geçmesini bilmelidir. Hak'tan başka bir şeye gönül veren gönül adamlığından istifa etmiş veya ettirilmiştir. Zira bu yolun çilesi ancak bu ruh gücü ve manâ potansiyeli ile aşılabilir. İnsan, gönül insanı olmanın bu yüce pusulasını anlayamazsa asla bu yolun basamağına kadem basamaz. Belki kendini bu yolda ilerleyen bir yolcu gibi görür, ama yollar başka, yönler başka, iller başka, güller başkadır. O ise yad ve yabancıdır, iki büklümdür zavallılık beldelerinde, derbederlik çöllerinde. Ağlayışı bir zelilin iç burkan hâli, gözyaşı döküşü bir zavallının çaresiz durumunu yansıtır. Gönül insanı, Hak kapısına baş koymalıdır. "Bu baş, bu yola feda…" deyip o eşiği asla terketmemelidir. Eğer onun başına basanlar olursa "ne güzel" deyip daha sıkı sarılmalıdır o eşiğe. Çünkü o kapıdan başka kapı yoktur. O vadiden başka il, o yönden başka cihet, o şehrahtan başka yol yoktur ki bırakıp gidilsin ve kendi kendine yazık edilsin. Gönül insanı, zikir ve fikir ile yol alır dünya çölünde. Kalbinde aşkı hicran, dilinde Deyyan ve Sübhan ile yol alır ümit beldelerinde.

Bu yol ümitsizlik yolu değildir. Bu sahra yeis ve sıkıntı, stres çölü değildir. Gönül insanının iç dünyası dışındaki yolun gülleri ve bülbülleriyle hem âhenktir. Aynı özellik vardır sesinde, sözünde, bağında, bağbanında bu yolun. Aynı sevgi dolu sözcükler eser meltemler gibi yol boyu. Aynı ümit ve azim kehkeşanları kol gezer menzile dek.

Ümit ile çarpan yüreği bir başkadır gönül insanının. Şeytanın aldatmasından beri, İblisin çağrısına karşı bigâne, nefsinin isteklerine karşı duyarsız ve sağırdır. Fakat Hakk'a karşı duyarlı ve sağlam bir kalbi vardır. Onun özlemiyle iki büklüm bir yüreği vardır. En küçük bir kıpırtıyı bile duyar gönül ülkesindeki. Solgunluk onun iç dünyasına uğramayan hazan

rengi, ölgünlük kalbini hiçbir zaman ziyaret etmeyen zehirli bir nefestir

O kalbinin med ve ceziriyle her an yücelere tırmanır, bir an aşağıya iner, bir an olur yukarılara çıkar. Salıncakta salınan bir masum yavru gibi her iniş çıkışında "Ya Hay" çığlıkları atar ve sevinçten gönül gözü ışıldar, kalbinin çehresi pembeleşir, ruhu güler, vicdanı tebessüme gelir. Solmayan güller gibi içindeki bu gülücükler onun öteler için tomurcuklandırdığı arşiye ve ferşiye çiçekleridir.

Gönül insanı olmak için feraset, tahammül, sabır da gereklidir Hakk yolcusuna. Tevekkül, ümit, tevessül, züht ve takva onun vazgeçemeyeceği bir çizgidir. Asla gönül insanı havf ve reca ortasında yol almadan vazgeçmemelidir. Kalbini o yöne mıhlamayan ve hedef tahtasına bir ok gibi sevda mızrağını saplamayan ve o tepelere tırmanmayı ne olursa olsun göze alamayan bir kişinin bir gün ayağı kayıp yeniden tırmanışa geçmesi, gelmesi, yere düşmesi kaçınılmazdır. Belki de daha aşağılara, kimbilir.

Her an sarsılan ve her an silkinen, her an ağlayıp inleyen bir insan gönül insanı olmaya namzettir. Günah derdiyle sarsılan, ibadet edememe korkusuyla ve ayrılıktan dolayı ağlayıp inleyen, hizmet edememe acısıyla kıvranan bir yolcu o yola girmiş ve âheste âheste yol alıyor demektir.

Her varlıktan ona, sevgililer sevgilisine yol bulamayan gerçek âşık değildir. Her varlık onu haykırır ve ondan vuslat mesajları getirirken kara sevdaya yakalanmış dünya yolcuları gibi kör ve sağır davranmak, bu yolun yolcusunun karakterine zıttır. Ağaç bir huri gibidir onun nazarında; Hak'tan esip gelen vuslat meltemlerini dalında yaprağında hemheme şeklinde besteleyen. Kuşlar kanat çırpışlarıyla "Bir gün yolculuk var." diyen ayrı mesaj üveykleridir.

Bulutlar, aylar, güneşler kâh o zatın didarından birer nur

demeti kâh onun şefkat ve merhametinden kadeh kadeh iksir sunan sakilerdir.

Atom bir mikro dildir, onu haykıran ve onun gücünü bütün cihana duyuran. Melekler, bir kaptan-ı mukaddestir Allah'ın adını kâinat ummanında neşreden ve pupa yelken dört bir yöne duyuran gezegen ve yıldız gemilerinde, kadırgalarında.

Her şeyi O'nun ismini haykıran bir dil, her varlığı O'nu anlatan bir lisan, her eşyayı O'nun ismini okuyan bir zakir olarak görmezsek gözümüz dönmüş demektir.

Müslüman olmaktır, gönül insanı olmak... İç dünyasını fetheden bir mü'min vasfıdır o. Yoksa ütopik bir kurgu, hayalî bir hâl, hülyalarla bezenmiş; fakat gerçeği olmayan bir nokta bir hedef, bir yol, bir il, bir iklim değildir. Gönül insanı olmak, dört dörtlük Müslüman olmanın biricik yoludur. Hani "bu da fazla diyenlere" düşüşün ateşi, kayboluşun acısı, irtifa kaybetmenin burukluğu daha fecidir diyecek ve önce kendimizi ve sonra başkalarını gönül insanı olmaya davet ederek bahsimizi kapatacağız.

NEBİ AŞKI

Ne olursa olsun, hangi makamda, seviyede, kabiliyette, hangi endişede, sevinçte olursak olalım mutlak surette Nebi aşkını ruhumuzda filizlendirmeliyiz.

Eğer Nebi aşkı yoksa, Hakk'a sevda eksiktir veya hiç yoktur. Eğer nebi sevgisi eksikse, doğru yolun çizgisinden saptık, sapıyoruz demektir. Eğer Peygambere kendi nefsimizden daha kavi bir bağ ile bağlı değilsek içimizdeki imân, fırtınaya tutulmuş bir mum gibi sönmeye mahkûmdur.

Eğer ümidimiz O'nun şefaat ikliminde yoğrulmuş ve şekillendirilmiş değilse, şarkılarımız O'nun güftelerinden derlenmemişse, gönül aydınlığımız O'nun nurlu ve ışıklı dünyasından nebean eden ışık kevserleriyle örülmemişse biz bilmeden bir karanlık âlemde yaşıyoruz demektir.

"Ben ömrüm oldukça Kur'ân'ın bendesiyim

Ben Hz. Muhammed (s.a.s.)'in ayağının izinin tozuyum" diyen Mevlâna gibi bizler de her adımda, her nefeste, her yükselişte ve her inişte onunla irtibatımızı kontrol edip daima O'nun sevgi gölgesinde hareket etmeyi kendimize bir vecibe telakki etmiyorsak işimiz bitti demektir. Ruhumuza yakılan şem'a, Nebiler Nebîsi (s.a.s.)'nin aydınlığından taşınan kıvılcım ile tutuşmalı. Özümüze akan ab-ı hayat O'nun diyarının kevseri ve zemzeminden derlenmeli. Kaynak insan, öz insan, has varlık, tam kul ve yüce iklimlerin üveyki, Hakk'ın has

bendesi, bizim illere kadem basmamışsa asla bu yokuşları aşamayız.

Hiçbir mal, hiçbir zenginlik, hiçbir makam, hiçbir kabiliyet, hiçbir dost, hiçbir yar ve yaran O'nun yerini tutamaz. Zira O, varlığın mayası, kâinatın yaradılış gayesi ufuk insandır.

Feleklerin kemerbeste-i tevâzu ile karşısında serfürû ettikleri, meleklerin O'nu görmek için yollara döküldükleri Hakk'ın en münteha kulu ve en ulvî matbahı nazarı elbette kalbimize misafir değilse o kalp boştur. Hem de bomboş, tenha ve ıssız.

Rüyalar O'ndan ayrı ise rüyâ değil bir yalancı hülyâdır. Hayâller, düşünceler O'ndan uzaksa susuz çöllerde su aramak hamlesinden öte bir değer teşkil etmezler.

Gönlümüzün yıldızları ancak o güneşten ışık alırsa parlar ve ışık sunar çevreye. Aklımızın gezegenleri ve kamerleri o şemsten aydınlık kaparsa çevreye saçarlar hakikat tayflarını.

Gaye O'na ermektir, O'nu bilmektir. O'ndaki sırları keşfedebilmektir. O'nsuz bu yollardan ötelere kanatlanmanın mümkün olmadığını bilen kişilerin ilmi zirveye ermiş, başları arşı âlâ'ya değmiştir. O'nsuz bu âlemden eli boş giden kişiler ötelerin en sefil ve fakir kişileri olacaklarını anladıkları anda idrakları hakiki insan olma ufkuna kanatlanmış demektir.

Nebi aşkının kol gezmediği bir gönül, virândır. Peygamber sevgisinin meltemler gibi esmediği bir vicdan, köhnemiş bir binayı hatırlatır. En küçük bir darbe ile yıkılan böyle dayanıksız özler, bir müddet sonra köz ile birleşir ve bir ateşin içinde odun gibi yanmaya yarar, başka bir şeye değil.

Kalp, Nebi sevgisini kanat olarak omuzlarına takmaz ise, ruh şefaat arzusunun ateşini bir kor gibi içinde taşımazsa, vicdan O'na susuzluk içinde yanıp yanıp kıvranmazsa nerede perdeleri delecek ışık, nerede ötelere kanatlandıracak burak, nerede insanı özünden Hakk'a vasıl edecek vasıta ve Refref?

Yunus gibi o miraç kapısına baş koyalım. Mevlâna gibi feleklerle beraber çarh urup sevda sevda dönelim.

Bayezid-i Bistami gibi O'nun için can u tenden geçelim, Fatih gibi bir sözüne cihanlar fethedelim. Yavuz gibi O'nsuz bir nefes almayı dahi kendimize haram bilelim, Selim gibi bir rüyasına bir Selimiye dikelim.

Ağlayalım, inleyelim O'nu anlamak için… Surî sevgiden, sunî aşktan kaçalım. Hakiki aşka, hakiki sevdaya dalalım kevser göllerine dalan yeşil başlı ördekler gibi. Yunup yıkanalım, özümüzü tertemiz kılalım O'nun ikliminde.

Yüzyıllar sonra gelmiş garipler olarak O'nun sefinesinde kendimize bir yer bulamazsak başka hangi sandal, başka hangi sal parçaları bize bu sonsuz okyanusu aşırtır ve bu korkunç handikapları geçirtir.

İşin şakası yok. İşin basite alınacak bir tarafı hiç yok. Yokuşlar O'nun sevdası ile aşılacak. O'nun gösterdiği ışıklı pusula ile varılacak hedefe. O'nun nurlu beyanı ile anlaşılacak Hakk'ın kitabı. O'nun sünneti ile bilinecek kaosun içyüzü ve hakikatın özü, sonsuz buudları ve ölümsüz diyarın kıymeti ve hakiki ağırlığı.

Öyleyse ey yolcu, idealindeki tek gaye O'na varmak ve O'nunla asıl gayeye yürümek olsun. Asıl içindeki kor ve ateş O'nun sevdasıyla felekleri aşmak ve miracî bir seyir çizgisinde Hakk'a ulaşmak olsun. O'nun eteğine sarılmayan yolcular yolda kalmaya mahkûmdur. O'nun has bendesi olmayı kabullenemeyen 'ene firavunları' bir Kızıldeniz'de boğulmaya mahkûmdur.

Sen bu yolda her çileye katlan, sen O'nun meşalesini kalbinde tutuşturmak için bütün ızdırapları göğüsle. Sen O'nunla yol almak ve hedefler hedefine ulaşmak için her türlü zorluğa yahşi çek. Sen O'nda fena bul ki Hak da seni Habibi uğrunda can feda çizgisine ulaştığın için şefaat çizgisine çeksin ve kurtuluş ab-ı hayatını yakut kadehlerle ötelerde sana tattırsın. Şevk ve neş'eden kalbine, ruhuna nara attırsın ve secde-i ebe'd müddet ikliminde seni de temizlenmiş kullar ile beraber Cennetlere ulaştırsın.

GÜNLERİN KADRİ

Günlerin kadrini bilemiyoruz. Su gibi akıp yel gibi uçarak gidiyor. Pırıl pırıl bir gün... Turkuaz gökte ipek bulutlar... Tatlı bir hava ve ışıl ışıl bir güneş… Ağaçlar yeni yeni tomurcuklanıyor; ah ne güzel bir gün, ne efsunkar bir dünya, ne iç açıcı bir âlem!

Keşke ondaki manâları kalbime damla damla içirebilseydim. Mavi gökte uçan turnaların sözlerini, sazlarını, mırıltılarını tefsir edebilseydim. Kırlangıçların kavisler çizerek uçuşlarındaki manâyı anlayıp kalbime duyurabilseydim ve derin bir lezzet alabilseydim yaşamaktan.

Erik ağaçları beyaz çiçeklerini açtı. Tıpkı bir gelin gibi süslendi. Acaba bizlere bir şeyler mi demek istiyor? Toprak kabardı, mevsim bahar, kelebekler tek tük uçuşmaya başladı kırlarda. Acaba bir manâyı mı nakşetmeye çalışıyorlar ruhumuza?

Dağlar yeşil gömleğini giydi, sular şırıl şırıl akmakta... Bir manâsı mı var bu renk armonisi ve güzellik senfonisinin?

Ah bir anlayabilsem veya içebilsem onların özünden sızan bengisuları, tiryakları, ma-i tesnimleri.

Gökdelenler dikmek faydasız dostlar. İçimizde bunca çukur varken göklere yükselmek faydasız. Boş arazilere binalar dikmek veya küçük şehirler ve kentler kurmak boşuna.

Özümüzü mamur etmedikçe, kalbimizi onarmadıkça bunlarla teselli bulamayız.

Uçaklar hava boşluğuna girince kurtulmayı dener usta pilotlar. Çoğu da başarır bu tehlikeyi atlatmayı. Ya ruhumuzun düştüğü boşluklar. Tabiattaki renklerden, seslerden, şekillerden bir şey anlamamanın verdiği boşluk veya özümüzde oluşturduğu vakum. Usta pilotlar, içine doğru yol alırken veya gönül göğünde süzülürken düşeceği girdaplardan veya hortumlardan ruh uçağını kurtarabilendir. Vicdan füzesini arşa göndermektir hüner olan. Aya gitmek belki bir başarıdır, ama zirveye ermek değildir.

Her bir gün, ayrı bir güzellikte tebessüm ediyor bizlere. Sanki önümüze gelen ve bizlere takdim edilen bir güzide sofra gibi. Ona kör bakıyoruz gibi geliyor bana. Ondaki güzellikleri göremiyoruz gibi geliyor bana. Üsarelerini bir hayat suyu gibi içemiyoruz. Meyvelerini ruha şifa olsun diye yiyemiyoruz. Bu halimizle otlayanlardan farkımız ne? Geviş getirenlerden bir ayrılığımız var mı bu bönlüğümüzle.

Hayır hayır, bu böyle gidemez ebedlere dek. Bir gün bize "dur" denir. "Yeter çiğneyip yuttuklarınız, gelin bakalım bu nimetlerin hesabını verin!" denir.

Asla cehdimizden bir an dahi geri kalmamalıyız. Günlerin kadrini bilmek için bakışlarımızı daima manevî cihetlere çevirmeliyiz. Bundan asla bıkmamalıyız. Gözler manâ kovalamalı. Dudaklar zikir ile meşgul olmalı. Ruh, yücelere kanat çırpmalı. Beden kendine ait çalışma duâsıyla bu senfoniye eşlik etmeli. Bir mü'minin her günü bu merkezde cereyan etmeli. Yoksa yılgın gönüller, yenilgiyi baştan kabul eden sineler, hemen ye'se düşen dayanıksız yürekler başarının semtine bile uğrayamazlar.

Günler, kadrini bileceklere sinelerini açan, peçesini sıyı-

rıp, cevherini sunarak, güzelliğini temaşa ettirdikten sonra ufukta gurub eden esma-i ilâhî yüklü kervanlara benzer. Her gün, ayrı bir güzellik ve sevgi kervanıdır. Her sabah, sebavet ritimli serenatlarla geçen ayrı bir kervan... Öğle, gençlik türküleri söyleyen ve nazlı nazlı geçip giden ayrı bir kafile. İkindi, olgunluk yaşının izlerini taşıyan ve vahye müheyya, ilhâma açık, hayatı daha berrak kirsiz ve küfsüz gösteren ayrı bir yıldız kervanıdır. Akşam, ölüm soluklayan; fakat manada kazananlara muştu ve müjdeler taşıyan ayrı bir ümit veya korku kervanı... Yatsı, kabri hatırlatan ve onun tehlike çanlarını çalan veya mest eden ilâhîlerini kulağa nağme nağme duyuran bir teheccüt yüklü kafiledir. Diğer günün sabahı da diriliş ve ba'sü ba'del mevt soluklayan, haşri ekber sabahını hatırlatan İsrafil'in suruyla besteli ve güfteli bir diriliş kervanıdır.

Aslında bütün kervanlar, asıl yolculuğumuzun ve bizim revân olduğumuz hayat yolunun birer izdüşümünden, birer öğretici kollarından ibarettir. Bizlere kendi hayatımız ve madde ötesi hayatımız hakkında bilgiler sunan muştu veya elem yüklü kervanların aksidir, yansımasıdır bunlar.

Günlerin kadrini bilmek isteyen arkadaş, bu kervana katıl. Her kervana Yusuf'unu arayan Yakub gibi muştulu sabahları sor. Her varlıktan o sevgiliye giden yolları tarif etmesini iste. Her yaratıktan ona bir yol bulmak için yan yakıl ve onların duâ yüklü, huzur yüklü, nur ve ışık yüklü kafilesine dahil ol.

Kah Kur'ân iklimine yürü; orada nesimi nevbahar, abı hayat yudumla. Kah Ashabı Bedir menziline koş o zikir içinde kadeh kadeh nur iç. Kâh cevşen vadisine koş kevser sularını bağrına döke döke iç ve serinle. Kâh Risale-i Nur vahasına koş ve yirminci asrın bütün yaralarının dermanını ve ilacını tanı ve ruhunda tatbik et.

Zira bu günlerin kadrini anlamak bir engelli koşu. Yorulmak yok bu koşuda. Bitme tükenme bilmeyen bir azim. Ardı arkası kesilmeyen bir hamle. Hiç tükenmez bir kudsî inat, cehd ve gayret gereklidir bu yolun yolcularına, günlerin kadrini bilme sevdalılarına.

Yücelere kanatlanmayı ve bunun için de her günü bir uçak ve gemi bilip o illere, o sahilsiz ummanlara yelken açmayı baştan kabul edenler artık çileyi, ızdırabı, ağlayıp inlemeyi asla isyan etmemeyi, geri dönmemeyi hedefe ulaşmaktan başka gayeye eyvallah etmemeyi de kabul etmelidirler.

Arkadaş sözü uzatmaya ne gerek var. İhlas ve samimiyet soluklayan ruhlarımızla o bezme girmek ve Rabbanî bir dantela örneğini, hayat-ı Nebiyi ömrümüze nakış nakış örmek ve gönlümüze nur ve ışıkla dokumak günlerin kadrini bilmektir veya o yolda yürümektir.

ÖZDEN GELEN SES

Bazen bir senfoni olur; bazen bir çağrı. Bazen bir hıçkırık olur; bazen bir feryat. Fakat özden gelen ses çok kez lahûtîdir. Manâ imbiğinden geçmiştir. His rengine, heyecan âhengine boyanmıştır.

Gerçeklere endeksli bir iç dünya ve onun kaynak gözlerinden fışkıran hayat suyu. Billur bir beste, iksir sunan bir notalar cümbüşü.

Hasta bir toplumun tek tesellisi mûnis ve şefkat dolu bir sestir. Ilık ve içli bir nefes. Bütün riyakarlıktan arınmış safi ve temiz bir dost sohbeti.

Saf ve temiz bir duygunun yapmacıksız ve riyasız bir söz akışıyla ruhumuza dolmasını kim istemez. Bir muhabbet tayfının gökkuşağı gibi özümüze ağmasını ruhumuza sevgi ve muhabbet nakışları dokumasını kim arzu etmez. Kalpten kalbe kurulan muhabbet köprüleri; gönülden gönüle gerilen hoşgörü ve af mahyaları.

Bugün gönül adresini unutmuş insanlara tek reçete olarak kalbini dinlemesini söyleyebiliriz. Gözlerini yumup kendinden geçen yogacı, sun'î bir tarzda insanları birleştirmeye çalışan hümanist eğer bu tabii yolu, kalbinin sesini dinleyip o besteler (hakikat bestesi) ile başkalarının gönlüne girmeyi denese hem beşeri yorgunluktan kurtaracak hem de insanların ruhlarına girmeyi gerçekten başarabileceklerdir.

SEVGİDEN BAŞKA YOL YOK

Sevgi...

Ümidimiz, aşkımız, lisanımız, kalbimiz, ruhumuz... Sevgiden başka yol yok. İnsan kalbi sevgi ile açan kin ve nefretle solan bir gül...

Sevmek, insanın fıtratında bir tohum. Sevgi kalbin ruhudur. Onsuz gönül bir kadavra, bir iskeletten farksız. Zira boş bir tabutu hatırlatır o yürek, içinde ölü vücuttan dahi eser olmayan varlığın yerinde yeller eser, sevgi olmayınca, ruhun bütün gözenekleri tıkanır manaya. Bir karabasan çöker yüreğe. Bir sıklet, bir ağırlık iner kalbe... Nefes alamaz olur insan kalbi... İndifa edemeyen yanardağlar gibi patlayıverir bir yok zamanda, bir uygunsuz zeminde. Sevgisiz yürek ayrık otu gibi acı bir usare salgılar. Onun suyu, dudaklara değer değmez tesirini gösteren bir zehir gibidir. Sevgisiz gönülün her konuşmasında sunduğu iklimin sis ve dumanla örülmüş olduğunu keşfederiz. Bu sis ve duman asla geçici olanla karıştırılmamalıdır. Hani kış günleri tepelere ve vadilere kayan sis ile karıştırılmamalıdır. O gri örtü belki tabiatı sarar ve sarmalar; Belki bir diriliş busesi, bir ba'sü ba'del mevt damlası bırakıp öyle kalkar çiçekler ve fidanlar üzerinden. Fakat bu is, bu amansız sis, ölüm kusan ve kükürt üreten bir büyücü mağa-

rası gibi karanlık ve zehirli nefes ile kaplıdır. İblisten bir ses ve solukla, nefis ve egodan bir çığlık ve feryat ile yüklüdür.

Onun için sevgisiz yürek bir cadılar otağı, bir şeytanlar karnavalıdır.

Sevmesini bilen insan, tiryakisi olmuştur bu sevda iksirinin ilelebet. Onu yüreğinden eksik etmez hiçbir dem. Kaosa girmez kalp, ümitsizliğe düşmez ruh. Acının prangası geçmez kalbin damarlarına... Sarsılmaz bir azim ve irade vardır seven insanda. Her şeyi sever, her şeye karşı muhabbet duyar o. Özünden akıttığı maverâî su ile besler bu sevgi çiçeklerini. Hiçbir dem onlarsız kalamaz. İçi sevgi bağı, sevda bostanı, ümit meşcereliği, aşk çemenidir onun. Her an taze binbir çiçek açan bir çemen...

Kin ve öfke buudlu olan kalbin seması daima bulutludur. Daima kara bulutlar dolaşır onun üzerinde. Hiç güneş yüzü görmez böyle gönüller. Her şeye kin ve nefret oklarını savururlar bu tarz kalp taşıyanlar... Bilmezler ki sevgi ışığı bir buse kondursa kalpte nice menekşeler, şebboylar boy atacak. Bilmez ki sevgi nuru bir damla aksetse gönül göğünden kalp zeminindeki sır ve ahva bahçesindeki metafizik tomurcuklar hemen açılmaya duracak renk ve şekilleri, rayihalarıyla beraber cihana yayılacak, belki de ta arşa vuracak akisleri bu renk, şekil ve kokunun.

Sevgi bir ölümsüz bestedir; içimize nota nota dökülen ve özümüzde iksir gözeleri kaynakları oluşturan... Bu bestenin güfteleri maveradandır. Hz. Muhammed soluklu bir bestedir bu. Hz Mesih nefesli bir türküdür. Bir çağlayan gibi akar insanlık âlemine, bir ırmak gibi uzun uzun seda veren bir avaz gibi akar gönüllere. Uzun, upuzun bir yol gibi... Sırat gibi, mahşer gibi, cennet veya cehennem gibi bir uzun vadiyi sanki insana hatırlatır her cümlesi. O beste ile insan insan ol-

duğunu hatırlar. O uzun soluklar ile gideceği menzilleri hayal meyal görür. O uzun ve gür nefesler ile yolundaki tuzakları, handikapları bilir ve tanır. Zira sevgi insana şu normlar âleminde en sakin düşünebilme, en sağlıklı hayal kurma ve mantık yürütme yolunu açar. Sevgi ile gözü açılır insanın; fakat çevrenin o kadar konkunç olmadığını, her şeyin manâ ve metafizik yörüngeli olduğunu keşfeder. Gözü açılır ve hiçbir cismin hiçbir çiçeğin, hiçbir dal budağın, hiçbir yıldızın boşuna bir hareket içinde olmadığını keşfeder. Zira şefkat damarları harekete geçmiştir seven gönlün. Artık o manâsız bakmaz tabiata. Bir kitap gibi satır satır okur ondaki yazıları. Bir karınca günlerce düşündürür onu. Bir örümcek saatlerce tefekkür ettirir ve imân bahçesinden ledünnî meyveler derlemeye davet eder onu. Bu gözün açılması, kalp gözünün açılması, basiretin açılması diye isimlendirilebilir.

Sevgi kanatlarıyla nice menziller açılır. Sevgi soluklarıyla nice çöller gülistana döner. Sevgi bulutlarıyla nice rahmet bir güzelin cezbine tutulmuş gibi iner, kalbe ve ruha. Sevgi soluklarıyla nice güller tebessüm eder, cennet bağından gönül bahçesine.

İşte ilk ve son yükseliş doruğu ve zirvesi miraç... İşte ona benzer arşiyeler ve ferşiyeler. Bu kanatların ne kavi olduğunun bir timsalidir. Sidreden öte geçiren kanatların aşk ve sevgi kanatları olduğunu kâbı kavseyne çeken cezbin sevgi ibrişimleriyle örülmüş olduğunu bilmem söylemeye gerek var mı?

Bizler, çok kez bire bin veren başaklar gibi olduğunu biliyoruz sevgi tohumlarının. Onmaz yaraları iyileştiren bin merhem olduğunu biliyoruz. Bir meltem, meleklerin dudaklarından esen bir diriliş rüzgârı olduğunu pek iyi anlıyoruz. Ama bu gücü kullanmıyoruz. Onun asansöre benzer yükselten ipine bir türlü atılmıyoruz. Dünya çukurunda kalmayı bu iple yüce-

lere yükselmeye tercih ediyoruz. Zevk ve eğlenceler içinde bocalamayı, nice kötü alışkanlıkların zincir ve prangasına vurulmayı, böylesine bir hür iklime tercih ediyoruz. Kölelik, sanki bizim damarlarımıza işlemiş gibi, bir türlü sevginin efendileştiren ve kameti bâlâ yapan iksirini yudumlayıp ötelere geçip gitmek istemiyoruz. İlla ki kin ve öfke kaosunda, yılan, çıyan ve ahtapotlar arasında kalmak ve özümüzü kan revan ederek bir serseri gibi şu dünyadan kovulma arzumuz var.

Keşke sevgisiz geçmiş bir ömrün sonunda kötü bir rüyadan uyanır gibi hayıflanacağımıza, nur ve ışık örgülü ve muştu üveyklerinin kanatlandığı bir dünyaya aşk ve sevda kanatlarıyla uçuversek, binlerce tuzağı ve engeli bir anda geçiversek. Keşke aşk şarabını yudumlamış ve kendinden geçmiş bir mecnun gibi "Leyla! Leyla!" der gibi "Mevla! Mevla!" diye şu dağıstandan, şu haristandan o bağıstana uçuversek ve ebedî mutlu olsak, ebedî huzur duyup itminanı kalp ile Ezelî Mahbub'a kavuşsak... Keşke! Keşke! Keşke!

ATEŞTEN GERGEF

ARIYORUM, BULUYORUM. YALVARIYORUM

Kaleminden hak ve hakikat damlayan, mürekkebi nur ve ışık olan yazar ve şairi arıyorum.

Her soluğu Resûl-i Erkem (s.a.s.)'den nefes olacak, meltem olacak bir şair ve yazar arıyorum..

Yüreğinin sesini dinleyen, onun ritmini yazılarında ve şiirlerinde vurguluyan yazar ve şair arıyorum.

Özündeki sesi unutmamış ve o sese kulak verip onu satırlarda kristalize eden harf, hece ve kelime cümle kalıplarına döken ve o kalıpları kaldırdığında içinde dupduru hakikatten başka hiçbir is, hiçbir sis, hiçbir kir ve pas bulunmayan bir yazı ve şiirin yazarını ve şairini arıyorum..

Mürekkebi kuruyunca göz yaşlarını kalemine doldurup dupduru iklimlerin sesini ve soluğunu dillendiren yazar ve şair.

Nerede Kur'anın âyetlerini hikâyeye dökecek bahadırlar, soruyorum?

Nerede surelerin, kıssaların hakikatlerini özünde billurlaştırıp kalemine akıtacak ve oradan sayfalara nakşedecek er oğlu erler, soruyorum?

Fırçasına metafizik paletlerden renkler alıp onu tuvaline nakşedecek ve yine hak ve hakikati çizgi çizgi, renk renk dillendirecek olan polat ruhlu ressamlar arıyorum.

Hattın çizgilerinde ihlas ve samiyet boyaları ve mürekkebi olan hattatı, elimde kandille arıyorum. Baktığımda eserlerinde aşk ve sevda kanatlarıyla beni ötelere kanatlandıracak olan bir sevda yolcusu gerek bana. Çöl yolcusu, susuz ülkelerin çocuğu; seni bekliyorum ey polat levent, yiğit sanatkar ve üstün insan, seni bekliyorum.

Aşkını sevdasını yüreğine gömen ve bir süre sonra oradan çıkarıp yıllanmış iksir gibi onu halka sunan, ama bunu öylesine güzel ve estetik çizgileri taşıyan bir uslûp ve revnektârlıkla sunan ki onun hâl ve etvârında hep o metafizik meltemler esiyor, hep o uhrevi rüzgârlar uçuşuyor. İşte böyle bir sevda yolcusunu yıllardır aradım, hâlâ da arıyorum. Bu sevda yolcusunun iksiri dökülsün dudaklarımıza…

Hani nerede kâlû belâda söz verenler.. "Kabul ettik ve seni bütün insanlığa çölde su, yeis vadisinde ümit, karalık içinde güneş, sefalet içinde dirlik ve düzen gibi sunacağız!" diye söz verenler topluluğu nerede?

Hatip kürsüsüne çıkınca ne söyleyeceğini çok iyi bilen istikrarlı hatipleri, söz ustalarını aradım. Allah deyince yüreği duracak kadar muhasebe içinde olan, Rasullah deyince iki büklüm inleyen, Le ilahe illallah deyince kalbi durup kürsüden yıkılan veya o hâle gelen hatipleri aradım. Çünkü bunlar sanatkârların mayasıydı. Çünkü bunlar besleyecekti geleceğin söz sultanlarını, gönül sultanlarını, sanat dehalarını, fikir işçilerini. Yüreğim yanarak aradım durdum. Bir keresinde buldum ve rahle-i tedrisine oturdum. Belki de bütün bu sözlerim ondan yansıyan sözler ve ilhamlarla örülmüştür. Bütün bu yanışlarım onun kavlaşmış duygularımı yakıp kavuran kıvılcımından dökülmüştür.

Bana "Ne yazacağız?" deme dostum, Bana "Ne çizeceğim?" deme ey ressamım! Bana "Ne nakşedeceğim?" deme ey sedefçim, ebru ustam, hattatım. Sen Hz. Muhammed (s.a.s.)'i dillendireceksin. Allah'ın esma ül hüsnasını dillendireceksin. Kur'anın âyetlerini, ses ve soluğunu dillendireceksin. Dua uf-

kunda Nebiler Nebisinin her karede el açıp yalvarışını ve hayata içirdiği, damar damar ruhlara hediye ettiği nurlu ve ışıklı niyazlarını nakşedecek ve dillendireceksin. Kuru direk bile onu dillendiriyor. Ay parçalanıp onu dillendiriyor. Ve "O Kur'an, dağların üstüne inseydi dağlar haşyetten parçalanırdı." sözünü tasdik ediyor. Nebi parmağının gölgesi üstüne düşünce pareleniyor.

Ah yüreğim nerdesin! Ceylanlar göz yaşlarıyla, arslanlar sarışın yelelerini onun yoluna yayıp, ağaçlar ona koşup, kuşlar onun bulunmadığı yerlerde çırpınıp, kendini sağ sola vurup onu dillendiriyor. Tabiat onu dillendiriyor. Tabiatı bozulmamışlar da onu dillendiriyor. Sağlam tabiatlılar da… Hz. Hamzalar, Hz. Ebu Bekirler, Hz. Ömerler, Allah'ın Arslanı Hz. Aliler, Allahın kılıcı Halit Bin Velit'ler onu dillendiriyor. Sen de eğer tabiatın bozulmamışsa (doğruyu tasdik etme gücü ve kuvveti, yalan söylememe yönün) o tabiatından süzdüğün mürekkebi, sesi, soluğu mûsıkîyi, rengi, boyayı, notayı, rotayı, cevheri nakşet sayfalara, nakşet dağa taşa, ağaca, kuşa, çimene, bahçeye, çiçeğe, buluta, nakşet!

Ah ne zaman gelecek havai fişeklerden yükselen renklerde Hz. Muhammed (s.a.s.)'in isimlerinin yükseleceği günler. Maytaplar onun ismini ve soluğunu yakacak, tütsü ustaları onun kokusunu taklit edecek, örnek alacak günlükler icat edecekler. Gemiciler onun bandırasını gönderine çekecekler. Her şey de o ve onun yaydığı hak ve hakikat ışığının ele alınacağı, dillendirileceği günler ne zaman gelecek. Bir gece rüyamda bütün cihanın dağına, taşına, ovasına, obasına Kur'an'ın yazıldığını görmüştüm. Öyle güzel renkler ve desenler, yazılar ve kelimelerle bu yazılar yazılıyordu ki hayranlıktan bakakaldım. İşte senin tek vazifen budur. Sen Kur'an'ı dillendirecek, onun nakışlarını işleyeceksin her zerreye, her kürreye, her kareye. Sen hak ve hakikatın elmas muhtevasını göstereceksin insanlara. Tek vazifen budur. Tek vazifesini nasıl unutur insan ve nasıl 'ne yazacağım, ne çizeceğim?' der!

Heyhat!

Bir tek şey var unutmayacağımız. Her şeyi nisyan ile unutsak bir şey var aklımızdan çıkarmayacağımız. Allah ve O'nun dostları, O'nun isim ve sıfatları ve O'nun kitabı ve onun kitabını bizlere anlatan sevda yıldızları, ümit güneşleri. Bunların hepsi bir tek şeydir ve asla unutulmamalıdır.

Kalemler, fırçalar çekiçler, tuvaller, ahşaplar, sedefler, hatlar, hattatlar, yazarlar, şairler, ressamlar artık davranın ve ayağa kalkın! Ey hikayeciler kalkın, ey romancılar davranın, şöyle bir doğrulun, ey ruh mimarları 'Artık yeter!' bu gidişata bir 'dur!' deyin!

Gençliği yokluğa çekmeye çalışanların bütün projelerini alt üst edin, bütün tuzaklarını bozup dağıtın ve yokluğa savurun!

Kalk ey sevda yıldızım, sabah oldu. Ey kalemi yüreğine yaslı duran ümit güneşim, fırçasından katran yerine hak ve hakikatin yedi rengi nebean edenler, çekicinden Muhammedî (s.a.s.) ses ve soluğun Davudî ritmi tın tın yükselenler, artık kalkın ve yazın, çizin, boyayın, nakşedin, renklendirin…

Ey anne sana söylüyorum; yemeğine ne olur Hz. Muhammed (s.a.s.)'in kokusunu koy. Ne olur pastanın üstüne Kuran'dan bir nakış, bir iz düşür. Ey Muallim sen de çocukların, gençlerin kalbine onun sesini soluğu üfle, hak ve hakikatın ama daima hak ve hakikatın rengini, boyasını, sesini soluğunu işle…

Ben işte bu sanatkarı arıyorum. Şehir şehir, köy köy soruyorum.

Nerdesin Antepli kahraman, Maraşlı şiir ustası, Bitlisli yazar, Uşak'lı hattat, Amasyalı dülger, İzmitli Denizci, İspartalı gül sanatkarı… Nerdesin?

Aradığımız sanatkar evde, köyde, kasabada, şehirde uyansın artık. "Yiğidim görün artık. Görün ki çok bunaldık!"

sesine kulak versin. Kaddi iki büklüm olan serdarımızı daha fazla ağlatıp inletmesin.

Onun ağlaması Bediüzzaman'ın da ağlamasıdır. Resuli Ekremin'de ağlamasıdır. Sahabelerin de ağlayıp inlemesidir. Kutsileri üzmeyin ne olur.

Bu muhakkak yerini bulacak ve o sayfalarda insanlığa sunulacaktır.

Ey fotoğraf ustası, Rumeli hisarını çek, Muhammed (s.a.s.) yazısını karene al. Böylece bu güzide ismi İstanbul'un burcuna nakşetmiş olan Fatih'in ruhunu aziz, Ulubatlı'nın ruhunu şad et.

Yine sen ey fotoğraf ustası yanık bir sine gördün mü onu yanağındaki şebnem yönünden çek. Ama o şebnemde Muhammed (s.a.s.) ismi var, o katrede Kur'an ışığı varsa ne âlâ. İşte o zaman sen fotoğrafa alacağın kareni ve ben de gerçek fotoğrafçımı buldum.

Sen ey film çeken rejisör, ne zaman gelecek Dünya çapında ele alacağın sanatta, estetikte, sözde sazda, diyalogda, perpektifte, dekorda rekor kıran filmlerin, ne zaman! Nerede ashabın hayatını konu alan ama sanatkarca senarize edilmiş filmler. Kur'an'ın âyetlerinin sinemaya aksetmiş örnekleri, timsalleri nerede? Dar Kapı'yı yazan İncil'den ilham almış, diyorlar. Nerde bizim Kur'an'dan ilham alınarak yazılmış romanlarımız ve perdeye aksetmiş, tiyatroya yansımış sanat eserlerimiz.

Her şey var şu âlemde. Yazmak için, çizmek için, çekmek için, renk renk boyamak için, kaneviçede nakış nakış dokumak ve örmek için, ebruda resimleştirmek, Hat'ta kıvrım kıvrım aşk ve sevda ışığı sunmak, zebercetlerle, zümrütlerle çeşitli zeminlerde renk renk desen desen hak ve hakikatı dillendirmek için her şey var. Yeter ki mürekkebiniz olsun kalbinizde, yeter ki boyanız olsun yüreğinizde, yeter ki zümrütleriniz olsun kalbin zümrüt tepelerinde. Yeter ki elmas hakikat olsun özünüzde, sözünüzde.

AŞK KERVANI

Aşk kervanı ulaştırır insanı huzura, mutluluğa…

Kervanın başında güneş vardır. Ardında en yakın ay ve yıldızlar…

Kervan sabırlıdır. Aheste, dikkatli ilerler. Çünkü hedef sonsuzluktur.

Bu kervanın besini nur ve ışıktır. Güneş acıktı mı özüne Hak canibinden serpilen nur başaklarından gıda alır. Yıldızlar da onun serptiği ışık ve aydınlıktan…

Ay ise asla kendi kendine yol almaz. Onun gıdası güneşten dökülen sırlar ve sır içinde gizli aydınlıklardır.

Aşk kervanı asla kendisini tam kervana hazır hale getirmemişleri ardına almaz.

Zira kervanın âhengi bozulur.

İçten istek gerek… Yıldız olmaya, ay olmaya istek gerek…

Yani nurla beslenmek gerek, aşk kervanına girmek için. Onunla sonsuzluğa yol almak için.

Hangi âşık vardır ki nuru görünce kaçan? Hangi sevda yolcusu vardır ki ay olmaya, güneşe ayna olmaya "hayır!" çeken?

Karanlıkta kalmaya meyledenlerden âşık olur mu? Onlar gecenin bağrında erir, tükenirler.

Bazılarında biriki minik ışık bulunsa da koskoca gece onları yutar ve karanlıklar ışığını eritir ve yokluğa döker.

Ey küçük, minik kandiller. Bakın yedi kandilli Süreyya bile aşk kervanına katıldı, Muhammedî (s.a.s.) ışığa dilbeste oldu, onun izinde sonsuzluğa kanat açtı.

Size ne oluyor ki kendi ışığınızla, fani ferinizle bu karanlık deryasını aydınlatacağınızı zannediyorsunuz.

Öyleyse katılın o güneşe. Ona bende olun ve onun anne sütü misali ışığıyla beslenmeye bir yol bulun.

Ey fanide titreyen sevda mumları!

Size ne oluyor ki aylar bile o sevda benizli güneşin izine düştü ve sonsuzluğa yol bulup gidiyor.

Siz ise kendi gücünüzle bu zindanlıkta eriyip gidiyorsunuz, ama asla çevrenize bir tek damla yararınız olmuyor. Yani bereketi eksik olduğu için tesiri de yokluğa gidiyor. Öyleyse sizler de gök yüzünün mumları gibi o ümit yıldızının peşine düşün. İki cihana kanat açmış o sevda güneşinin ardına takılın ve yol vurup gidin ötelere.

Ey yolcu, bu kervana katılmaya bak. Akıl fenerinin, benlik mumunun ışığı ve nuru sana yetmez.

O güneş, kainat kitabını okuyor, ondan ışıklar dokuyarak ötelere gidiyor.

Elinde Kur'an, dilinde Yezdan ve gönlünde rıza arzusu ve isteği…

Onun ardına düş!

Onun peşinden yürü, çölleri geç, karanlıkları yokluğa sürü!

Aydınlığa er!

Ama bu ışık kervanından ayrılma. Ne olursa olsun ayrılma!

Kıyamet kopsa ayrılma!

Ölüm her tarafı sarsa ve seni bin parçaya yarsa ayrılma!

Gerçek âşık böyle yapar zira. Gerçek âşık gerçek bahadırdır. Gerçek âşık yenilmez, sarsılmaz bir polattır, yiğittir.

Panik yapmaz ve kendini bir hiç uğruna karanlıklara atmaz.

Güneş hakikatı bırakıp da ruhunu ota çöpe satmaz.

HİÇİZ

Ben bir hiçim, hiçliği seviyorum. Zira hiçbir şey benim değil. Her şey emanet bende. Benliğim de bende bir emanet. Peki bütün emanetler ile ben nasıl kibre düşerim, nasıl gururlanırım?

İnsan fıtratı böyle işte. Hele bir miktar güç elde etsin. Onu yanlış olarak kendinin zannetme zehabına kapılıyor.

Halbuki bir emanetçidir kendisi. Göz kulak, dil dudak hepsi bir emanettir onda. O ise emaneti ihanet yolunda harcamaya kalkıyor. Diyor ki bunlar benim. Bu düşünce ile bir miktar idare ediyor. Böbürleniyor, gururlanıyor. Ama bir gün göz, kulak, dil, dudak her şeyi elinden alınınca şaşırıyor. O dimdik yürümeler, eğilmeyen baş ve bükülmeyen bel uzanıyor şöylece yere ve toprağa girmeye mecbur oluyor. Niçin daha önce düşünmedi? Niçin daha evvel tevazuyu akıl ademedi?

Hiçiz dostum. Bizler birer hiçiz. Elimizde hiçbir güç ve kuvvet yok. Servetimiz bize emanet; makamımız bize emanet. Kabiliyetimiz bize emanet, yeteneğimiz san'atımız, zenaatımız, malımız, şöhretimiz, hepsi birer emanettir. "Acaba nasıl kullanacak!" imtihanına giriyoruz bu emanetlerle. İyi yolda kullanırsak ne âlâ!

Bunları bizim zannedip de kibre girersek hem gülünç duruma düşüyoruz, hem de rezil ve kepaze oluyoruz.

Kimse kimseye bir şey olduğunu yutturamaz. Herkes ölümlü dünyada, elindekiyle bir emanetçidir.

Ölüp giden, malını, şöhretini, bütün servetini bırakıp gidenler buna ne güzel örnek.

Kur'an ise bunu bütün dünyadaki etnoğratif misallerle göz önüne seriyor. Ne şehirler, ne siteler, ne kentler ve gökdelenler, görkemli bağlar bahçeler solup gitmiş. Bunların hepsi fani ve insanlara verilmiş bir emanet. Onların kralları, o güzelliklerin sahipleri, bir zamanlar nasıl çalım satarak yürüdüler o yollarda, bağlarda, bahçelerde, koylarda, sahillerde. Kim bilir? Ama şimdi hiç biri yok. Hepsi mezar ve mezarlar da kaybolup gitmiş.

Ey kardeş!

Biz birer hiçiz. Her şey olan, eksiği gediği olmayan bütün lekelerden müberra olandır. Allah, Gani'dir, Cemil'dir, Latiftir, Hannan'dir, Celil'dir. Bizdekiler ondan birer yansıma, birer akistir. Baki olan O'dur. Bizdekiler o zenginliklerin fani gölgeleridir. Bu böyle olmasıydı âlemde ne düzen kalırdı, ne dirlik. İstikrarsız kullarda baki cevherler ve meskenler ve bağlar bahçeler bulunur mu? Hayır onlara böyle bir güç verilse her şeyi kana bularlar. Nitekim dünya bağını, bahçesini hoyratça kesip biçenler, küfe, sise boğanlar ve güzel cihanı kana bulayanlar, bunun en güzel örneği...

Allah'ım, bizleri sana kul eyle. Kulluk şuurunu bütün dünyada artır. Bütün herkes bu ufuktan beslensin. Bu nur ve ışıkla kendine gelsin ve sersemlikten kurtulsun. Zira hiç ender hiç olduğunu ikrar eden ve buna inanan kullardır ki gerçek insandır, gerçek varlık olma yolunda adım atmıştır. Diğerleri sahtedir.

Bize bunu iyice duyur. Zerre oluşumuzu, sana muhtaç oluşumuzu, hiç oluşumuzu ve her şeyimizin senin isimlerinin ve sıfatlarının gölgesi oluşunu duyur ve bizi bu aşk, sevda, ümit ve iman ile doyur! (Amin!)

BİR İSMİN KANATLARINDA

Bir isim alsa beni kanatlarına, Yücelere çekse... Sihirli nakışlarında bulsam, ruhumun sızısına merhem... Bir isim alsa beni teleklerine ve uçursa gökler ötesine. Zaman ve mekân dürülse önümde. Ellerimi açsam o ismin atmosferinde ve inlesem, dua dua yalvarsam. Gözyaşlarım aksa ırmak gibi. Yanaklarımdan göğsüme doğru yürüse bu damlalar, bu ırmak... Kalbime sızsa, emse duygularım o billur katreleri.

Bir isim alsa beni kanatlarına Alaaddin'in sihirli lambasında olduğu gibi. Bir uçan halıya biner gibi binsem ve gitsem Kafdağı'na, hayal bile edemeyeceğim masal ülkelerinden daha renkli ve efsunlu diyarlara.

Bir isim asla beni kanatlarına.

Ben onun beyaz renginde maveraî duygularımla baş başa kalsam. O beyazlıktan melekler çıksa, ruhaniler yükselse ve beni sarsalar, ölümün sırrını bilmiş olanlar, birlikte beni de alsalar, götürseler Huzuru Rahmân'a.

Ben bir ismin kanadında huzur yudumlamaya çok muhtacım. Bu öyle geniş, büyük ve ihatası mümkün olmayan kanat ki bir ucu ezelde, bir ucu ebedde olsun.

Cereyanı akan nehirler gibi canlı ve revnektâr, mûsikîsi kuş seslerinden derlenmiş bir bahar, rengi fildişi renginden daha ak ve tertemiz bir kanat…

Kuddüs olabilir mi bu kanat?

Beni, içimi yumaya ve yıkamaya davet etsin ve billurdan bir iklimde dokusun engin ve sınır tanımaz duygularıma cennet hullelerini.

Rahman olabilir mi bu isim?

Bir böcekten, bir sinekten ta yıldızlara kadar onun el ayası sıcaklığındaki iklimine girsin herşey.

Vehhap olabilir mi bu kanat?

Benim bu dünya çölünde susuz olduğumu hissetsin ve üzerime eğilsin ve bir kavisle kavrasın yüreğimi, uçursun, en yücelere çeksin. Ben fakirlikte zenginliği, aczde kuvveti, kederde sevinci, dermansızlıkta, yaralı halime dermanı ve kurtuluş çaresi ilacımı bulabileyim.

Bir ismin kanadını arıyorum yıllar yılı.

Bana beni hatırlatan bir isim. Bende en zirve duygulara ve temel yapı taşına dokunup onu altına çevirecek simya derinliği ve tılsımı olan bir isim.

Onun kanadına yürüyüp, ılıklığıyla kalbimi bürüyüp kâinat ovasından Sidre dağlarına ve kabı kavseyn yaylalarına çıkmayı ne kadar isterdim.

Bu miraç bize nasip olabilir mi bilmem, âma bu hasta yürek, bu yaralı kalp, bu elemli öz, tabib-i ekberini arıyor ve o tılsımlı sulara ve tesnim pınarlarına, sevda güllerine, aşk menekşelerine, ümit reyhanlarına çok muhtaç…

Katran rengi yeisten, girdap çekişi olan kederden, sefil arzuların kınnaplarından, halatlarından kurtulup zirvelere çıkmaktan başka çare var mı?

Bir ismin kanadına binip sonsuz yolculuğa çıkmaktan başka bir çıkış yolu ve bir çare, bir kurtuluş çizgisi ve ümit kapısı var mı?

Hayır yok!

Bu çamurlar içinden bizi çekse çekse o isim çeker. Me-

lek kanadından daha şefkatli bir eğilişle eğilip yere doğru ağar, ağaran şafaklara ve süt beyaz iklimlere, ümit beyderine, aşk harmanına, altın şafaklı firdevs bahçelerine çeker bizi.

Ama ancak bu isim çeker. Ancak onun efsunu yükseltir, onun kadir örgülü nefesi, sesi.

Kanat şakırtısı alır bizi öteler buudlu koylara, sahillere, okyanuslara, huzur şehirlerine, saadet beldelerine, emin tepelere, has lezzetlerin çağladığı zirvelere…

O isim...

DOYALIM

İnsan ancak Kur'an endeksli bir hayata, gerçek hayat diyebilir. Gayrisi bir bitmişlik, bir tükenmişliktir. İnsanın mayasında vahye açık çok yön vardır. O yönler doyurulmazsa bu boşluk insanı çepeçevre kuşatır ve insan koskoca bir sıfır olur gider.

Peki bu boşluk nasıl dolar? Sadece Kur'anın ismini bilmekle dolar mı? Göstermelik bir iki sözle ya da içe tam işlemeyen bir iki zikirle mi?

Hayır, asla!

İnsan Kur'anla dolup boşalmadıkça içindeki gizli boşlukları ve kovukları lebalep o iksir ile dolduramaz. Bu şuna benzer: Bir testi var bomboş, yağmur yağıyor; o testiyi dolması için dışarıya koyuyoruz. Elbette yağmur uzun süre yağarsa ve damlalar testinin küçük yuvarlak ağzına tam isabet ederse, uzun bir süre sonra testi tam dolacaktır. Ama o testiyi bir nehre, bir ırmağa daldırıp çıkarsak bir süre suyun içinde kalsa ağzına kadar dolup taşacaktır.

İşte böyle bir testidir, gönül. Boşluklarımızı çok kez içimizde hissediyoruz. Ama o boşlukların onun iklimine tam girmediğimizden kaynaklandığını bilmiyoruz.

İman dolmaktır, ihlas taşmaktır. Rıza ufku testinin der-

yada erimesi ve suyunun sonsuzluğa karışması ve sınırsızlığa ermesidir.

Eğer hayatın içinde olup bu uhrevî iklimin tam içinde değilsek boşluğumuz gün geçtikçe büyüyecek ya da gönlümüz bir çöplük haline gelecektir.

Peki bunun için ne yapmak gerek?

Bunun için özden dua etmek ve yakarışa geçmek gerek. Dua ağacı içimizde büyümeli, büyümeli ve bütün damarlarınızı hücrelerimizi, atomlarımızı şaha kaldırmalı... Bir temizlik, bir yıkanma ve kendini yeniden didik didik etmek için ciddi bir otokontrol, yani özüne eğilme gerektir.

Eğer böyle yaparsak kısa sürede yeniden kökümüzle, özümüzle ciddi irtibata geçebileceğiz. Aksi taktirde öz başka vadide, biz başka vadide, gönül bir yerde, öfke yürekte bitkin düşeriz ve biteriz.

Evet insanın vahye açık yönü daima Kur'an tilavetini bekler. O tilavet başladığı zaman öz yüreğin kapakçıkları açılır, içeri nur ve ışık dolar. Eğer tilavet içli ise içe sızma daha derin ve daha köklü olur. Eğer biraz yüzeysel ise derinlere inmeyen suyun fidanlara pek yararlı olmaması gibi satıhta kalır. Bu da israftır, kayıptır.

Bizim okumalarımız gözyaşı ile boyanmış olmalı... Âdeta kelimeleri içimizde göz yaşı ile yoğurmalıyız. Kur'an'a has uslûp ile, Cibril odaklı, Resûller Resûlü mihraklı okuma böyle olur. Yoksa kelimeler bizden ayrı bir vadide, dudaklarımız (onlara hasret, ama özleriyle değil kılıflarıyla temas halinde) bir vadide bir terennümdür, ağızdan çıkan söz.

Vahye ait boşluklarımızı ancak Kur'an çağlayanına ruhumuzu açmakla doldurabiliriz. O boşluklar insanı içten içe kemiren kanser yuvaları gibi bir gün ruhu ölüme götürür.

Bu sebepten o yuvaları, o kovukları, o gedikleri biz iksir ile, tiryak ile bezemeli ve o noktalarda şeytan barınaklarını sil-

meli, oralarda iblisin mikropları, nefsin haşaratlarının yuva yapmasına kuluçkaya yatmasına fırsat vermemeliyiz.

Bir ses, bir nefes ki sonsuza ayarlı ve ondan esiyor ve oradan üflenmiş gibi içimize misafir oluyor. Onun tesiri en büyük ilaçlardan daha üstündür. Sonsuzluğun ruha otağ kurması gibi bir okuyuştur bu. Okuduğumuz Hak kelâmı olduğu için ona dokunan dudaklarımız, gözlerimiz, duygularımız hemen dolmaya ve deliklerinden içeriye çağıl çağıl bengisuları iletemeye başlar. İşte biz gerçek insan olma ufkuna doğru kanatlanıyoruzdur o an.

İçimiz doymaya başlamıştır. Yıllar yılı beklediğimizin boşa bir bekleyiş olduğunu, başka kapılarda arayışlarımızın birer zaman kaybı olduğunu anlamışızdır.

Zira vahye açık olan insan, oradan gelecek solukları alamazsa asla doymaz. Büyük bir boşluğu hep öyle tın tın kalır ve yuvalananların yuvalanmasını, içini bir kaos harmanına dönüşünü de acılı gözlerle, sitresli bakışlarla, elemli duyuşlarla seyreder, ama elden bir şey gelmez artık.

Demek biz gönlümüzü o ab-ı kevsere uzatmalıyız ve için için dolmaya ve doymaya bakmalıyız.

Aksi taktirde kimse derdimize derman olamaz.

Hani bir kişi eczanenin yanında oturuyor olsun, ama hastalıktan, baş ağrısından kıvransın da bir kez olsun o eczaneye baş vurup derdine çare aramasın. Bu vurdum duymazlık ve tembellik, sonunda biter gider de kimse farkına bile varamaz.

Hele bazı kişiler vardır ki toplum onları gözlerinde büyütmüştür. Eczanenin içinde büyümüş ve orda delikanlı olmuş ve yetişmiştir. Lakin ilaçlarla pek alakası yoktur. Var gibi görünüyordur, ama yoktur. İşte bu kişi başkalarının da yardım edemediği bir kişidir. Çünkü büyük bir yanılgı olarak

kendisi doktor gibi göründüğü, ihtiyacı yoktur diye düşünüldüğü için bir gün biter gider de herkes şok geçirir.

Evet dostlar, bizler her ne durumda olursak olalım Kur'ana muhtacız. Her an onun soluklarına ihtiyacımız var.

Hele Resûller Resûlu'nun böylesine yirmi üç sene gibi uzun bir sürede an be an o âyetlere muhatap olması bu ihtiyacın ne denli büyük olduğunun bir delilidir.

Öyleyse aşk ve sevda kanatlarımızı rahleye uzatalım. Elimize o kutsî kitabı alalım, rahlemize koyalım. Gözlerimizle, kulaklarımızla, duygularımızla, hislerimizle onun çağlayanına uzanalım veya o iklime dalalım, uzun süre hatta bir ömür boyu orada kalalım.

Dolalım ve doyalım.

EN DOĞRU SÖZLÜ

Bütün doğrular senin yanında eğri kalır Ey En Doğru Sözlü!

Sana Muhbir-i Sâdık diyorlar. Ne kadar doğru… En sâdık haber veren sensin ötelerden, bilinmeyenden, meçhullerden…

Senin sesin doğruluk nağmesi, nefesin doğruluk bestesi, bakışların doğruluk ışığı ve şulesi, yüzün doğruluk güneşi, endamın doğruluk selvisi…

Sen öğrettin bizlere doğruluğu. Yalanın kötü bir şey olduğunu belki de en kötü şey olduğunu, sen öğrettin…

Güneş çizgisinde, dosdoğru yol alır. Ay doğruluk çizgisinden çıkmaz ve kaderin çizdiği pusula istikametinde seyreder.

Yıldızlar doğruluğun akisleriyle yeryüzüne yansımalar gönderir. Dosdoğru göklere ser çekmenin meyvesini insanların eteklerine boşaltır.

Doğruluk seninle şeref kazanmıştır desek sezadır. Zira bu izafi bir mevhum olmaktan müşahhas misâl şeklinde âbideleşmiştir senin dünyaya teşrifin ile.

Ey doğruluğu ile şöhret şiar olan Sultan,

Ey Resûller Resûlü,

Seninle ruhumuzda aşk ve sevda çiçekleri açar bizim. Doğruluk ufkundan minik başlarını uzatıp renk alırlar. Koku devşirirler.

Senin ile aşk semasına yürür bakışlarımız, sonra bir sürü ışık demetiyle geri döner mensup olduğu kalbe gelir, gıda sunarlar.

Sevda kanatlarını sen taktın bizim omuzlarımıza. Doğruluk atelyesinde yonttuğun, eğirdiğin, işlediğin, tavına getirip darbelerle şekillendirdiğin aşk kanatlarını…

Onlar altın ufuklar gibi iki yanımızda bizi gül şafaklara taşır.

Ey ümit sultanı, doğruluk harmanından bizlere taşıdığın başaklarla doyduk biz. Hâlâ da onlarla besleniyoruz. Onların tükenmesi de mümkün değil.

Bir çöl yolunda, bir gölgede, bir ağaç altında istirahat etmenle bu kadar lütûflar getirdin bize. Ya ebedî âlemde senin gölgene giren nasıl lütûflar ile bezenir.

Bize bu lütfu Allah nasip etsin.

Senin sancağın altında ötelerde gölgelenelim ve ümit resan olalım, aşk ve sevda ile dolalım.

Ey doğruluk sultanı, muhbiri sadık.

Alâimi sema kanatlarınla bizleri sar! Bizi boynu bükük sergerdan bırakma! Sen bizdensin. Yani kulsun. Kulluğun zorluğunu bilirsin. Bizleri bu zor olan yolda Allah'ın lütfu ve keremiyle yalnız bırakma, kemter koma.

Allah bizlere bu güzelliği nasip etsin. Bizleri o ufukta dişad eylesin ve saadet hulleleriyle bezesin.

Bütün isimlerinin en güzel aynası, "sad'ı kül va'dil emin" isminin ise herkesten daha uçta, herkesten daha dorukta en camii aynasısın sen.

Doğruluk rahlei tedrisinde bizleri de eğit Sultanım. Bize de doğruluk tacı giydirilsin ötelerde.

Bunun yolunu ve yordamını öğret bizlere.

Allah'ın lütuf ırmağından içen ve doğruluk sümbüllerine ve güllerine duran gönül bahçelerimiz senin kokunu ve ışığını taşısın ötelerde.

Bu, Muhammed (s.a.s.) kokuyor desinler, bu Muhammed (s.a.s.) tütüyor desinler, bu Muhammed (s.a.s.) rengi taşıyor desinler, bu Muhammed (s.a.s.) ışığı ile bezenmiş desinler ve bizi sana versinler. Tutmasın elimizden zebaniler; savurmasın cehenneme. Muhammedî (s.a.s.) çizgimiz, kokumuz, rengimiz, doğruluk renklerimiz ve desenlerimiz bizi sana çeksin.

Allah'ın bir lütfu olarak sana çeksin ve ötelerde kurtulan kullardan olalım.

Ey Büyük Nebi, ey İki Cihan Serveri,

Senin gölgende bir nilüfer olmayı ne kadar isterdim.

Her sabah açardım. Her akşam gözlerimi yumar, gölün derinliklerinde senin suyun ile beslenir ve senin rahmet iksirinle, doyan köklerime döner gıda alır, sabah yeniden o metafizik ışıkla ve güleç çehremle açar, etrafıma seni anlatırdım.

Bir Muhammedî (s.a.s) nergiz, bir Muhammedî (s.a.s) nilüfer olmak…

Acaba çok mu hayalperestim, bilemiyorum.

Ama yine derdimi dile getirmeye çalışıyorum, göz yaşlarımı sana sunuyorum.

Sen Abdullahsın, kulsun ve kulların derdini başkalarından daha iyi bilirsin.

Bizim arz-ı hâlimizi Allah'a sun, ne olur!

Yoksa halimiz perişan, düşüşümüz yaman olacak.

Bu düşüş ebedî bir düşüş ve ebedî bir perişâniyet olacak.

Bize yardım et!

Şefaat kanatlarını üstümüze ört!

Allah'ın Settar ismine sığınarak: "Bunlar da Ey Rabbim!" deyiver. "Günahlarını bağışla" diye niyaz et!

Bizi de kurtar ey Nebi! Hakk'ın lütfû ile bizlere şefaat gülünden, inayet sümbülünden, saadet şebboyundan, aşk ve sevda zambağından, kurtuluş nergisinden koku ve renk bahşet.

Allah'ın izniyle böyle olsun bu.

NİYAZ

Ey içimde beni tutan güç; beni gezdiren, tozduran, yedirip içiren kuvvet! Sen bırakırsan ben yerle bir olurum. Üstümde fani bir gömlek ve içimden üflenen bir metafizik rüzgârla dalgalanıyorum.

Ya da Mevlâna diliyle rüzgârda dalganan bir bayrak üstündeki arslan resmi ve figürü gibiyiz bizler.

Ey Sultanlar Sultanı, bizi emirle yaşatıyor, emirle toprak ediyor, yine emirle dirilteceksin.

Baki olan, fani olan varlıklarla iktifa etmez. O, baki, müştak seyirciler ister.

Ey Baki sanatkâr, ezelî ve ebedî Sultan! Senin mülkünde bizler fani birer seyirciyiz. Ama sen lütfedip de bizlere ötelerde de bu bağışta bulunursan ebedi olarak senin isim ve sıfatlarını zikretme şerefini elde etmiş olacağız. Bize bunu nasip et!

Bizi kulluğun derin şuuruna erdir.

Ey Sultanlar Sultanı!

Senin sanatın, üslubun, tarzın, nakışların, sözlerin, boyaların ve ışıkların kalıcıdır.

Göz alıcı güzellikler senindir. Sen bir kün, dersin sema-

lar ve yerler nizama girer; yıldızlar filizlenir, kainat bir yıldız ormanına, bir şehrayine, mum ve kandil şehrine döner.

Sen bir ol dersen göze ve gönüllere, nice güzellikler sunulur.

Sen bir ol dersen denizler, göller, karalar oluşur.

Sen bir ol de ateş güle döner. Bir zaman ateş olan dünya buna en güzel örnektir. Sen bir ol desen, çehreler Muhammedî (s.a.s.) cemale döner.

Sen bir ol dersen çöllerde gül bahçeleri, bağlarda bülbüller, ebedî şarkılarını, ebedi bestelerini şakır durur.

Ortağın yoktur senin.

Ol sözüne mukabil ikinci bir ol, yoktur. Yankısı bile yoktur bu sesin.

Bu ses niddi, zıddı, şeriki olmayan bir Zat'dan, yani senden südûr eder.

Rabb'im, bizlere bir daha ol, de. Kaybettiğimiz özümüzü tekrar buldur. Bir daha var ol, de. Ölü ruhlarımız dirilişe ersin.

Bir daha emir ver, İsrafil üflesin suru! Nice mevt gölgesinde pinekleyenler gün ışığının okşayıcı iklimi ve dirilişin mest edici rüzgârıyla tanışsın, sevişsin.

Bir kere daha ol de, ne olur Sultanım! Kalbimizi tekrar bahara kur! Tekrar güzelliklere yürüsün kalplerimiz! Sevgi kanatlarını tak omuzlarımıza! Uçsun gövdelerimiz yepyeni baharlara, sınırsız cennet ufuklarına, rıza beldelerine!

Bir daha ol de Ey sultanım, bir daha üfle kalbimize diriliş nef'asını. Bir daha dirilin de ve bizleri bas ü ba'del mevt ufkunda ayağa kaldır, ümit ufkunda aşk ile meyveye durdur, sevda yamaçlarında şevk ile çiçeklendir, iman ve inanç ufuklarında Cibril'le dost eyle, Kur'an ile barıştır, namaz ile dilşad

et, oruç ile aziz kıl, hac ile erdir, zekat ile sevda beldelerine, aşk meskenlerine ve ümit sahillerine yürüt!

Ey Sultanım, seni bir daha ol demene o kadar muhtacız ki...

Her an ol, sesine ve kün, nefesine muhtaç olan kullarını bu intizar içinde ölüme terk etme. Dirilt Allah'ım, var et Allahı'm, sonsuz huzura yürüt Allah'ım!

ÖZLÜ SÖZ

Güzel bir söz, içimize tatlı bir şevk akıtır. Bu şevk bir ümit tohumu eker içimize. Sonra yeşerir bu tohum. Ardından çiçeklenir ve meyveye durur.

Güzel söz, güzel fikirdir bence. Güzel bir düşüncedir. Bir teşviktir. Yaşamaya, ümide teşviktir. Bir ısıdır, yürekten gelen. Kalbimize sevgi harareti ve aşk ılıklığı sunan…

Güzel söz, bir tebessümdür. Hani bizi sarıveren dostane bir tebessüm… Bir anda içimizi irem bağına döndürür ve bütün iblis kandillerini söndürür. Zehirli ışıkları ve iklimi yok eder.

Güzel söz, tatlı bir kelâm, içimize selâm gibi gelir ve can verir. Dost dokunuşu sunar içimize. Saçlarımızı okşar ve bizi nura ve ışığa çeker.

Ne zaman güzel bir söz duysam kulağımdan bir kevserin özüme aktığını hissederim. Kalbimde bir yeşermenin başladığını ve filizlerin tebessüm ettiğini duyarım.

Güzel söz, var olmanın sırrını fısıldar bana. Beni var olduğum için sevince garkeder.

Yaşamaktan bıktıran acı sözlerin tesirinin tam zıddı bir nur ve ışık, bir şevk ve heyecan katar özüme.

Kederleri siler, üzüntüyü def eder, bütün negatif tohumların, çekirdeklerin döllenmeye hazırlanmış, yavrulamaya durmuş bütün haşaratın kökünü kurutur.

Güzel sözün ufku kalbe açılır. Ordan geldiği için yine o ufka kanatlanır.

Yani kalpten kalbe akar. Kalbin öz kaynağıdan doğar, Nil suyu gibi cennetten asıl damlasını özüne çeker ve uhreviyet mayasını da zerrelerine nakşeder ve çoğala çoğala diğer kalplere yürür.

Bitmeyen bir diriliş enerjisi vardır güzel sözde. Sebebi kalpten gelmesi, Allah'ın bereketiyle birleşmesi ve ihtiyacı olanlara ulaşması…

Bir söz değil bir âlemdir; bir cümle değil bir hayattır.

Demek ki güzel sözü, asla kuru bir kelime kalabalığı görmek mümkün değildir. Kelimeler birer perdedardır ve ardındaki nuru sunarlar, gerilerindeki manayı akıtırlar muhatabın kalbine, gönlüne. Güzel söz, aslında uzaktaki bir kişiye iletilir iletilmez onun uzaklığı kaybolur. Ruh sözün içinde, kelimelerin gizinde, cümlelerin çekirdeğinde, tohumunda kendini o ruha, muhatabın kalbine misafir eder. Muhatap bu misafiri bilir. Kelimelerle kendine gelen ve içine sızan dostu tanır ve ona kalbinin diğer kapılarını ve bilinmeyen yönlerini ve odalarını da açar. Bu minvalde sözün samimiyeti nisbetinde kişi karşısındaki kişinin özüne misafir olur. Sözün derinliği nispetinde de onun derinliğine iner, ve kalbin bütün odalarını ve köşelerini bilir ve tanır. Ona vereceği miktarda manayı sunar.

Demek ki güzel sözde bir de karşıdaki insanın kapasitesi nisbetinde sunum vardır. Dolma bilmeyen bir kalp, doyma bilmeyen bir ruh, güzel söz ustalarının maharetli konukluğu hengâmında heybelerini, bereketli semerelerini o kalbin açılan odalarının içlerine boşaltmaları ile doyarlar ve dolarlar.

"Tatmin oldum!" sözünün altında bu doygunluk ve dolgunluk vardır.

Sözün enginliği nisbetinde, ya da sözün geldiği yerin en-

ginliği ölçüsünde muhatabın yüreğinde doyum olur. Sınırsız tat alınır ya da genişleme olur. Sınırlar zorlanır ve söz, o kalbi daha ufuklu ve daha vüsatli bir iklime çeker.

Söz ile öz kafiyelenişi aslında bir tesadüf değildir. Sözün öz ile o kadar derin ve o kadar yakından alakası vardır ki söze öz, öze söz desek belki de mubalağa etmemiş oluruz.

Ama söz ve muhatap arasındaki bazı kuvvelerin ve bazı perdelerin ya da letafetlerin de hakkını vermek adına birden sözü öz ile aynı kefeye koymak kadirşinas hak ehli tarafından uygun bulunmayabilir. Kelimelerin hakkı yenebilir. Zarf-mazruf meselesindeki bazı unsurları bir kenara itmiş sayılabiliriz. Âhenk, ritim, tarz, üslup göz ardı edilebilir. Kalbin kapısı diyoruz, penceresi diyoruz, kulağın hakkı diyoruz. Bunları tamamen ortadan kaldırmamız gerektir. O zaman söze öz demekten ziyade 'söz ile öz bir olmalı' desek daha doğru bir kelam etmiş oluruz ve herkes tarafından tasdik gören bir vecize olur bu.

Öyle ise sözü özden, ama özün derinliklerinden söylemeliyiz ki o güzel bir söz olsun. Özlü, insanın kalbi gibi, vicdanı gibi özlü olsun.

Ta ki bu süzülmüş kelâm, içinde kin, öfke ve nefret tohumu taşımayan bu sihirli beyan kalbin en münteha noktasına kadar ulaşmış olsun.

Böyle bir sözün diriliş soluğu olduğu ve nice çölleri bile çemenzara çevireceği her türlü izahtan varestedir.

BENİM KEVSERİM

Cenneteki bir nehrin ismidir Kevser, ama bu isim Türk diline o kadar sinmiş ki çoğu deyim ve tamlamalarda yer almış, âdeta ruhumuza yerleşmiş, özümüze mayalanmış.

"Kevser havzuna kadar sabredin." buyuran Resûlü Ekrem neyi anlatmak istiyordu bize? Cennetin özü olan bu ırmak içene bıkkınlık vermeyecek, ama tatlı bir ferahlık ve huzur bahşedecek…

Bu ferahlık maddî ve manevî bir ferahlıktır. İnsan bir güzel şey içer, ama içinde sıkıtısı vardır. Yani içilenin lezzeti yüreğe inmez, fakat Kevser öyle değil. O maddi bir ırmak imajı verirken manevi yönü olan ayrı bir boyut taşır. Onun için Resûlü Ekrem cennete kadar; sabredin, demiyor. 'Kevser Irmağının kenarına, ya da havzının başına kadar sebredin! diyor. Asıl huzur ve mutluluk orada diye bizlere en güzel teselliyi, en tatlı ümidi bahşediyor.

Emirlere uyan, Hakk'ın buyruğunu dinleyenler, o ipi göğüsleyecek, uymayanlar yarı yolda dökülecek, dermanları tükenecek ve yolda kalacaklardır.

Ey kalbim!

Özündeki kevseri buldun, ya da o ırmağa kavuştunsa bu kutsi yolculuğunu tamamlayacaksın, bunu unutma.

O Kevser iman kevseri, o âb-ı hayat ihlas suyu ve Rıza

zemzemidir ki, bunları bulmadan bu gözelere ulaşmadan, asla ötelerdeki Rahim kevserine ulaşılmayacaktır. O kevserin kapıları kapalı olacak kişiye.

Ancak özündeki havuza eğilip o kaynaktan ömür boyu içenler ve orayı terk etmeyenler, başından ayrılmayasıya ötelerdeki kevsere ereceklerdir.

Ya Rab!

Beni o ırmağa erenlerden eyle!

Ömrümü rızan dairesinde geçirmemi sağla… Bana, sana hakiki kul olmayı nasip et!

Özümü aşk fırınında pişir, olgunlaştır; ümit suyu ile sula. Sevda yamaçlarında yeşert, miraç burçlarında meyveye durdur, ama beni bu havuzdan mahrum etme. Kalbimi o havzın suyu ile dilşâd et, mutlu ve bahtiyar kıl. Ta ben dünyadaki şükrümü orada da devam ettireyim. Burada verdiğin nimetlerin devamını orada ver ki kulluğum ilelebet devam etsin.

Rahmetinle sarılmış, günahsızlık billurunda yunmuş, yıkanmış, af ikliminde tütsülenmiş ve cemâli ay gibi parlak bir kul olarak huzuruna çıkmamı bana nasip et.

Benim kevserim senin ile vuslattır. Bunu benden esirgeme!

KÜLLİYAT İKLİMİNDE

Külliyat deyince akla ne gelir. Ses, şekil, belağat, ustalık, aşk, ümit, âhenk, lirizim, yakut renk ve altın yaldız.

Kelimelerin ritminde, efsûnunda, inişli çıkışlı melodisinde kaybolmak istiyorsanız külliyatın sayfalarını çevirin.

Işğın sesini duymak, âhengini yaşamak, nurun sevgi dolu okşayışlarını hissetmek istiyorsanız, külliyatın iklimine girin.

Külliyatı okumak bir aşk işidir. Yorgun gönlünüz bir kelime veya bir cümle ağacının gölgesinde dinlenir. Bir makale havzında yunur, yıkanır. Bir tembih, bir haşiye, bir işaret çiçeğini koklar ve mest olur. Bir ikaz ışığında rotasını bulan bir gemi gibi sonsuzluğa yelken açar, bir reşhada, bir katrede cihanlar bulur ve Kevser ırmaklarının şırıl şırıl aktığını duyar, hisseder, sezer, aynelyakin görür ve bilir.

Külliyat deyince sevda rüzgârı eser başınızda. Bir ılık meltem sizi çeker ona doğru. Kırmızı bir kap, altın rengi bir desen ve yaldızlı bir şafağa benzer kitap isimleriyle karşılaşırsınız.

Gözleriniz ışıl ışıl parlar. Yüzünüze bir aydınlık donanır. Haleler içinizden çehrenize ve oradan dış dünyaya doğru kavis kavis helezonlar çizerek ilerler.

Külliyat sevgi eksenli kitapları muhtevidir.

Ruhumuzdaki sesi onda duyarız. Yıllar yılı aradığımız ezelî bestenin tonlamalarını, tiz ve bas yankılarını onda işitiriz.

Bizi bir anafor misali alır çeker ve nurun ortasına yerleştirir. "Dur burada ve asla buradan ayrılma!" der. "Ekmeğin suyun ayağına gelecek ve burada durmaktan dolayı manen şâd olacaksın!" diyerek bizi en güzel adrese ulaştırır.

O nurlar ki içimizi ısıtır, ruhumuzu gaşyeder, öz mûsikîmizi seslendirir. Ruh sazımıza en güzel türküleri ilhâm eder ve gönül tanburumuzu en tatlı serenatlarla veya en güzide neşideler ile süsler.

Külliyat'ın bahçeleri bağları vardır. Onun içinde cennetler vardır, ulaşması o kadar zor olmayan dünya hayatında ukbâyı selendiren renklendiren ve şekillendiren bir iklimde. Elini uzatsan sana bahşeder küllyiat bu iklimi.

Külliyat bir sevda ritmi taşır. Bir başka rüya ülkesidir, bir değişik terennüm ve senfonidir.

Ona yaklaşan kişi şırıl şırıl su seslerini, bülbül ötüşlerini, kanarya neşidelerini, kuğu şarkılarını duyar, daha ona varmadan dolar, onun âhengiyle, rengiyle ve melodisiyle...

Külliyat bir sevda rüzgârıdır, bir aşk kodrasıdır, bir ümit translantantiği ve iman kadırgasıdır. Bizi alır götürür hiç ummadığımız illere. Bizi sonsuz ummana çeker. Bir elimizde Kur'ân, bir elimizde onun pusulası. Birbirine tebessüm eden bu iki âhenk ve ritim bizim gönül iklimimize odaklıdır.

Külliyatı eline alan kişi ürperir. Sanki onunla konuşan kelimeler vardır bu sayfalarda. Bir melek-i nâtık gibi hepsi de bakışlarını okuyucuya dikmiş "Ne istiyorsun? Ne istersen verilecektir. Burası bir cinân bahçesi bir cennet beyderi veya aşk bostanıdır. Burada yok yok." der.

Dolu dolu kadehler görür orda. Güzeller görür. Zülüfleri iman oyasıyla nakışlı, âhu bakışlı, kaşları ihlas yayından çekik, kirpikleri sevda okundan daha doğru ve uzunca...

Orada ceylân yürüyüşlü ümit hûrileri ve üveyik uçuşlu aşk gılmanları vardır. Bu iklime giren kişi içindeki bütün dertlere deva bulur. Orada ölmek ister insan, orada doğmak arzu eder. Külliyat bir eksendir. İnsanı peyk eder sonsuzluğa. Birer kanat gibi omuz başlarına takılır sözler ve onun kalbini uçurur Hakk ve hakikata doğru. Onun diriliş nefesinin değdiği, dokunduğu kalp ebediyen bahtiyardır. Bir kelimesi bir kadehten daha fazla iksir taşır. Bir harfi iman ve teslim iksiriyle dolu İrem tası gibi kişiyi mahmur eder ve Hakk'a doğru Mecnun misâl baktırır.

Gözleri buğulu sevda yolcuları orada bulur her şeyi. Cennet elmaları orada yasak olmaktan çıkmıştır ve artık uhrevî bir lezzet ile manevî sofralara girmeye hak kazanmıştır.

Külliyat bir Cemşit sofrası gibidir. Orada mest eden şarkılardan yıllanmış şaraplar gibi füsûnlu düşüncelere ve fikirlere kadar her şey vardır. Yakîn küpünde iyice mayalanmış bu düşünceler bir damla içeni kendinden geçirir ve sevda türküleri ile ötelere yürütür.

Külliyat her nerede olursan ol, bir hayırhah gibi insana kol kanat gerer. Onun ipek kanatları, nurdan nakışlı şahballarlı bir sevda titreyişi ile ihvanlarının üstüne titrer ve onları en müthiş hadiselerden sağ salim çıkarır.

Bir bengisu kaynağı, bir tensim kurnası, bir Musa gözesi olan bu iklimde 'doymadan kalktım' diyen olmaz. Bir cümle bir harman kadar, bir harf, bir bahçe kadar semere ve meyve verdiği için insan bir anlık ona nazar etmekle bile içten içe doyduğunu ve kandığını hisseder.

Külliyat, bir leylâk mevsimidir. Onun korkusuna rengine

ve insanı saran bayıltıcı iklimine doyum olmaz. Makale, cümle ve kelimeler içinde dolaşan kişi o mest eden çiçek kokusunu ciğerlerine kadar çeker ve içinde bir başka dünya örgülenmeye başlar. Göz o bahçeden renk emdikçe, özdeki o yeni kurulan dünyaya tayflar göndermeye ve orada bir gök kuşağı şehri, yedi beyzâ kenti kurulmaya başlar. Her nakışı lâhûrdan, her izi, her çizgisi nurdan bir şehir, bir kent, bir memlekettir bu.

Külliyatı elinden bırakmayan kişi kabir ve ötesinde de onun ikliminde onun renginde, onun lahûtî havasında yaşama ve yol alma imkânı bulacaktır. Onun anne şefkatiyle örgülü iklimi asla kişiyi zor anlarında yalnız bırakmayacak, ona yoldaş ve arkadaş olacaktır.

Böylesine bir dost bulmak ne güzel... Böylesine bir arkadaş bulmak ne kadar esenlik ve huzur verici. Böylesine bir yoldaşa rastlamak ne kadar büyük bir keremle lütuflanmaktır.

ÖYLE BİR NAMAZ

Nasıl bir namaz kılmak gerek? Nasıl eğilip kalkmalı huzurda? Nasıl bel kırıp boyun bükmeli Hakk'ın huzurunda? İçten içe ağlayıp inleyen bir sine, nasıl namaz kılar? Köpüklü denizler gibi, dalgaları sahile vuran okyanuslar gibi yürekler, nasıl namaz kılar, nasıl başını secdeye koyar, nasıl rükuya gider?

Bir çöl rüzgârı gibi ses çıkıyorsa insanın dudaklarından, bu namazda hangi yeşillikler biter, hangi meyveler oluşur, hangi yağmurlar yağar, hangi bulutlar dolaşır?

Bir kum denizi varsa içimizde dudaklardan dökülen ne olur? Bakışlarda dalgalanan gözlerden düşen ne olur? Elbette kum ve serap.

Bizim namazlarımız, ibadetlerimiz öyle olmalı ki yürek ritmi eğilip kalkışlarımızla yekâhenk olsun.

Gözyaşlarımız biz secdeye mıhlanırken gözlerimizden toprağa insin.

Her oturuş kalkışımız, semadan buhurdanlar çeksin, tütsüler alsın, kandiller toplasın, bulutlar derlesin.

Nemli bakışlarımızda seraplar değil; bahar çiğleri oluşsun.

Aldatmayan bakışlara çevirdikse gözlerimizi, bizdeki nazarlar da tevhit oyalı, ehad boyalı olacak. Solmayan renge

çevrilmiş kirpikler, sevda iklimlerine gönderilen ulaklar gibi ordan bol bol muştu ışıkları ve bahar şebnemleriyle döner ve yanaklara onları serper.

Namazlarımız bir renk şehrayini gibi olmalı, ama orada renkler asla solmamalı Halden hale geçerken bile yüzümüzdeki pembelik solmayan güllerin, pörsümeyen çiçeklerin Muhammedî iklimlerin boyasını taşımalı.

Namazlarımız en güzel mûsikîyi gizlemeli özünde.

Bizim namazlarımız ölümsüzlük ikliminden nurlar taşımalı, yanıp sönen aldatıcı şafakların rengini asla içine almamalı.

Fecr-i sadıkları mayalamalı özümüze ve kalbimiz o iklimlerde büyümeli, büyümeli ve sonsuzluktan beslenip kendini ve cihânı fethetmeli.

Ama fani metâların tutkunu ve esiri olmamalı.

Bir namaz ki böyle bir yüreğin izdüşümüdür mîrâcî yolda bir yükseliş ve rahmânî iklimde bir yol alış ve kâbı kavseyn ufkunda bir amûdî ilerleyiştir.

Bizim namazlarımız reyhanlar ile hemhâl, en güzel kokular ile iç içe kılınmalı.

Fatiha'dan zammı sureye açılan yolculukta bütün dünyevî kederlerimizden sıyrılmalı, bütün maddî hırslarımızdan kurtulmalıyız.

Onların içinden geçen bu ses ve beste bizi Allah'a çekmeli.

Evet, namazda ruhumuz asla ileri geri harekette bulunmamalı. Daima ilerleyen bir savaşçı gibi gitmeli, gitmeli ve en sonunda Yâr'ine kavuşmalı. Bir Ferhat gibi önündeki her türlü endişenin, korkunun dağlaşan engelini delip geçmeli, Mecnûn gibi bütün yalan ve yanlışların örgülediği sahraları adım adım aşmalı, Şirine, Leyla'ya kavuşmalı.

Kerem yangını gibi bir alev olmadıkça, bu erişilmesi zor Aslı'ya kim kavuşur söyler misiniz?

Namaz bir yol, bir geçit, bir cadde, bir patika… Yıldız yolculuğuna hazır olmayanlar, o dar geçitten, elemli yoldan, engellerle dolu şehrahtan geçip ötelere ulaşamaz.

Ya bir işveli duygusuna kapılır gider, ya bir gamzeli hissinin mağduru olur ve o ufuktan geri döner.

Ama mutlaka bir bahane, bir çengel, bir engel onu yolundan alıkoyar.

Hakikî namaz bahadırı böyle değildir.

O bir kıyam eder ki bütün âlem onunla birlikte kıyam eder. Bir rükuya varır ki madde mana onunla birlikte rükûya gider. Bir secdeye varır ki bütün melek, semek, yıldız, güneş, ay hepsi gün batımına seccadesini serip secdeye başını mıhlar.

Bu namaz ulvi bir yükseliş, engin bir duyuş, sınırsız bir varlık sırrına eriştir.

Dolup boşalan yürek tertemiz zümrüt tepelerin meltemleriyle yeşilliklerini, çimenlerini, şebnemlerini yarınlara hazırlar.

Yarınlar gideceği yerdir. İstikbal aşk ve sevda kanatlarıyla ulaşılacak menzilidir.

Ama bu menzile kalbin zümrüt tepelerinde kılınan namazla varılır. Ordan kalkışla o başı görünmez uhrevî tepelere erilir. Yoksa namaz kesilir, insan yarı yolda tükenir.

Tel kopar, beste biter, rayiha hadsimize gelmeden yarı yoldan başka bir rüzgârla Hak canibine geri döner.

Arkadaş öyle bir namaz kıl ki, bütün kâinat hayran kalsın.

Öyle bir hayat yaşa ki en son kılacağın namaz gibi kutsi ibrişimler, ışıklar, renkler, sesler ve kokular ile örülmüş olsun. Bu namazın seni Hakk'a dost edecek, O'na hakiki kul yapacak.

NURA DOĞRU

Her yükseliş güzeldir.

Hele nura yükseliş, bir başka efsun taşır.

Kanatlarınız ışık nakışlı, nefesiniz gül kokulu olur Nur'a yükselirken.

Nur âyeti sarar sizi çepeçevre.

Onun iklimi ruhunuzu bürür.

Ve yürek o iklimden yücelere yürür.

Bir yerde hırs terk edilir.

Bir yerde nefis elin tersiyle itilir.

Bir yerde aceleciğin boynuna kement geçirilir ve yokluğa sürülür.

Mücerred ruh varır, Sultanlar Sultanının huzuruna.

Bu bir safileşme, bu bir imbikten geçiştir.

Bu bir aşk bâdesini Rahmânî elden içiştir.

Masiva'dan kurtuluş ve sonsuz huzura ve mutluluğa uçuştur.

Nura doğru yükseliş bir doğum sancısıyla başlar.

Bir hafakan, bir kriz, bir bunalım, bir sızı gizler.

Bu ilk kalkış sıkıntısı ve ayrılıkların sızısıdır.

Ama ruh kanat açınca gözler hedefe kilitlenince ve insan metafizik transa geçince artık dünyevî sızılar duyulmaz, dehrî acılar hissedilmez olur.

Bir başka boyut ve buud, zevk, acı, hüzün oklarını göndermeye başlar ruha.

O ufuktan gelen muştular mest eder insanı. O ummandan gelen sevinç dalgaları, mutlu ve bahtiyar eder kalbi.

Nura yükseliş bir derinlik, bir satıhtan kurtuluş ve öze seyahattır.

Bu sebepten nur yolcuları asla hafakandan korkmamalıdır.

Ölüp ölüp dirilten iç acıları, onları üzmemelidir.

Temizlenmek, arınmak basite alınamaz.

Yıllar yılı biriken kir ve tortulardan kurtulmak hafifsenemez.

Ey kalbim, işte sana bir ufuk.

İşte sana aydınlık ve ışık örgülü sonsuz bir kâinat.

Haydi bir üveyk gibi çık yuvadan.

Bir ok gibi vınla ve çık cisim yayından, ebedî yolculuğa.

Kanatlan ebedi Yâr'a,

Sonsuz sevgilinin bulunduğu diyâra.

Zaman ve mekân ötesine.

Cebrail'in sesine.

Muhammed ül Emin nefesine

Bu dünyanın ertesine.

Ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de akla hutûr etmiş Meleklerin reftâre dolaştığı, cennet beldesine.

O SES O NEFES

Her zaman o sesin âşığı olmuşumdur. İçimde o ses, upuzun melodisiyle akar durur.

Kalbim o zamanlar bir başka vurur. O ses rengine renk katar, âhengine âhenk…

Kalp kasvetim silinir. Kanatlarım çıkar, iki omuz başımda. Tıpkı iki gül yaprağı misali…

İpek dalgalanmalar ile bir seyahat başlar mîrâcî yöne.

Kalbim o ses ile ılık bir rüzgâra binmiş bir tohum gibi kanatçıklarıyla yol alır, en bereketli, en mümbit iklimlere doğru.

Yıllar yılı nice gönüller o sese, o kutsî nefese hasret kaldı.

O sesten mahrum olanlarda kalp otağı terkedilmiş, çadırları yırtılmış, direkleri sökülmüş bir harabedir.

Gözler, ruhun aynasıdır. Onlar fersizleşmiş ve o beldeden mukassi haberler verir olmuş.

Tebessümler iğreti, ağlamalar sahte, yürüyüşler hutuvâtuş şeytan payandalı.

O ses duyulmuyorsa, başka sesler gelir o bahçeye.

Bülbülün olmadığı yerde kargalar, saksağanlar çoğalır. Onların ötüşleri ve sesleri kaplar bahçeleri, bağları…

Artık çekilmez bir hâldir güllerin sabırlı, ama sıkıntılı bakışlarından okunan.

Sümbüllerin mor salkımları renk atar.

Karanfiller o şafak kırmızısı rengini kaybeder. Önce pembeleşir, sonra gül kurusu bir renk alır, daha sonra sararır ve toprağa düşer.

O sesin olmadığı yerlerde yıllar yılı duyulan sınır şarkıları bile yoktur. Nöbet yerinde pineklemektir, askerin yaptığı. O sesi duyunca bütün cehennemlere meydan okur hâl ve etvar.

Gözler ateşleri söndürecek ışıkla bakar; yürekler bütün ezelî ve ebedî düşmanlara karşı kılıç üretir, kın üretir.

Zamanı gelince o sesin ritminde çekilir silahlar.

Kalbe çevrilen kem bakışları deler, ruha atılan ok ve mızrakları çeler.

Eler bütün düşmanlarını yokluğa. Dost kalır bu sevda eleğinin üstünde, hemdert kalır, haldaş kalır, yoldaş kalır.

O ses bürüyünce büyür yürekler.

O tebessümlü bakışlar ve nefesler kalbe sirayet edince erir bütün buzullar, aysbergler.

Benlik şişesi kırılır. İçindeki öz mâ-i uhuvvet havzına dökülür.

Aşk ve meşk mevsimi geldi diyen kelebekler, böcekler uçuşmaya başlar, bahar bakışlı, yaz nakışlı kanatlarıyla.

Çiçekler "geldi beklenen", deyip rengârenk örtüleriyle, yazmalarıyla, yemenileriyle nazlı gelinler gibi süslenip dağ yollarına, bağ geçitlerine, bostan yamaçlarına çıkarlar. Bu gelişi, bu bayramı, bu şenliği kutlarlar.

O ses, o nefes ebedî bir vuslatın habercisidir.

Zira kaynağı sonsuzluktur.

ÖLMEK İÇİN

Ruhumuz bizim her şeyimiz. Belki kendimiz, bütün varlığımız odur. Başka neyimiz var ki… Onu yitirirsek her şeyimiz gitmiş demektir. Görünüşe aldanma ey insan; seni örten cesede, uzuvlara. Onlar ruhun emrinde bir neferdir. Eğer ruh bir işe yaramazsa onları da çöpe at. Yaşayan cenaze, yürüyen ölülerden farkı yoktur, hiç birinin.

Peki ruhun ölmemesi için ne gerekli.. Onun canlı kalması için öze nasıl bir potansiyel gerek öze?

Hürriyet, aşk, sevda, iman, inanç, ümit... Ruhun ölümden kurtuluşu için gerekli besinlerdir, bunlar. Yeis onun gırtlağına basıp cansız bırakan en birinci düşmandır. Aşksızlık, vecdsizlik onu bitkin düşürür. Sevmeyen bir kalp, sevmediği ile övünüyorsa heyhat! Onu bırakın kendi haline. Sizi aldatıyor, ya da tersinin tam dönmesini bekliyor demektir. İnsan sevemiyorsa bitmiştir, kalbi çalışmıyor demektir. Ruhu ölümün kahir kollarına düşmüş ve son nefesini vermiş demektir.

Öyle ise ey insan ölmemeye bak! Dünyada ruh ölümünü tadan ahirette dirilir mi sanırsın? Orada bu ölüm katmerli olacak ve bu bitip tükenme daha feci bir hâl alacaktır. Orada ateşin yeyip bitirişi ve korların ve alevlerin tüketişi bir başka boyut ve buuddur.

Biz ölmemeyeye, daima diri kalmaya bakalım. Sevgi ile diri kalmaya... Ümit ile besili ve dinç olmaya, güçlü kuvvetli bulunmaya gayret edelim. Yoksa ölüm kemendi boyna geçince ha taş, ha insan ha odun, ha çer çöp, ha bir vücut, ne farkı var?

RIZA İKLİMİ

İnsan bazen ciddi hüzün içine giriyor. Ruhunu alabora eden hisler ve duygular oluyor. Yılgınlık gösteriyor. Bunları Haktan zannedip mahzun oluyor. Halbuki Şeytan'ın işi ne ki... Hele bir insanı ümitsizliğe çeksin, onun için bu ciddi bir başarıdır.

Peki insan, bu iç düşmanına karşı nasıl bir tahassun içine girmeli ve kendini korumalıdır.

Ruhunu ota çöpe satmaktan kurtulur, halas olur böylece.

Kalbin kontrol altına alınması gerek bu hususta. Bu kontrol insan kalbine giren çıkan her şeye uygulanacak. Yani paralo sorulacak her his ve düşünceye. İnsan, Kur'an ve sünnete uygun duygu ve düşüncelere geç diyecek, diğerlerini kapıdan içeri almayacak. Böylece ruh eracif ile dolmaktan, çöplük olmaktan kurtulacak.

Hak ve hakikat ışığı onun her köşe bucağını donatacak. İnsan iç dünya yönüyle güneş olmaya, ay olmaya, yıldızlar harmonisi olmaya layık hâle gelecek.

Belki bir güneş devleti, ışık ülkesi, aydınlık nesli, onun ruhundan doğacak yahut beslenecek.

İnsan ruhu her şeyi mayalamaya uygun bir manevi zemindir. Onda şeytanî hisler kuluçkaya yattığı gibi melekî his-

ler de kuluçkaya yatar. Birinciden ne idüğü belirsiz gulyabaniler, zakkumlar, zehirler türerken, diğerinden melekçe duygular, doğruluk, aşk, sevda, iman bülbülleri, gülleri, tavusları, sülünleri, sümbülleri ortaya çıkarır ve bu gönlü cennetasâ bir bahara çevirir.

Peki böyle bir iklimi elde etmek, zor mudur? Elbette zor değil, ama bunun için sabır ve sebat gerekli. Bilmek de bu işin başı. Yani ilim, temel teşkil ediyor bu konuda.

Bilmeyen sadece bu konuda değil, hemen hemen her meselede yarı yolda kalır.

Bu ledünni bilgi insanın özünü cennet iklimine çevirecektir.

Ama sabır ve sebat gerek bu konuda ve ümit ön plânda tutulmalıdır.

Ceht ve gayret pusulası insana yol göstermelidir.

Yoksa azmin kolları güçsüzleşir, gayretin ayakları felç olur.

Biz ruhu kurtarmaya geldik bu cihana. Onu fanilerin elinden tek çizik almadan kurtarmak bahadır gönüllerin, polat yüreklerin işi.

Onu maddenin kurduna kuşuna yem etmek ise liyakatsiz, sefil, Hakk'a vefa duygusundan uzak, şükürden ırak kulların şiarı...

Dost, ruhun senden güzel bir iklime kanatlanmak diler. Kuluçkadan çıkan duygu ve düşünceler onun ordusu olarak bir uzun sefere çıkmak ve en son Rabb'in rıza iklimine ulaşmak ister.

RUHUMUZUN SESİ

Ben ne zaman kalbime yönelsem içimde bir engin bir feza, bir de dar labirent görürüm. Bazen yanlışlıkla labirente doğru yol alırım, ama bu çok kez uyanmam ile neticelenir. Sonra dönerim labirentten ve okyanusa doğru yol alırım. Fildişi sahillerde yürürüm ve seyrederim kalbimin, ruhumun sınırsız manzaralarını.

Ama ego beni bazen kendi eksenine çeker. Kimi zaman okyanusta ümit yelkenlisiyle yol alırken bile beni alır ve bu dar koridora çeker. Ben bir şeytan üçgenine düştüğümü anlarım, ama elden ne gelir. Eğer o anımda mânâ gücüm varsa bir silkinişte çıkarım oradan ve yürürüm yine o sevgi ve ümit okyanusuna.

Ama bazen şehvetin ve rehavetin medüza zülüfleri beni bağlar kendine ve dibe doğru çektikçe çeker.

Bir süre orada çırpınırım ve sonra yılanların dişlerinden aldığım zehirle şişer, bütün manevi vücudum. Oradan kurtulurum, ama yaralarım azmıştır. Hemen bir tabibe, koşmam gereklidir. Ben de öyle yapar, Kur'an ikliminde kendimi iyileştirmeye çalışırım.

Yine sahildeyimdir, yine denize bakıyorumdur, ama gördüklerimin artık ne okyanusla ne de sahille bir alakası vardır.

Zehirler beni bir süre felç eder. Uyanmak isterim, uya-

namam. Dimdik dururum huzurda, bir şey hissetmeksizin... Bir şeyler söylemem isterim, ama dilim tutuktur, gözüm kapalıdır perdelerle. O an sanki karanlıklar çevrelemiştir beni.

Bir süre ağlarım, gözlerimden perde düşsün diye. Kulaklarım zonklar, içten dışa doğru bir açılım yapmaya ve geçici sağırlığı gidermeye çalışır, en sonunda bunu başarırım. Bu halde ebedî sağır ve kör olanları düşünürüm. Onlar namına hayıflanır, üzülürüm. Bu çekilecek bir donukluk, ölmüşlük ve bitmişlik değildir. Çekilmez... Hele ebediyse, aman Allah'ım ne büyük bir perişaniyettir.

Sonra Kur'an okurum bu donukluktan kurtulmak için. İçimdeki sesi, denizin sesini duymak için. Yunusların şarkısı gelir kulağıma o an; içimden nice neşideler yükselir.

Evet bu his ve duyguların şölenidir. Onlar da kapanmaya ve perdelenmeye dayanamazlar. Bu geçici iç kararması onları da dilgir eder. Kurtulunca hep beraber bir şenlik olur içimde.

Ben işte böyle yoklarım her gün içimi. İçimdeki sesi duymak için yürürüm sahilden sahile… Bazen labirentler bana, liman olur, ama bu limanın rüzgârı fırtına, meltemi sam yeli gibi ağır ve öldürücüdür. Oralarda duramam, durmak da istemem.

Şimdi işte yine cevşen fısıltısı ile içimdeki yenik yönü zafere çekmeye çalışıyorum. Bir gece rehavet içinde güldüm, eğlendim. Ardından yıkık ve yorgun düştüm secdeye. Seccadem bana sanki diyordu:

"Ey ahmak yolcu ve sefil seyyah, artık ömür saatlerin tükeniyor ve mevsimlerin birbiri ardından solup gidiyor. Ne baharın kaldı ne neharın, hâlâ işrettesin. Hâlâ çakırkeyf bir hayatın peşindesin. Ağla ve içindeki sis ve dumanı def et. Ben seccademin bu sözünü dinliyorum ve gözlerimden damlalar süzülüyor. Onlarla içimi bir güzel yıkıyorum. Bu dünya

kirinden başka ne ile kurtulur insan. Hani gusûlle, temizlenir bu vicdanî kir. Günah katranı, dünyevî lezzetlerin tozu toprağı…

Ben en güzel nesne olarak toprağı gördüm ve bildim. Onun tevazusu bunca senedir tecrübelerimin bir sonucu olarak beni ona yükseltti.

Onun eğik bükük ve secdede ve rükudaki notaları bir başka güzellikte. İşte gül yetiştirmenin ve gül mûsîkisi işitmenin bir yolu.

Kulluk, ne güzel bir şeref…

Ruhumun sesini dinlemek istediğimde ben işte bu zaviyeden dinlemeyi keşfettim en sonunda.

Bu bana evvelce pek ibtidaî gelirdi, ama şimdi öyle değil.

Toprak olmak, aslına dönmek ve asıl kaynağından ilham almak, onda kendi bulmak, ne güzel...

Tevazu yani, alçakgönüllülük…

Onun ritmi ve âhengi hiçbir mûsîkide olmayan güzelliklerle örülüdür. Ondaki ses ve söz hiçbir sazdan, rebaptan ve lirden yükselemez. Onun kavalı ney soylu bir kavaldır. Ve sesi de melek İsrafil'in sesinden mayalıdır.

İşte bahar vakti ondandır bunca şenlikler. Bir anda şevk ü târâpla yükselişler ve kanat kanat sonsuzluğa arşiyeler, çizmeler ve damla damla göz yaşlarıyla, yağmur gibi ferşiyeler çizmeler.

Ondandır, renklerin cümbüşü ve sevdaların alabildiğine sınırsız düşü… O dem bir başkadır ve asla sırrına erilmez bu güzelliklerin, sadece tadılır ve mûsîkisi dinlenir o kadar.

Ben ruhumu dinledikçe bu iç varyantlarından, koridorlarından, sahillerinden ve toprağından suyundan nice güzellikler devşiririm işte. Her bir ses her bir musiki beni alır götürür özümden, sözümden ta ötelere, beni alır ve en zirve noktalara taşır.

SIZINTI'DA YAZMAK

Sızıntı'da yazmak, bir ayrıcalıktır; çünkü Sızıntı mütevazi bir dergi… Bilgi yüklü olmasına rağmen kanatları yerde ve iki büklüm...

Ben ne zaman Sızıntı için yazı yazmaya davransam içim bir hoş oluyor. Kalbime ilhamlar akın ediyor aşk kanatlarım açılıyor, sevda teleklerim açılıyor. ümit güllerim yeşerip, tomurcuğa duruyor.

Meltemler kol geziyor ruhumda.

Ne zaman Sızıntı için yazı yazmaya kalksam önce duygularım ayağa kalkıyor, sonra kelimeler duruyor onların ardına. Onlar da bir emri dinler gibi dizi dizi oluyorlar. Bir ordu teşkil ediyor butün duygularım.

Aşkın aşk olduğunu, sevdanın sevda olduğunu bu yazılar hengamında daha iyi anlıyorum ben.

İliklerime kadar yaşıyorum aşkı, sevdayı...

Özümde nice üveykler sonsuz uçuşuna, sınırsız yarışa başlıyor. Özümde nice damlalar yanaklara yürümek için kalbimden arş emriyle dökülmeye duruyor. Çiğ taneleri, meltem solukları, bahar şarkıları, körfez mûsîkileri, okyanus türküleri hep bu aşkın ferş emriyle dalgalanıyor. Ben Sızıntı'ya yazarken kendimde değilimdir, bir başka dünyaya misafir olurum.

Sızıntıya yazmak bir ayrıcalıktır.

Ona kalbimi verebiliyorum. Zaten ben sayfaya önce kalbim koyarım. Bir baba rikkati ve anne şefkatiyle sarıyor beni, kalemimi, yüreğimi, cümlelerimi... Bana ders verirken ders almayı öğretiyor. Yazarken yüreğinin sayfalarını çevirmeyi, gül yaprağı misali kabini sayfalarını tek tek açmayı tavsiye ediyor.

Bana beni okumayı öğretiyor.

Gönül kitabından okuyup öyle yazmayı telkin ediyor.

Sızıntı'da yazı yazmak yaşamayı bir başka tadıyla, lezzetiyle duymaktır.

Zira bir çok kalemşör var bu iklimde. Onlarla sırt sırta verip bir senfoniyi dillendirirken insanın yalnızlık hissetmesi mümkün değil. Bir kişi iken belki bin kişi kadar güç ve kuvvet hissediyorm Sızıntı'da yazarken. Sırt sırta verdiğim kadro o kadar güven dolu ki, bazen ümitsizliğe düştüğümde onların kol ve kanatlarına tutunuyor ve onlarla birlikte ayakta durabiliyorum. Mükedderiyetim uzun sürmüyor. Hemen onlardan gelen ışık benim imdadıma yetişiyor. Benden istifade ettiklerini söylüyorlar yer yer. Aslında ben onlardan istifade ediyorum. Yazarken nur ve ışık devşirmek ne tatlı şey. Bir şey verirken bin şey almak ve bir bereket damlasına bedel binlerce damla ile yunmak yıkanmak ne tatlı, ne huzur verici. Ben Sızıntıdaki bütün yazarlarla manevi akrabalığım var, diye düşünüyorum. Onları çok seviyorum. Kalbimde hepsi için ayrı bir yer, ayrı bir has köşe var. Ne zaman yorgun düşsem kalbimdeki o köşelere, bucaklara uğrar, tek tek o dostların sevgileriyle avunurum. Onların tebessümleri beni mest eder. Yüzlerindeki ışıklar beni kendimden geçirir. Bu Hak dostlarıyla ebedlere kadar beraber olmak azumdur.

Sızıntı'nın mutlaka bir yerinde bulunmaya bakın. Ya okuyucu olun, ya yazar. Eğer bunlardan biri olamıyorsanız,

onu başkalarına tanıtmak için canla başla çalışan bir dost olun.

Selâm sana Sızıntı, selâm size dostlar meclisi! Selâm sana ey efsunlu iklim! Selâm size ey yaz güneşi, bahar bahçesi, ümit üveyki, aşk musikisi, sevda türküsü!

UNUTMAK

En kötü şey unutmak; vefayı, iyiliği, sevgiyi hoş görüyü unutmak...

Dostluğu, kardeşliği unutmak…

Ama en kötüsü, kendini unutmaktır.

İnsan kendini unuttu mu, hep başkalarını düşünür ve onlar hakkında bazı şeyler kurar durur. Bu müsbet plânda güzeldir, hoştur. Diğergamlıktır bir adı da... Yani başkaları için yaşamak. Menfi planda başkalarını düşünmek, haset ve kıskançlık içinde kıvranmak gibi bir belâdır ki bu da ifritçe bir duygudur. Daima çevresini tenkit etmek ve böylece kendini yiyip bitirmek.

Bu kötü huyun en büyük acısı kişiye kendine verilen nimetleri unutturmasıdır.

Bir de insan, kendini unuttu mu çok kez üzerinden yağan nimetleri göz ardı eder. Yağmur misâli hayatına serpilen rahmeti görmemezlikten gelir, bu feci bir unutmaktır.

Zira insanı sonsuz kayba uğratır. Hafızada nisyan, isyana dönüşür. Zira unutmak bu konuda insanı nankörlüğe çeker. Sanki ona hiçbir iyilik yapılmamış, onun için hiçbir güzellik sunulmamış gibi durmadan sitem ve isyan oklarıyla kaderi oklar. Rahmete karşı küskün bir vaziyet takınır. Bu küs-

künlük zamanla onu acınacak bir hale sokar. Zira güvenilecek tek ufuk ile irtibatı, bu küskünlük bıçağı ile kesilmiş ve nankörlük lifleriyle örülmüş karanlık bir dünyaya kemter ve bîkes bir şekilde düşmüştür. Halbuki nimetler şükür gerektirir. Daima bir şükür fabrikası gibi yüreği çalıştırır.

Unutmak bu fabrikayı birden şarteline basıp durduracak kadar kâhir bir hatadır. Elinin tersiyle bütün şükür yağmurlarını silmek, bütün rahmet meltemlerini yok etmek ve sonra da ağlamaya durmak gibi...

Bu ağlamak, şeytani bir öz taşır ve asla affa liyakatı yoktur. Af ışığını ve yardım nurunu çekmez. Bu sitem ile müteellim kişi hiçbir esenlik yıldızını göremez ve asla bir ümit şulesini keşfedemez.

YALAN

"Dünya yalan " diyorlar. Peki biz doğru muyuz? Onun içinde yaşayan bizlere bulaşmıyor mu bu yalan? Biz de o geçici, kararsız, sel gibi akan unsurlar içinde yalana alışıyoruz.

Aşkımız yalan, sevgimiz yalan, özümüz yalan, sözümüz yalan...

Halbuki bu dünyanın yalan olan yüzü, görünen yüzüdür. Bununla birlikte manevi yön ebedî nakışlardan izler taşır. O yönü gören, madalyonun o yüzünü seyrediyor. Bilen için dünya yalan değildir. İnsanoğlu hangi şeye bakarsa baksın ondan etkilenir. Bu konu ile ilgili bir atasözümüz vardır:

"Üzüm, üzüme baka baka kararır."

Peki biz nura ve ışığa bakarsak nuranîleşmez miyiz? Doğru olana yüzümüzü çevirsek etkilenmez miyiz? Elbette etkileniriz. İçimiz o nur ve ışıkla dolar. Yani nurlanırız, pırıl pırıl bir hâl alırız.

Mesela doğruların doğrusu Hz. Muhammed (s.a.s.)'i tanıyan, yavaş yavaş o doğrunun cazibesine kapılır. O odak, o mihrak onu çeker. Zaten insan, vicdanî yönden doğruya meyyaldir. Bilemediği ve bulamadığı için yalanlar ve yanlışlar içinde bocalamaktadır. O özün gözü doğruluk timsâli olana yöneldikçe fıtratı yerini bulmuş, ruhu asıl kaynağa eğilmiş ve doğruluk ab-ı kevseri yudumlamaya başlamıştır. Bu ise ya-

lanlarla örülmüş bir dünyadan doğruluk ışıklarıyla örülmüş olana, kaostan kozmosa, karmakarışık bir iklimden hasbîlik iklimi ve atmosferine çekilmektir.

"Yalan dünya" diyor insan. Gerçekte onun içindeki doğruları ve doğrulukları görse kendini onların cazibesine kaptıracaktır.

Hani bir mesel vardır; iki kişi pencereden dışarı bakıyormuş. Biri yerdeki çamurları diğeri ise gökteki yıldızları görmüş. İnsan da böyledir. Bahar vakti güller içindeki dikenlere nazar eden az değil.

Öyleyse biz de böyle yapmalıyız. "Dünya yalan" deyip ona küsmek, ondan yüz çevirmek yerine ondaki doğru olan esmâ ül hüsna başaklarını devşirmeli, kut ve gıda olarak o nurlu ve ışıklı daneleri toplamalı ve geçicisini, kabuğunu fena rüzgârına atıvermeliyiz. Bize kalbimize dökülen isim ve sıfat daneleri yeter.

Onlar geleceğe bir tohum, bir çekirdek gibi çimlenecek toprağı bulmuştur. O toprak gönül toprağıdır. O tarla, vicdan tarlasıdır.

Bu gayretli insanın geleceği ise umulur ki, cennet âsâ bir bahardır.

YILMAZ BAHADIRLAR

Ey aşk yolunun yolcusu, sen yılmaz bir bahadır olmalısın! Az buçuk engeller sana vız gelmeli… Önünde yalçın kayalar dikilse de, dağlar yolunu kesse de devler otursa geçeceğin geçitlere, cadular kazan kaynatsa yolunu üzerinde, yine yılmamalısın. Zira aşk, kuvvetli kanatlar, kuvvetli yürek ve polat sineler ister.

Kime sevdalısın sen! Hakk'a değil mi? Öyleyse o varlığın erişilmezliği nisbetinde olmalı dayanma gücün. Bir iki minik hamlede, bir iki adımda tükenmemelisin.

Kime sevdalısın sen, Allah'a öyle mi?

Öyleyse idam sehbaları bile seni korkutmamalı! Zira insan, kuvveti ve gücü sonsuz olana güveniyorsa, nerede olursa olsun hayır üzerinedir. Kayıp yoktur onun için. Tepeden tırnağa manevî altın değerindedir yani.

Sen kime ümit besliyorsun? Hak ve hakikata değil mi? Öyleyse asla korkma ve yeise düşme!

Zira Hak, seni her düştüğün dertten çıkarır, köhneliğin ve faniliğin sisi dumanı sarsa seni gün yüzüne çıkarır ve boğdurmaz! Yollarında nice engeller dikilse de ufkun güleç çehresi sana bir gün gülümser. Zira o Fettah'tır. Yolları açar. Engelleri bir bir aşmanı sağlar.

Sen kime 'aşkım, sevgilim' diyorsun

Kimin için yanıp yanıp tutuşuyorsun. Kimin yolunda tükenmek istiyorsun?

Mevlâ'nın değil mi?

Öyleyse, dost o ise, asla seni kuytu köşelerde kurda kuşa yem etmez. Seni tanıyan, kollayan ve adım adım gözetleyen, içini dışını bilen seni yabana yem etmez, kaybedişlere uğratmaz.

Sen kimin bendesisin, kimin kulu ve kölesisin?

Allah'ın, Zat-ı Zülcelal'in değil mi? Öyleyse korkun neden? Kim seni faniye perçinleyebilir, azaba çivileyebilir? Kim senin korku dolu iklimlerde zebil edebilir? Hiç kimse... Zira onun gücünden başka hakiki güç var mı ki o Hakk'ın gücünü ve kudretine müdahale edebilsin.

Ey azim ve sebat yolcusu, sen hangi yolun tozuna yüzünü sürüyorsun, hangi iklimlerin bitkin ve bitap seyyahısın?

Sultanlar sultanının değil mi? Öyleyse zorda kalırsan; asla sağa sola başvurma, kendini yiyip bitirme yad ellerde, ağyara kalbini açma ve derdini dökme…

Senin derdinin dermanı Tabib-i Ezelî'de. Onun merhamet ve şefkat eli o yarayı okşamadıkça asla düzelmez senin hastalıkların, iyi olmaz yaraların, berelerin.

Ey muştu dolu istikbale yürüyen bahadır. Senin özün, sözün, gözün rahmet dolu. Bu rahmet, inşallah seni güzel, revnektâr, mücella, bahar misal iklimlere çekecek. Sakın yollarda mükedder kalıp üzülme! Senden daha kötü durumda olanlar bile ümidi kesmediler Vahşi Allah'ın Arslanı Hamza'yı şehit ettiği halde bir gün ümit kapısına kendini zincirledi ve asla oradan ayrılmadı. Ebu Süfyan, en son noktaya kadar direndiği halde en son Hak kapısının kölesi olmayı en büyük paye bildi.

İkrime ne güzel insan oldu yıllar sonra. Halbuki bir zamanlar yalın kılınç, Resûlullah karşısnda savaşıyordu ve İslâm'a ateş püskürüyordu. Doğruyu tezyif ediyor, yalanı alkışlıyordu.

Sonra şehitlerin en önde gelenlerinden oldu. Hakk'a şanlı bir şekilde ulaştı.

Eğer yılmazsan ey bahadırım, sen de onlar gibi ümit ufkunu bulabilirsin, onlar gibi aşkın sevdanın sınırsız iklimine kanatlanabilirsin.

YÜKSELİŞ İVMESİ

Yıllar yılı ruhumdan gelen sesi yansıtamadım; aşkımı, sevdamı, ızdırabımı, acılarımı…

Gönül dünyamda açan çiçekler bir bir soluyor. Onları derleyip insanlara sunamamak ne acı...

Ruh iklimi dış dünyaya sızmak istiyor. Kelimeler harfler, cümleler, bu iklimin en güzel taşıyıcısı, ama güzel kelimeleri bulmak mümkünken bazen onlara yüklenecek güzel duyguları bulamıyor insan.

Yani duygu yoksulu gibi kalakalıyor yol ortasında.

Ne ileri, ne geri…

Ruh gözemiz suyunu yitirirse ölüm bizim için kaçınılmazdır.

Neden mi? Çünkü ruhun çiçeklerini, ceylânlarını, kekliklerini bu göze besler.

O kaynak kurursa can ve canan çekilir bedenden. Ne bir hareket kalır, ne bir aksiyon. Ölüm çanı çalmış demektir.

Ruh, tabuttaki ölü ve insan, onun taşıyıcısı…

Hep onun dirliğiyle, onun varlığıyla ayakta duruyoruz. Eğer o ölürse bizden diri bir şey kalmaz. Zenginliklerin hepsi yok olur. Fakirlik bizi sarar. En büyük belâdır insan için ruh ölümü. Duygu kanallarımızın tıkanıklığı, his damarlarının pıhtı pıhtı kir, pas taşıması…

Ama bu kayıp ruhun, yüreğin sesini soluğunu duyma ile yok olur.

Bir şenlik başlar iç dünyada.

Konuşmayan kalbin dili konuşur. Açmayan ruh ve gönül çiçekleri açar.

Koku neşretmeyen güller, karanfiller, püfür püfür koku yayar.

Binbir tütsü buğusu bütün hisleri, düşünceleri kaplar.

Artık kaybedişlerin iniş çizgisi, mîrâca doğru bir yükseliş ivmesine dönüşür.

ZOR

Seni anlamak zor. Seni anlamak için keman gibi inleyen bir yürek gerek. Ocaklar gibi yanan bir sine lâzım.

Seni anlamak zor. Seni anlamak için nice göçler yaşamak, nice çölleri aşmak lüzûmu var.

Mecnûn gibi sahralarda dolaşmak, gerek seni anlamak uğrunda.

Ateşten deryaları mumdan gemilerle aşmak gerek, seni anlamak yolunda.

Özümüzde binbir dert, binbir ızdırab melodisi tınlamalı, seni hissedebilmek için sevda yolunda.

Seni anlamak için iğneli fıçı içinde bir hayat yaşamalı insan.

Nice ızdırap girdaplarına, azap vakumlarına uğramalı. Nice bela yağmurlarına tutulmalı..

Seni bilebilmek için sınırsız bir çile ve ızdırap deryasına yelken açmalı ademoğlu.

Gönül gemisini nice ölüm dalgalarının yükseldiği, elem canavarlarının kol gezdiği okyanuslara sürmeli.

Seni anlamak için kırık olmalı mızrap. Teli kopuk olmalı gönül sazının. İnleyişler gönül yuvasında birikmeli. Sabrın sessiz çığlığı yürek oyuğunda, kovuğunda anaforlar gibi dö-

nüp durmalı. Bir gün cidarını çatlatıncaya kadar sessiz kalmalı gönül tamburu, ruh kopuzu.

Seni anlamak için her gün bin kez ölüp ölüp dirilmeli. Her an ızdırap yudumlamalı, acı yutmalı...

Kirpikler öz kaynağıyla tanış olmalı, her mevsim seni anlamak için.

Yürek bir değirmen gibi kendini öğütürken diğergamlık şarkısını bestelemeli.

Zülüf hep dağınık olmalı, seni anlamak için. Darbeler sineye indikçe, kalbe vurdukça dağılmalı kâkülümüz.

Seni anlamak, için yollar ivicaclı olmalı ve biz o yollarda yürürken her an kanrevan olan ayaklarımızla Taif'i hatırlamalı, Mekke'yi düşünmeliyiz.

Seni anlamak, Everest'e tırmanmak kadar zor. Hayır, hayır Mirac'a yükselmek kadar müşkil.

Seni anlamak için hüzün gerek gönülde.

Ruhta binbir gözyaşı çiğinin teheccüt dallarında yavaş yavaş oluşması gerek. Nice şebnemlerin şebboyların, gece sefası ve aşk merdiveni yapraklarında billurdan serenata durması gerek...

seni anlamak için saf bir yürek, derin bir gönül, sınırsız bir ruh, ilhamı sonsuz bir vicdan gerek.

Onun için zor seni anlamak, seni kavramak, seni idrak etmek...

GEL EY

Seni anlayamadık.

Dudaklarımızda ismin vardı, ama gönlümüzde…

Seninle dolup, doymalıydık...

Evet, ama sen nerdesin?

Babaannemin, dedemin dudaklarındaki vird-i mubarek…

Annemin ve babamın okuduğu Yasin, Tebâreke ve çok kez sıkıntı hallerimde okuduğum âyet el Kürsi, siz nerdesiniz?

Bugün boş gözlerle bakıyorum meçhule. Halbuki ben sizlerle çıkmıştım yola. Sizlerin ışığıyla uçmuştum bir zamanlar. Sizlerin kalbime saldığı aydınlık ile Miracî sevdalara tutulmuştum. Onun için ilk şarkıma "Burak Kervanı" ismini koydum. Ama ben nerdeyim, o günkü körpe hayallerim nerde?

Evet vurgun yemiş dalgıçlar gibi hâlim. İçimin ıssız okyanuslarında avlanmış bir Yunus gibiyim.

Şimdi o atlas rengi melodilerim yok dudaklarımda. Azgın dalgalar götürüyor cesedimi bilinmez sahillere.

Ey Kunut dualarım, ey teheccüt yıldızlarım, ey evvabinlerim, nerdesiniz?

Ama bütün bunların özünde Sen nerdesin?

Evet raflarda tozlanan kitap, şimdi sen ayrı vadide, ben

ayrı vadide... Vuslatımız ne zaman. Seninle çıkılan yolculuklar, böyle bir hicran ile noktalanmamalı. Dilimdeki, gönlümdeki prangaları senin ile çözen ben, yine senin serenatlarınla sonsuzluğa yürümeliyim.

Nerdesin ey sabâ yıldızından evvel ruhuma doğan güzel. Nerdesin ey Taha, nerdesin ey Yusuf, nerdesin ey Vedduha, Nerdesin ey Tin sureleri, nerdesiniz?

Şimdi sizlerin yerlerini dünyevi aşklar ve sevdalar mı aldı. Dün sizleri terennüm etmeden veya dinlemeden duramayan ben, şimdi 'her çibad abad' mı diyorum. Öyle ise bu ne uçurum, bu ne bitiş ve tükeniştir böyle.

Söyle ey yüreğimde doğuma hazırlandığım yakut ve zebercet sözler, söyleyin beni kim kurtaracak bu elemli halden, bu kaostan, bu cinnet nöbetinden ve bitişten.

Gelin bir daha dudaklarıma konuk olun. Ak güvercinler ve kumrular gibi gönül sebilime konun. Ya da kalp mescidimin çatılarına, pervazlarına tüneyin, bana yeniden diriliş türküleri söyleyin.

Gel ey Mucizatı Ahmediye, Gel ey Mucizatı Kur'an'iye, Gel ey Sonsuz Nur, gelin ve manevi ikliminizle sarın beni...

Yine çağrılarımın özünde olan ve yakarışlarımın can damarını teşkil eden ey Ezelî Beste ve Sonsuzluk Güftesi, gel ve yeniden yüreğimi ışıt ve ısıt!

Yeniden beni tut kanatlarımdan ve istediğin ufka çek!

Yoksa bu hercai yürek, nereye uçacağını bilemiyor. Ya bir avcıya, ya da kurda kuşa yem olacak bu badiyede, bu sahrada, bu çölde…

Evet gelmelisin. Tekrar nota nota ruhuma girmelisin. O manevî, yekpareliğimiz ve birlikteliğimiz, bir sel gibi sonsuzluğa akışımız, akarken yakamoz gamzeli gözlerimizle arşa ve kürsiye bakışımız devam etmeli.

Ey Fatiha, gel ve beni tekrar sırat-ı müstakime çek! Ey Bakara gel bana maddeden mânâya urûcu öğret! Ey Âli İmran, saflığın panaromasını doku kalbime!

Gel ey Tarık yıldızı, gel ve del kaoslu atmosferimi, bana yerin yarılıp da bütün sırlarını fâş edeceği günü hatırlat.

Evet gelin ey sureler, âyetler, gelin ve beni içten kavrayın, sonsuzluğa çekin!

Ben sizsiz biterim günbe gün; sizden uzak nice tuzaklara düşer ve tükenirim.

Ey Ezelî Nur ve Ebedî Beste, bana nurdan kanat ol ve iki omuz başımda ışı!

Beni, bu bitkin ruhu Rahmet-i Rahman'a, Bereket-i Sübhân'a, Huzur u Daimî ve Saadet-i Uzmâ'ya taşı!

RUHUN SAHİLLERİ

Bitevi dövüyor dalgalar, ruhumun sahilini. Uğultulu denizler gibi. Ahtapotları kamçılarıyla dolanmakta derin ve esrarlı sularda.

Ruhumun sahili, sevda yıldızlarıyla dolu. Onları tek tek toplayıp atmam gerek mavi ülkeye. Yaşamaları gerek.

Ümidin yakamozları da görünüyor bu dalgalı denizde. Ama köpüklü dalgalar bazen onları yutar gibi gölgesiyle kaplıyor.

İçimizdeki deniz bazen donmaya yakın bir soğukluğa düçâr olur. Ruhum üşür bu demlerde. Hislerim kristalleşir. Duygularım aysbergler gibi sertleşmeye durur. Ben işte o zamanlar bütün nefesimi içime gönderirim. Bu kristalleri hohlayarak eski cevval ve seyyâl hâline getirmeye çalışırım. Yoksa bu donma benim de ölümüm olur.

Bu denizin bir ucu, ebed illerindedir. Oraya ermek için iman gemisi gerektir. Yani bir sahili beden ve cisim ile dünyaya açılan bu denizin, bir sahili de yürek ve kalble ukbaya açılır.

Dalgalar, ne yöne önem verirseniz o yöne yürür. Böylece deniz içindekileri kıyıya döker.

Bazen kirpiklerden süzülen gözyaşları bu denizden sıç-

rayan su zerreleridir. Sahili döven dalgalar, cisim setine vurur ve bu arbededen birkaç dalga parçası koparak gözlere ulaşır.

Ama özüne yolculuğu olanlarda bu seyahat, ötelere doğru bir seyir takip eder. Bunu meleği de semeği de temaşa eder. Gönül insanına hayranlık bundandır. İncisi, mercanı öz denizinin dalgalarıyla cennet sahiline düşer. Dilindeki zikir, özündeki fikir ve bunun sonsuzluğa inci ve mercan şeklindeki iz düşümleri.

Ruhumuzdaki deniz durgunsa bir tükeniş var demektir. His ve heyecan dalgaları köpüklü sularını gözlerimize sunmuyorsa bir soluşun işaretidir bu.

Bir kuruyuşun başlangıcıdır.

Bu sebepten içimizi dinlemeliyiz. Ondan gelen dalga sesleri hırçın bile olsa yaşama alametidir. Yani beden sahiline vuran denizin dalga şıpırtıları bir hayatiyet senfonisidir.

Tekrar ediyorum. Eğer bu deniz ses veriyorsa dalgalarıyla, hayattardır insan. Hatta içinde medüzaları kol gezse de, ahtapotları kamçılarıyla dolaşsa da, his ve duygular yer yer şeytan üçgenine tutulsa da, bazen sevda yıldızları sahile atılsa da hayat var demektir. Ama ya sesi kesilirse, dalga sesi yitikse, işte o zaman elinizi özünüze daldırın ve bir avuç kum çıkarın. Bu Tih sahrasından daha kavurucu bir çölün kumudur. Üzerindeki ışıltılar da deniz yakamozu değil, aldatan serap kımıltılarıdır.

KURTULUŞ İKSİRİ

Sen Habib-i Ekrem'sin Ya Resûlallah! Ben bir geda olarak kapına geldim. Şefaatini affıma vesile yapmak için kapının eşiğine baş koydum. Ben kölen olmaya gayret eden, ama bunu bir türlü başaramayan bahtsız bir zavallıyım. Sen affı ve keremi engin, yüce Mevla'nın en güzel, en hayırlı, en temiz, en cömert, en doğru ve dürüst kulusun!

Bu sebepten kapının eşiğine koydum hasta başımı. Medet Ya Rasulallah! Ey Allah'ın has kulu, Habibi, hasta ruhumu iyileştir!

Tabibi olmayan bu zavallının sen tabibi ol ve beni bu şehevi hastalıklardan, şöhret hastalığından, mal, mülk, mansıp derdinden kurtarır.

Yüce Mevla, senin dualarını kabul eder. Benim için de ellerini kaldır tıpkı mahşer gün insanlığın kurtuluşu için ellerini arşa kaldıracağın gibi. Benim için de Hakk'a niyaz niyaz yalvar. Senin billur gözyaşların ruhumuzun boynuna taktığı en değerli incilerdir. Belki Hak kapısına varınca bu değerli inciler yüzüsuyu hürmetine kurtuluşa ererim. Zira Halit bin Velit senin sakalının bir kılı için canını veriyordu az kalsın. Çevresindekilere 'ölünce o kılı kefeni içine koymalarını' vasiyet etmişti. Benim böyle bir imkânım yok. Ben de senden bir

damla gözyaşı dileniyorum. Onu ruhuma içirip, öyle geçmek istiyorum af kapısından, tevbe geçidinden.

Ben her gün binbir çeşit kir içine bulanıyorum Ya Rasulallah! Ruhum kir ve pas içinde. Sanki keşlere benziyor hâlim. Şu yirminci asırda yol kenarlarında yatan, bir elinde içki şişesi, her tarafında bit pire, saçları sakalına karışmış keşler gibiyim. Beni bu durumdan kurtarması için Hakk'a niyaz et Efendim, kölenin kurtuluşu için Hakk'a dua et.

Ya Rasulallah! Hani bir zamanlar bana rüyalarımda görünürdün. Yine öyle rüyalarıma gir. İçimdeki sönmüş ocağı üfle. Külün içinde bir parça köz kalmışsa bile ocağımı tutuştur. Eğer tam sönmüşse gönül ateşinden bana bir kor ver, ya da bir kıvılcım. Ta ki ruh ocağım tekrar alevlensin, tekrar tutuşsun.

Benden yüz çevirme Ya Rasulallah!

Senin iklimine benim gibi kirli ruhlar girip niyazda bulunamaz. Bunu biliyorum, ama ne yapayım, halsiz ve mecalsiz kaldım. Çaresizlikten bunaldım. Senin eşiğinden başka baş koyulacak menzil ve kurtuluş dilenilecek ufuk yok.

İşte bak inleyişlerim bile ritmini yitirdi. Nasıl soluk ve renksiz akıp gidiyor.

Ya Rasulallah, gözlerim çöller, sahralar gibi kuru. Zira bu gözler gönül kuruluğunun bir aynası.

İşte bu yüzden çaresizim, bitkinim.

Bana şefaatini lûtfet, beni bu eşikten boş döndürme.

Kerîm olan lütfunu dilencilerden esirgemez. Dudağının suyuna muhtaç bu çöl yolcusunun yanık ve kuru dudaklarını boş çevirme. Bir annenin evladının susuzluğunu gördüğü gibi gör beni ve bana gönül kevserinden birkaç damla sun.

Sen Ayyüzlü, Sen Medine'nin Gülü, Sen Sonsuz Nur'sun. Bana Risale i Nur'un Mucizat-ı Ahmediye'sinden

gelir gibi gel. Fuzuli'nin Su Kasidesi'nden uzanır gibi elini uzat. Nabi'nin, Şeyh Galib'in, Itri'nin Senin için yanık inleyişlerinden eğilir gibi gel ve bahtsız, kemter köleni kurtar.

Onun boynuna yine tasmayı tak, kollarına zinciri dola, ayaklarına prangayı geçir ve özüne manevî bengisuyu, kurtuluş iksirini içir.

AŞKIN KANATLARI

Kanatsız kuş uçabilir mi? Elbette hayır. Ümitsiz ruh, yol alabilir mi? Azim kanatları olmayan bir yürek, uzun yollar kat edebilir mi?

Ya aşk kanatları olmayan bir kalp, şevk kanatları olmayan bir vicdan, nasıl uzun mesafeler aşacak ve yüce hedefine ulaşacak.

Kutsî duyguların telekleriyle örülmüştür aşkın kanatları. Ruhun omuzlarında belirirse bu kanatlar işte o zaman insana miraç yolu göründü demektir.

Evet miraç deyince Muhammedî miracın gölgesinden bahsediyoruz tabii. Bir çınar gölgesi gibi bir şey bu. Gölge ile çınar arasındaki fark, asıl miraç ile diğeri arasındaki fark gibidir. Bu da fıtratına uygundur insanın. Zira Peygamber o miraca göre bir yapıya sahip, ardından, onun izinden gidenler de gölgede arşiyeler, ferşiyeler çizme özelliğine…

İşte bu gölgelerde seyir ancak aşk kanatlarıyla mümkün. Eğer Allah'a aşk ve sevda yoksa, Hz. Muhammed (s.a.s.)'e gönülden tam bağlılık bulunmuyorsa, Kur'an iklimi vazgeçilmez, soluğumuz ve nefesimiz gibi değilse bu kanatlar da yok demektir.

Aşk kanatları bunların gücüyle, kuvvetiyle, kudretiyle belirir omuz başlarında. Bu hayat gücünün eksikliği nisbetinde

güdükleşirler. Bazen bir âşık, Cibril gibi bu aşk kanatlarıyla Sidre'yi bürür ve kâinatı saracak, kucaklayacak bir keyfiyete ulaşır.

Aşk kanatları ne zaman kuvvetten düşer, ne zaman ondaki ümit, sevgi, korku, azim, cesaret telekleri tek tek yolunur, bir gün aşk kanatlarının da yerinde yeller eser. Artık ruhun omuz başlarında sadece o kanatların eski yerinde çürük kızarıklıklardan başka bir şey kalmamıştır.

O telekler ve tüylerin uçları ruhun özüyle, kalbin derinliğiyle, yüreğin en ince hisleriyle yakînen alakalı ve irtibat halindedir. Ondan bir bir o tüyler çekildikçe ruhun da canı çekilir. Özü tükenir ve feri söner, bir kadavraya döner.

İşte bu sebepten aşk kanatları olmayan ruha ölü dense sezadır. Onu hiçbir gıda, hiçbir besin, hiçbir hayat öpücüğü dirilişe erdiremez, ama tekrar aşk çeşmesini bulursa, aşk gölüne veya ırmağına ulaşırsa işte o bengisudan, tiryaktan ve ab-ı kevserden içtikçe yeniden dirilişe erer ruh ve kanatları tekrar omuz başlarında, belirir gül rengi şafaklar gibi. Büyüdükçe büyür, genişledikçe genişler ve palazlandığını hisseden ruh, şevkten yerinde duramaz hâle gelir. Sık sık mest hâlini yaşar. Bu hal ruhun kanatlarını (damarlarından gelen hayat kudreti ile) açıp kapaması ve zevk ile titretmesidir.

İşte bir ürperişle ya da ümit korku arası bir duygu ve heyecan ile başlayan bu yolculuk, ruh zirveyi buluncaya, Didar-ı ilâhî ile şerefyap oluncaya dek devam eder gider.

KUMLARDAKİ AYAK İZLERİ

Ey çölde kalmışların tek hayırhahı, ey izi her yerde görülen ve ayak izi başlara tac olması gerekli olan!

Ey Mekke'de ateşe atılanları görünce Medine tarafına geçen ve orada 'Arslan gerilir de öyle atlar' sözünün manâsına denk daha ileri atlamak ve daha fazla insan kurtarmak için koşan ve nice bahtsıza ve bitkin kula ulaşan şefkat kahramanı…

'Anam babam sana feda olsun' sözüne en layık olan Nebi, canımız sana kurban olsun, bütün malımız, mülkümüz sana kurban olsun sözüne layık olan Peygamber!

Ey kuru dudaklara Kaf dağlarından su getirmekten daha zor olan Miraç'dan beşaret ve kurtuluş iksiri getiren şafak yüzlü dost, Halil!

Ey sesi Cibril'in sesinden daha yakıcı ve özü kavurucu, aşka uyandırıcı, şevke kanatlandırıcı olan sevgili!

Ey en zâlim müşrikler ve münafıklar hakkında bile af kapılarını her zaman açık tutmuş ateşe gülle, dikene sümbülle, kılıca karşı parmağından akan zülalle karşılık vermiş olan şefkat ve merhamet kahramanı!

Ey sinesinde insanlar için kurtuluş bestesinden, yakarıştan, feryattan başka bir melodi, bir beste duyulmayan ay yüzlü Sultan!

Ey üzerine atılan işkembeye bedel ellerini açıp beddua etmeyen ve sade o kirli ellerin yunup yıkanmasını dileyen sevda yolcusu!

Ey Taif'teki kana bedel kan istemeyen ve bir salkım üzüm sunulurken bana 'Addas' gerek diyen ve onu alıp oradan uzaklaşan irşat ve tebliğ sultanı, şefkat arşı, ümit kürsüsü!

Ey kanı Uhut'da yere düşmesin diye avucunu tutan ve onu toplayan sonra da "Bir damlası yere düşerse Allah bu milleti helâk eder' deyip inleyen sürmeli gözlü âhu, yay kaşı mahi, ay yüzlü âhi!

Ey sabâ rüzgârının gül kokusundan, gece bülbüllerine kadar her seste gönül bestesi olan kâinatın özü, yaratılış ağacının en olgun meyvesi, zaman ve mekanın tek ve yekta rânâ gülü!

Çekiver artık perdeyi, bizler de susuz kaldık bu çölde. Zülfümüz dağınık, sinemiz yanık, ruhumuz ölgün halde...

Gel de bir kadeh abı hayat sun şu ölgün sînelere, aşka, şevke ümide , inanca, gerçek imana susamış gariplere!

Gönül iksirinden bir kadeh ab-ı hayat sun, öz kaynağından bir kadeh iksir ve tiryak sun!

Ey arslanların, kaplanların bile pençesini yumup, boynunu eğip, otağına girip bir kedi kadar munisleştiği vefa yıldızı, ümit güneşi, aşk beyderi, sevda pınarı!

Ey ağaçların bile onu görünce şevkten kendinden geçtikleri ve bu şevki târâpla yerlerinden kalkıp onun çevresinde felek felek döndüğü sevgililer sevgilisi! Ey solgun bakışlara bakıp ne istediğini bilen ve onlara Hakk'ın sözü, Kur'an'ı, bir ab-ı Kevser, ab-ı hayat, ab-ı tensim misali getiren ve onların sinelerine boşaltan ümit ve azim kahramanı!

Takatimizin tükendiği bir zamanda bizi de, şevki târâbla felek felek nurunun çevresinde pervâne eyle!

Bir daha bezmimize uğra, gül kokunu yay ruhlara, bahar selini içimize gönder, bizleri de dilşad et!